

Možnost osvítit temné cesty sloužící prozřetelnosti k dosažení cílů, předsevzatých při stvoření člověka a naznačit podle toho plán, který by vedl k vyššímu poznání v oněch ubohých dvounožcích, postrkovaných neustále rozmary oné bytosti, jež prý je řídit tak despoticky k světlu rozumu. Možnost stanovit řád, nutný k vyjádření zákonů této prozřetelnosti v člověku a nakreslit cestu, jíž nutně musí jít, chce-li zabránit bizarním rozmarům oné osudovosti, které dává dvacet rozličných jmen, aniž ji může definovat. Tato možnost by byl vítězstvím filosofie. Vycházíme-li ze sociálních konvencí, nevzdáváme-li se k nim nikdy úcty, naočkované nám výchovou, zjistíme skoro vždy, ke svému neštěstí, že život se nás dotýká jen svými trny, zatímco ti, jimž není na světě nic svatého, trhají růže. Ačkoliv lidé obdařeni přírodou dostatečným zdrojem ctnosti, která je dost silná, že je povznáší nad všeobecnou úroveň konvencí, poznají brzy, že je pro ně výhodnější dát se strhnout kalným proudem života, než se mu bránit. Poznají, že ctnost při veškeré své kráse je jejich nejhorším rádcem a že v tomto veskrze zkaženém století je nejlepší oddat se zlu již v mládí a hledět tak pokud možno brzy uvést své počínání v harmonii a počínáním ostatních. Lidé vzdělaní, zneužívající někdy – možno-li tak říci – vědy, již ovládají, říkají s andělem Jesradem ze Zadiga, že není zla, z kterého by nevzniklo dobro a dodávají k tom, že v dokonalém uspořádání našeho světa se musí velikost zla rovnat velikosti dobra, aby svět zachoval svou rovnováhu. Odstranění všech těchto nebezpečných filosofických sofismat je nejdůležitějším úkolem dnešního spisovatele. Je téměř jisto, že dobře vylíčený příklad pronásledované ctnosti může vrátit i nejzkaženější duši na cestu dobra. Může se sice zdát absurdním a nemorálním, líčíme-li přemíru neštěstí, které drtí něžnou, citlivou a ctnost vyznávající ženu a popisujeme-li na druhé straně nejskvělejší blahobyť jiné ženy, která popírala ctnost celým svým životem, ale zrodí-li se jen jediné zrnko dobra po přečtení těchto příběhů, nikdo nám nesmí vyčítat, že byly nabídnuty veřejnosti.

1787

Hraběnka de Corville byla z těch Venušiných kněžek, jejichž bohatství je důsledkem okouzlující tváře, mnohých neřestí a rozmanitého smilstva. Měla krásnou postavu, jako havran černé vlasy a v jemných rysech jejího obličejce zářily černé oči nádherného výrazu. Celý její zjev vydechoval onu módní nevěru, která osvěžujíc většinu vášní, činí ženu žádoucí. Nicméně dostalo se jí nejlepšího vychování. Narodila se dcerou velkoobchodníka v ulici Saint-Honoré. Byla společně se svou mladší sestrou vychována v jednu z nejlepších klášterů Paříže, kde jí až do jejího patnáctého roku nebylo nic odepřeno. V tomto období, tak osudným ctnosti mladé dívky, selhalo vše v jediném dni.

Strašný úpadek uvrhl jejího otce do postavení tak hrozného, že mu nezbylo, než uprchnout do Anglie, chtěl-li uniknout neblahým následkům finanční katastrofy. Zanechal své dcery manželce, která zemřela následkem zármutku osmého dne po jeho odjezdu. Jeden nebo dva příbuzní se radili o tom, co učinit s oběma děvčaty a když se ukázalo, že na každou připadá podíl asi jednoho sta zlatáků, rozhodli se otevřít před ně dveře kláštera. Paní de Corville, která se tehdy jmenovala Julietta a její duch byl tak vyvinutý, jako by jí bylo třicet let, neměla v době příběhu, který vypravujeme, jiného pocitu, kromě radosti ze svobody, jíž nabyla. Ani okamžik neuvažovala o hrozných událostech, které zlomily její okovy. Její dvanáctiletá sestra Justina byla nadána něžností a obdivuhodnou citlivostí a jsouc nevinná a povahy zasmušilé, pociťovala všechnu hrůzu svého postavení. Kolik strojenosti, pletichářství a koketnosti bylo možno číst v tazích Julietty, kolik cudnosti, jemnosti a plachosti jste mohli obdivovat v podobě Justiny. Panenský obličej, postava delikátní a štíhlá, zuby jako ze slonoviny a krásné plavé vlasy. Takové byly jednotlivé detaily portréty této líbezné mladší sestry. Obě dostaly k opuštění kláštera lhůtu dvacet čtyři hodiny a na jejich vůli zůstalo, aby naložily s oněmi sty zlatáky, jak samy uznají za dobré. Julietta opojená vědomím svobody, utěšovala Justinu, ale když viděla nezdar své snahy, začala ji hubovat. Řekla jí také, že je

nemyslitelné, aby dívky jejich mládí a krásy zemřely hladem. Poukazovala na dceru které si susedky, jež utekla z domova a nyní, bohatě vydržována vrchním nájemcem daní, jezdila v kočáře po Paříži. Justinu pojala hrůza z tohoto případu zkázy. Řekla, že raději zemře, než by jej následovala a když viděla Juliettu, odhodlanou žít mrzce a nepočestně, rozhodně odmítla nabídku společného ubytování. Obě opustily klášter společně, jak bylo určeno, ale rozešly se, jakmile jim zmizel z očí.

Jako dítě Justinu milovala a hýčkala švadlena její matky a nyní si představovala, že se jí tato žena ujme. Vyhledala ji, vylíčila jí svou bídu a požádala ji o práci. Byla však tvrdě odbyta.

„Je nutné, aby mi již první krok do světa přinesl je zármutek? Tato žena mne kdysi milovala, proč mne dnes zavrhuje? Běda, to asi proto, že jsem chudý sirotek. Proto, že si váží jen těch lidí, z nichž má prospěch,“ řekla si malá nešťastnice a uvědomuje si to, šla a vyhledala kněze své farnosti a žádala ho o radu. Duchovní jí odpověděl vyhýbavě. dodal však, že chce-li sloužit, rád jí u sebe poskytne přístřeší.

Když takhle mluvil, vzal jí za bradu a dal jí polibek příliš světský na kněze. Justina pochopila dobře jeho úmysl. Odtrhla se a pravila: „Pane, nežádám o místo služky, žádám vás o radu v mém neštěstí a vy chcete, abych za ni zaplatila svým mládím.“ Kněz pobouřený těmito slovy, otevřel dveře a hrubě ji vyhnal. Justina, dvakrát zapuzená, najímá si malý pokojík, zaplatí zaň předem a oddá se zármutku nad krutostí svého osudu.

Opustíme ji v tomto temném útulku a vrátíme se k Juliettě, abychom nejstručnějším způsobem pověděli, jak se během patnácti roků stala ženou s titulem „rentiera“, majitelkou tří domů na venkově a paláce v Paříži a manželkou pana de Corville, státního rady, muže velkého vlivu, na nejlepší cestě k ministerskému křeslu. Když vyšla z kláštera, vyhledala Julietta kuplířku, jejíž jméno a adresu slyšela od své přítelkyně. Přišla k ní s uzlíkem pod paží a s tváří uřednice. Vypravovala své příběhy a prosila, aby se jí ujala.

„Jak jste stará, mé dítě?“ tázala se paní Du Buisson.

„Za několik dní mi bude patnáct, madame.“

„A nikdy vás nikdo nemrdal?“

„Ne paní, přísahám, že ne.“

„Někdy však v takových klášteřích – nějaký almužník – snad jeptiška – přítelkyně – musím mít přesné důkazy, že jste dosud pannou.“

Du Buissonová si nasadila brýle, a ukazujíc na divan, pravila: „Pojďte sem, milé dítě a obnažte se, abych viděla.“ Sedla si k ní a zatímco Julietta se připravovala k prohlídce, vzala kuplířka do ruky její prs a tvářila se spokojeně. Sotva děvče odložilo kalhotky, vjela jí rukou mezi stehna, jež přes slabý odpor roztáhla a vnikla k tuhému lehce zachmýřenému pahorku.

„Položte se a rozevřete ještě více nohy, milé dítě,“ usmívala se kuplířka, „Nemusí to být vždy muž. Někdy je to kostelní svíce, přítelkyně. Ach, jak je sevřená, svěží!“

A mlaskajíc jazykem, vnikala prstem do vlhnocího otvoru. Chvíli v něm pohybovala prstem a Julietta by ráda sevřela nohy. Vlny blaha ji zalévaly a když se kuplířka přesvědčila o neporušenosti panenství a laskala dlaněmi sevřené poloviny pružné zadnice, rozlilo se jí v celém těle rozkošné horko a dívka by byla v mnoha slastných vzdeších hotová.

Du Boissová přivinula ji k sobě s potlačovanou vášní, neboť se nechtěla projevit před dítětem, jehož velitelkou se měla stát a pravila: „Je dobře, milé dítě, jsem spokojena! Zůstaňte zde, podrobíte se mým radám. Dám vám pokoj s prádelníkem a zrcadlem a budete mít svou služku. Umění, jemuž se u mne naučíte, ukáže vám, jak se domoci ostatního.“

Du Buissonová se zmocnila malého Juliettina ranečku, zeptala se jím má-li peníze. Když se jí přiznala ke svým sto zlatákům, vzala jí také peníze a ujistila mladou dívku, že je uloží k jejímu prospěchu. Potom novicku představila družkám. Od té doby bylo její panenství na prodej. V následujících čtyřech měsících bylo prodáno postupně osmdesáti osobám, aniž byl podvod odhalen. Po skončení tohoto trnitého noviciátu považovali Juliettu za opravdovou

dceru domu a směla brát podíl na všech chlípných orgiích. Jestliže se až dosud oddávala mužům přirozeně, libovala si nyní v nejpustších rozkoších, tajných a zhýralých prostopášnostech.

Julietta ztratila jakýkoliv pocit mravnosti a triumfy dosažené v neřesti, zneuctily dokonale její duši. Cítila se zrozena ke zločinu. Chtěla v něm nabýt proslulosti a uniknout tak vadnutí v podřízeném postavení, v němž by byla nucena dopouštět se týchž ponižujících špatností, aniž by jí však přinesly žádaného užitku. Pro tyto vlastnosti se zalíbila jednomu starému, zhýralému šlechtici, který si ji zpočátku objednával ke svým čtvrt hodinovým dobrodružstvím. Julietta však uměla tento poměr proměnit v prvotřídní vydržování. Zjevovala se konečně v divadlech i na promenádách a mezi ženami, vyznamenanými modrou stuhou řádu Cetheřina. Tato darebačka si vedla tak dobře, že za čtyři roky zničila tři muže, z nichž nejchudší měl sto tisíc zlatých roční renty. Její kariéře se již nic nestavělo do cesty. Zaslíbenost mužů byla tak veliká, že čím horší pověsti nabývala, tím silněji po ní toužili.

Když jí bylo dvacet let, jakýsi hrabě de Lorsange, čtyřicetiletý šlechticangerský, k ní vzplál takovou láskou, že se rozhodl dát jí své jméno. Připsal jí dvanáct tisíc liber renty, zabezpečil pro ni zbytek svého bohatství, dal jí dům, služebnictvo, livreje a tím jakési společenské postavení, jež za dva, tři roky zatlačilo vzpomínku na její původ. Tehdy zapoměla nešťastná Julietta na své mládí a dobré vychování a zkažená špatnými knihami a radami, hnána sobeckou žádostí po rozkoších a penězích, pojala úmysl zkrátit dny života svého manžela. Tuto myšlenku provedla tak obratně, že nikoho nenapadlo soudně ji stíhat. Pak pohřbila všechny stopy svého zločinu a vrátila se ke svým starým zvykům. Ale poněvadž se nyní považovala za známou osobnost, připojila k nim trochu více slušnosti. Nebyla to již vydržovaná dívka. Byla to bohatá vdova, pořádající rozkošné večere, na nichž se scházela nejvybranější společnost. Ale přece jen spávala s muži za dvě stě zlatých a prodávala se za pět set na celý měsíc. než jí bylo dvacet šest let, zničila mnoho mužů a provedla asi pět nebo šest potratů ze strachu, aby jí porody nezničily její krásné tělo. Všechny tyto zločiny nebránily chytré a ctižádostivé bytosti objevovat denně nové hlupáky a zvětšovat tak neustále své jmění. Je pravda, bohužel, že bohatství provází skoro vždy zločin a že jen v samém lůně nejpromyšlenější mravní zkázy můžeme nalézt to, co lidé nazývají štěstím.

Konečně dostala Julietta do svých tenat pana de Corville, který se rozhodl, že ji k sobě připoutá navždy. Sňatek se uskutečnil a hrabě s ní žil čtyři roky, když náhodná koupě pozemku u Montargisu jim vnukla nápad strávit několik letních měsíců na venkově. Vyjeli. A když v kterémsi stanici, unaveni dlouhou cestou dostavnicem, odpočívali u okna hospodské světnice, spatřili vůz, jenž se zastavil před vchodem a jakási společnost vešla do hospody. Když se již zdálo, že ve voze nikdo není, vystoupili dva biřicové a hrubě vytáhli z košatiny mladou dívku, zahalenou v ubohý plášť, svázanou jako se váží zločinci. Po výkřiku překvapení, který unikl paní de Corville, obrátila se dívka a ukázala tak něžnou a jemnou tvář, postavu tak sličnou a prostou, že se pan de Corville nemohl ubránit zájmu o toto stvoření. Sešel dolů a tázal se, co tato ubožačka udělala.

„Je obviněna ze dvou nebo tří těžkých zločinů, krádeže, vraždy a zhářství a je odsouzena k smrti,“ odpověděl biřic. „Přiznávám se, že já ani můj druh, nedoprovázeli jsme dosud zločince s takovou nechutí, jako dnes. Ta dívka je stvoření nejpokornější, a jak se i zdá nejpočestnější na světě.“

„To je zajímavé,“ řekl pan de Corville. „Nemohl by to být jeden z obvyklých omylů nižších soudů?“

„Možná. Byla souzena v Lyonu, ale nyní ji vezeme do Paříže, kde bude potvrzen rozsudek. Vráti se však, aby byla popravena v Lyonu.“

Paní de Corville, slyšíc tuto zprávu, požádala svého muže, aby dívku a příběh jejího neštěstí vyslechl. Pan de Corville se dal poznat biřicům, zaručil se za vězeňkyni a poručil, aby ji dovedli do jeho pokoje. Uposlechl, rozvázali ubožačku a když jí vnutili trochu potravy,

vyzval ji paní de Corville, aby vypravovala, jakým způsobem, s tváří tak poctivou a moudrou se octla v postavení tak neblahém.

„Vypravovat vám příběh mého života, pravila krásná nešťastnice, znamená, dát vám nejpádňější příklad nevinnosti pronásledované nehodami. Můj příběh by byl obžalobou a hanobením prozřetelnosti a to je hřích, a já se toho neodvažuji.“ Z očí ubohé dívky vytryskly slzy a vzlykot přerušil její vyprávění.

„Dovolíte mi, abych své jméno i původ, i když jsou počestné, zamlčela? Ztratila jsem rodiče v ranném mládí a doufala jsem, že s malým obnosem, který i zanechali, najdu poctivé zaměstnání. Avšak odmítajíc všechny místa, spotřebovala jsem pomalu vše. Čím chudší jsem byla, tím menší naději jsem měla a tím urážlivější a potupnější pomoc se mi nabízela.

Ze všech hrubostí, které jsem pocítila v této bídě, ze všech mrzkých návrhů, jež mi byly učiněny, povím pouze to, co se mi přihodilo u pana Dubourga, jednoho z nejbohatších pařížských obchodníků. Označili mi jej jako dobrého člověka, jehož vliv a bohatství by mohlo zmírnit můj osud. Ale ti, kteří mi to poradili, chtěli mě buď oklamat nebo neznali tvrdost jeho srdce a zvrhlost jeho mravů. Po dvouhodinovém čekání v předsíni byla jsem uvedena konečně k němu. Pan Dubourge byl muž asi čtyřicetipětiletý. Vstával právě z postele, oděn pouze jakousi košilí, sotva příkrývající jeho nahotu. Tázal se mne, co bych chtěla. „Běda, pane,“ odpověděla jsem. „Jsem chudý sirotek, a přestože mi není ještě čtrnáct let, znám už všechny nuance neštěstí.“

Vylíčila jsem mu své příhody, obtížné hledání místa, bídu a hlad a naprostou marnost nalézt jakoukoliv práci. Řekla jsem mu o naději, s jako jsem ho vyhledala a prosila jsem, aby mi usnadnil možnost pracovat a žít. Pan Dubourge mne pozorně vyslechl a tázal se mne, jsem-li počestná.

„Nebyla bych tak chudá a v takové tísní,“ řekla jsem, „kdybych se chtěla počestnosti vzdát.“

„Mé dítě, jakým právem si činíte nárok na pomoc bohatých, když chcete zůstat počestnou?“

„Chci jim sloužit, pane.“

„Služby takového dítěte, jako jste vy, nemají v domácnosti žádné ceny, ale s méně směšnými mravními zásadami byste mohla dobře žít. Ctnost, s níž se tolik chlubíte, není ve světě k ničemu. Marně se jí honosíte, nedostanete za ni ani sklenici vody. Lidé mé třídy nedávají almužny. To je jedna z věcí, o niž se nejméně zajímají. Za každý peníz, který opustí jejich kapsu, chtějí být odškodněni. A co jim může dát chudá dívka, jako jste vy, za jejich podporu, jestliže jim chce dát svou nevinnost?“

„Ach, pane, v lidských srdcích není tedy žádného milosrdenství a žádného citu?“

„Velmi málo, mé dítě. Zavrhneme mánií pomáhat někomu zadarmo. Snad by tím byla na chvíli polichocena naše pýcha, ale nic není tak plané a pomíjející, jako požitky pýchy. chceme tedy raději sklízet odměnu za naši pomoc ve formě rozkoše, kterou nám může, například dát miliskování s děvčátkem, jako jste vy. To je výhodnější než pocit pýchy nad rozdáváním almužnami. Pověst velkomyslného člověka se nevyrovná, pokud jde o mne, jedině vteřině rozkoše, kterou byste mi mohla poskytnout, a proto vám pomohu jedině, když mě budete poslušna ve všem, co se mi líbí od vás žádat.“

„Jaká tvrdost, pane! Nemyslíte, že vás nebe zato potrestá?“

„Pamatuj si, mé dítě, že nebe je věcí, která mne na světě zajímá nejméně. Mám peníze a při vědomí té trošky moci nad lidmi, vzdoruji mu denně bez strachu a mé rozkoše a vášně mají půvab jen tehdy, když přestupují záměry prozřetelnosti.“

„Ach, pane, podle těchto zásad je tedy nutno, aby chudý zahynul!“

„Co na tom, Francie má více poddaných, než jich potřebuje! Ale proč naříkat nad osudem, když záleží jen na vás, abyste se zařadila do třídy vládnoucích.“

„Za jakou cenu, spravedlivé nebe!“

„Nečiním nátlak na vaše vnitřní názory, ponechte si je, ale práce, kterou vám uložím a za níž obdržíte slušnou, ačkoli ne přílišnou odměnu, budete přesto muset vykonávat. umístím vás u své hospodyně, budete jí sloužit a vždy ráno, jednou jako žena ona, a jednou můj sluha, budou s vámi souložit před mýma očima, neboť jedině pohled na cizí rozkoš může roznítit mou vášeň. Vyžaduji to, protože jsem jinak uzpůsoben přírodou než většina lidí. Moje hospodyně není mladá, ani příliš půvabná a já doufám, že právě protiklad její ohyzdné tváře a vašeho mládí mi způsobí obzvláštní slasti. Její poštěváček je velký jako mužský úd a ve vašich ústech mi poskytne pohled, jemuž se, co do vzrušení, žádný jiný nevyrovná. Ona žena vás ostatně naučí oněm zvláštním rozkoším, které jsou vyhrazeny duchům výjimečným. A doufám, že za pomoc, již vám poskytnu, se mi odvděčíte snahou a poslušností. Můj sluha nezná výběru. Je to tvor hrubý, jehož zvířecí vášeň mne ukájí. Chci, abyste mu byla ve všem po vůli. Jeho slabostí je začít v kundě a skončit v ústech. Poslechnete ho ve všem, neboť zná postoje, které mne dráždí.“

Odpusťte, madame, že vám líčím tyto podrobnosti, ale chci vám v mezích svých slabých sil podat nedokonalý obraz zkázy, která mi hrozila. Jak vám říci, že tento netvor vyžadoval, abych jeho sluhovi lízala zadní otvor, anebo chtěl-li mne vidět poníženu, aby sála jeho semeno. Jak jsem se rděla, když mi zakazoval ukojení mezi hýžděmi, a přísahal, že mne zničí, poskvrním-li svou řiť, která je určena jen k jeho potěšení, bude-li dostatečně podrážděn. Jen ztrácejíc dech, mohu vám vypravovat, že mne chtěl vidět znásilněnou onou ženou, zatímco by do ní jeho sluha zarazil svůj rožeň zezadu, přičemž on – pan Durbourg – vnikne mezi moje zadní tváře a vylije tam svou dávku rozkoše.

Jak vám mám vylíčit ohavnost tohoto návrhu! Byla jsem nesmírně ponížena a nebyla jsem schopna odpovědět.“

„To je vše, co pro vás, mé dítě, mohu učinit,“ podotkl zpustlík, povstávaje se zdviženou košilí, zpod níž v hustém a řásnitěm vlasu visel polotuhý úd s modrou hlavou, zauzlený jako lano. Pozoroval se škodolibým uspokojením zděšení v mých očích a shledávaje je rozkošným, ukázal mi ohromný svrasklý a drsný vak, v němž se pohybovala dvě veliká klubka nahoru a dolů, jakoby dýchala. Zavřela jsem oči a odvrátila jsem se odporem, ale on, neustále se usmívaje, s očima podlitýma vilností, dodal: „Nemohu vám však za tento dlouhý a velmi trnitý obřad slíbit podporu déle než na dva roky. Je vám čtrnáct let, v šestnácti budete volná a můžete si hledat štěstí jinde. Až do té doby vás chci živit, oblékat a měsíčně budete dostávat jeden zlatáček. Dobře si vše rozmyslete, uvažte stupeň bídy, z níž vás chci pozvednout, uvědomte si, že na této nešťastné planetě musí trpět každý, kdo se nenarodil bohatým.“

Nemravné návrhy a mé zděšení rozněcovalo vášeň tohoto netvora. Uchopil mě surově za límec a řekl, že napoprvé mi sám ukáže, co napříště bude chtít jen vidět. Chtěla jsem se mu vymknout, ale padla jsem tváří na stůl, kde mne surovec neurvale držel a vyhrnul mé sukně. Prádlo napjaté k prasknutí a vzedmuté mými zadními oblinami, vydráždilo ho k sveřepé zběsilosti, v níž mi plochou rukou zasadil několik prudkých ran. Má ubohá prdelka zrudla purpurově, Dubourg mi strhl kalhotky, vyhrnul košili nad boky, a trhal mé zadní polokoule od sebe, snaže se mezi ně násilně vecpat svůj hrozný, do jedinečné mohutnosti naběhlý úd. Křičela jsem, ale umlčel mne dvěma políčky, přičemž jsem se mu vymkla. Jeho zvrácená vášeň mu však dodala veliké síly. Jediným rozmachem mne srazil na kolena tak, že můj obličej přišel těsně před jeho fialový úd. Uchopil mou hlavu oběma rukama a nutil mne, abych netvora vzala do úst. Nic mi nepomohly slzy a úpěnlivé prosby. čím více jsem naříkala, tím více se rozplameňoval. Abych nemohla uniknout, ovinul si mé boje rozpuštěné vlasy kolem boků a zdusil mé výkřiky ve svém nadměrném ohanbí. Konečně se mi podařilo povstat, neboť ve svém zoufalství jsem zařala zuby do jeho břicha. Ale kalhotky mně obtočily kolena a padla jsem na podlahu. Zuřivec, šílený vášní, vrhl se na mne znovu a přitiskl svůj úd k mému zadečku. Ucítila jsem prudkou bolest, způsobenou nehty, zařatými do hýždí. Rozevřel mne a vnikl na kraj zadní dírky. Byla jsem však příliš těsná a nadto jsem se zmítala

zoufalými pohyby. Můj nářek snad, snad dráždění, které mu způsobila má ubohá prdelka, přivedly jeho zvířecí smilnost ke konci a já jsem se náhle cítila zalita horkým, silným, několikrát opakovaným výstřikem lepkavé hmoty, jež stříkala z jeho údu takovou silou, že mi tryskla až na šíji. Zvrhlík ustal na chvíli a tu mi mé neštěstí dodalo odvahy a síly. Vytrhla jsem se mu a vrhla se ke dveřím.

„Zhýralče,“ volala jsem, prchajíc, „nechť nebe, tebou tak uražené, tě jednou potrestá! Nejsi hoden bohatství, jež podle užíváš, ani vzduchu, který dýcháš a ježž tvá sveřepá surovost a vilnost znečišťuje.“ A ponořena ve smutné a temné úvahy, prchala jsem k domovu. Žena, u níž jsem bydlela, a která znala mé neštěstí, radostně mi vyšla vstříc a řekla mi, že konečně našla dům, kde mne rádi přijmou, budu-li se ovšem dobře chovat.

„Ó, nebesa,“ řekla jsem, „tuto podmínku ráda splním.“ Muž však, kterému jsem měla sloužit, byl starý lichvář, jenž bohatl půjčováním na zástavy a který okradl každého, když měl jistotu, že to lze provést beztravně. Bydlel v ulici Quineampoix, kde obýval první patro se starou hospodyní, již zval svou ženou. Šla jsem k němu.

„Žofie, řekl mi pan Harpin (Žofie bylo jméno, které jsem si dala), první ctností je poctivost. Ukradnete-li někdy v mém domě haléř, dám vás oběsit. Těšíme-li se moje žena a já, několika příjemnostem ve stáří, je to proto, že jsou ovocem našeho nesmírného přičinění a veliké střídmosti. Jíte hodně, mé dítě?“

„Trochu chleba denně, pane,“ odpověděla jsem. „Vodu a trochu polévky, jsem-li tak šťastná, že ji mám.“

„Polévky. U čerta, polévky?!“

„Hleď miláčku,“ řekl lichvář své ženě, „vzdychej nad rozmachem přepychu! Rok hledá místo, rok umírá hladem a teď chce jíst polévku!“

„Vaříme polévku jednou týdně, v neděli, a to jen pro nás, kteří čtyřicet let pracujeme jako galejníci. dostanete denně tři unce chleba, láhev vody a každé dva roky jedny staré šaty po mé ženě. Kromě toho ročně tři zlaté služného. Uspokojíte-li nás a povznesete-li pořádkem a úpravností blahobytnosti domu. Uklidíte třikrát denně náš šestipokojový byt, denně ustelete mou a ženinu postel, budete otvírat návštěvám dveře, pudrovat mou paruku, česat mou ženu, ošetřovat psa, kočku a papouška, opatříte kuchyň, uvaříte pro nás, vycídíte nádobí, pomůžete ve všem mé ženě a zbytek dne použijete k šití prádla a k pletení punčoch a čepců.“

Paní, snadno pochopíte, že pouze člověk ve velké bídě mohl přijmout takové místo. Nejen, že práce byla nad mé síly, ale copak jsem mohla žít za to, co mi nabízeli? Střežila jsem se však něco namítat a nastoupil jsem téhož večera.

Kdyby mi kruté postavení, v němž se nalézám, poskytlo možnost alespoň chvíli vás pobavit a kdybych nemusela přemýšlet, jak bych ve vaší duši vzbudila soucit, myslím, že bych vás velmi obveselila vyprávěním o lakomství, jehož svědkem jsem byla v tomto domě. Ale za rok mne tam očekávala tak hrozná katastrofa, že vzpomínajíc na ni, mohu jen stěží vyprávět několik veselých podrobností, než vás seznámím s touto děsnou událostí.

V domě se nikdy nesvítilo. Pokoj pana a paní Harpinových byl totiž obrácen k uliční lucerně, která je zbavovala nutnosti používat vlastního světla. Prádlo vůbec nikdy nenosili, neměli prostěradla, ani ručníky, protože je téměř nikdy nepotřebovali. Víno nikdy nepili. Paní Harpinová tvrdila, že voda je přirozený nápoj, který první lidé pivali a ježž nám dává sama příroda. Kdykoliv krájeli chléb, podložili košík, aby nemohly droby, k nimž pak přidávali zbytky jídla, vypadnout a aby to vše se špetkou žluklého másla tvořilo nedělní oběd. Šaty se neklepaly a poty pána a paní měly železné podrážky. V bytě byl značně velký pokoj, jehož stěny neměly čalounů. Z nich jsem nožem škrábala omítku, kterou jsem prosívala jemným sítem. Tak jsem dělala toaletní pudr, jímž jsem zdobila pánovu paruku a panin chignon.

Ale tyto pošetilosti nebyly jedinými, které tato lakomá dvojice tropil. Nic není přirozenějšího, než že si lidé chtějí zachovat svůj majetek. Méně je však přirozené, násobí-li jej majetkem bližních. Zanedlouho jsem pozorovala, že pan Harpin bohatl tímto způsobem.

Nad námi bydlil bohatý soukromník, vlastnící mnoho krásných klenotů. Snad v důsledku sousedství, snad že prošly rukama mého pána, znal pan Harpin dobře věci susedovy. Často jsem slýchala, jak se svou ženou lituje zlaté schránky, která prý měla velkou cenu. Aby se utěšil, že toto pouzdro musel vrátit, rozhodl se pan Harpin, že je ukradne a mne pověřil provedením tohoto úkolu.

Vysvětlil mi nepatrnost krádeže a její užitečnost ve společnosti, protože zavádí jakousi rovnováhu a srovnává rozdíly bohatství. Dávaje mi paklíč, ujišťoval mne, že byt sousedův otevírá lehce.

„Ach, pane, cožpak může zaměstnavatel takhle kazit služebníka? Kdo mi brání, abych zbraň, kterou mi podáváte obrátila proti vám? Co byste mohl namítat, kdybych vás okradla podle vašich zásad?“

Pan Harpin byl velmi udiven mou odpovědí, pohlížel na mne s netajenou nevraživostí a pravil, že mne pouze zkoušel a že mohu být šťastná, že jsem odolala jeho záludné nabídce. Dala jsem se touto odpovědí odbýt, ale od této chvíle jsem tušila neštěstí.

Pan Harpin nechal uplynout měsíc, totiž dobu, která chyběla do konce druhého roku mé služby. Neřekl ani slova, nedával najevo žádný hněv, avšak když jsem jednou večer o vykonané práci odešla do svého pokoje, abych si odpočinula, uslyšela jsem v bytě hluk. Spatřila jsem, nikoliv bez úleku, svého pána, vedoucího k mé posteli komisaře a čtyři biřice.

„Čiňte svou povinnost, pane,“ řekl komisaři. „Tato nešťastnice mi ukradla prsten s diamantem za tisíc zlatých. Naleznete jej v jejím pokoji nebo u ní. To je jisté.“

„Pane, já že jsem vás okradla? Kdo ví lépe než vy, že je nemožno, abych se dopustila krádeže?“

Pan Harpin silně lomožil, aby slova zanikla a nepřestal biřice pobízet k prohlídce. Osudný prsten našli v mé zíněnce. Proti tak jasnému důkazu nebylo obrany. Okamžitě mně svázali a odvedli do vězení, aniž vyslechli mou obhajobu. Myslí si totiž všeobecně, že ctnost se nesrovnává s bídou a že chudoba je dokonalým důkazem viny. nespravedlivá obžaloba utvrzuje ve víře, že člověk nařčený ze zločinu se jej opravdu dopustil. Vaše nevinnost se měří podle vašeho postavení. Vaše nepočetnost se prokáže hned, jak titul nebo peníze nepřesvědčují o opaku. Marně jsem se hájila, marně jsem zapřísahala obhájce, kterého mi přidělili, svou nevinou. Můj zaměstnavatel mne obvinil, diamant našli v mé posteli a bylo tedy zřejmé, že jsem jej ukradla. Když jsem chtěla vylíčit hrozný rys Harpinovy povahy a dokázat, že moje neštěstí je důsledkem jeho pomsty, považovali toto obvinění za utrhaní na cti. Řekli, že pana Harpina znají čtyřicet let jako krajně poctivého muže. Byla jsem odsouzena k smrti, když nenadálá příhoda, která mne osvobodila, smýkla se mnou v nové bědy života.

V téže době se mnou byla odsouzena k smrti jakási čtyřicetiletá žena, zvaná Dubois, pověstná strašnými činy všeho druhu. Tato žena se o mne zajímala. Večer, několik dnů před popravou, mi řekla, abych se nebála a byla jí nablízku. Kolem půlnoci prý v domě vypukne oheň. Někdo snad při tom uhoří, ale na tom nesejde – my se pomocí jejích přátel, kteří se k nám připojí určitě zachráníme.

Boží ruka, trestající mou nevinnost, posloužila zločinu Dubouisové. Oheň se rozhořel. V strašném požáru uhořelo deset lidí, ale my jsme byly zachráněny. Druhý den jsme došli do chatrče důvěrného přítele Dubouisové, který byl pytlákem v lese Bondy.

„Jsi volná, drahá Žofie,“ pravila mi potom má zachránkyně. „Nyní můžeš volit způsob života, jaký se ti líbí. Ale mohu-li ti poradit, naplivej na ctnost, která, jak vidíš, se nikdy nevyplácí a která tě dovedla k patě šibenice, kdežto mne pře ní hrozný zločin zachránil. Podívej, k čemu na světě slouží dobro a uvažuj, stojí-li za to, ničit se pro ně. Jsi mladá a krásná, postarám se o tvou budoucnost a štěstí. Za dva roky tě vynesu na vrchol úspěchů. Upozorňuji tě však, že nepůjdeme těsnými stezkami ctnosti. Rozhodni se rychle, zde jsme bezpeční jen několik hodin a musíme odtud rychle prchnout.“

„Ach, paní,“ řekla jsem své dobroditelce. „Jsem vám velmi zavázána, neboť jste mi zachránila život. Ale jsem zoufalá, že vděčím za život zločinu. Nyní vím dobře, jakému nebezpečí kráčí vstříc, vzdávajíc se ctnosti, která stále klíčí v mém srdci. Nechť však jsou trny počestnosti sebevětší, vždy jim dám přednost před klamným leskem prospěchu a štěstí, které doprovází hřích. A když prozřetelnost dovolí, aby můj život byl trpký, snad je to proto, aby mne odměnila na onom světě. Tato naděje mírní mé zármutky, tlumí nářky, posiluje a uschopňuje mne k překonání všeho zlého.“

„To jsou nesmyslné zásady,“ pravila Duboisová, vraštic obočí. „Pust' nebeskou spravedlnost, tresty odměny z hlavy. To vše nestojí za nic, leda za zapomenutí, jakmile vyjdeme ze školy, nebo za smrt hladem, jsme-li hloupí, že v to věříme. Tvrdost bohatců ospravedlňuje darebnost chudých. Kdyby jejich měšec byl někdy otevřen pro naši potřebu, kdyby v jejich srdcích vládla lidskost, mohla by se, mé dítě, usadit ctnost v našich srdcích. Protože však naše bída a trpělivost slouží pouze k zesílení našich okovů, jsou naše zločiny vlastně jejich dílem a my bychom byli velmi hloupí, kdybychom se jich zříkali. Příroda nás stvořila všechny rovné a když se ani osudu nechce tyto základní zákony měnit, je na nás opravovat jeho rozmary a napravovat vlastní dovedností loupeže silných. Poslouchám rád pokrytce, kteří nám káží ctnost. Je opravdu velmi snadné nekrást máme-li třikrát tolik, kolik potřebujeme k životu. Je obtížné zabývat se plánem vraždy, obklopují-li nás pochlebníci a oddaní otroci. Ale nás, Žofie, nás, jež ona barbarská, tebou bláznivě k božství povýšená prozřetelnost odsoudila plazit se po zemi jako hadi v trávě, nás, na něž se lidé dívají s odporem, protože jsme chudí, nás, které ponižují proto, že jsme slabí, na nás chceš, abychom se bránili zločinu, když jedině on nám otevírá krásy života? Chceš snad, abychom byli neustále zotročováni a ponižováni, zatímco jiní mají všechny výhody bohatství a nám nechají jen nedostatek, pokoření, bolest, strádání, slzy a šibenice? Ne Žofie, prozřetelnost již ty uctíváš, je dobrá je proto, abychom na ni plivali. Anebo je jiná, než jak se jí všeobecně rozumí a je nutno lépe ji pochopit a dobře si uvědomit: jakmile nás uvrhne do postavení, v němž se zlo stalo nezbytností a jakmile nám současně dá možnost vykonat je, činí tak proto, že zločin slouží jejím zákonům stejně jako dobro a proto, že získává jedním i druhým. Prozřetelnost nás stvořila ve stavu rovnosti a ten, kdo ji porušuje, nemá větší viny, než ten, kdo ji obnovuje. Oba jednájí podle vrozených pudů. Oba si dávají pásku přes oči a oba se mají radovat.“

Přiznám se, nezviklalo-li mne nikdy nic, svádění této chytré ženy mnou otrásl. Ale přirozenost ctnosti zvrátila v mém srdce její sofismata. Vyslechla jsem ji a prohlásila, že jsem se rozhodla nepodlehnout jejím svodům.

„Tedy dobře,“ řekl mi Duboisová, „učiň, jak ti libo. Ale nebudeš-li oběšena, což, jak se zdá, tě nemine, alespoň o nás nikdy nemluv.“

Za našeho hovoru popíjeli její druzi s pytlákem. A jak to při víně bývá, tito bídníci mne nechtěli nechat uniknout ze svých rukou, aniž se obveselí na mé útraty. Jejich zásady a mravy, zasmušilé a poměrně bezpečné místo, jejich opilost, mé mládí a má nevinnost, to vše je povzbuzovalo. Vstali od stolu, radili se a přizvali k tomu i Duboisovou. Jejich šepot mne rozechvíval hrůzou. Konečně mi oznámili výsledek porady: buď budu dobrovolně všem po vůli, anebo mne znásilní, než odejdu. Svólím-li dobrovolně, dají mi po zlatáku, abych mohla dojít tam, kam chci. Budou-li však nuceni použít násilí, aby mne donutili k povolnosti, vraží mi poslední muž, který se se mnou potěší, nůž do prsou, aby bylo zachováno tajemství. Potom mne zahrabou do hnojiště.

Představte si sama, paní, jak na mne působila tato ohavná nabídka. Padla jsem Duboisové k nohám, zapřísahala jsem ji, aby mne zachránila podruhé. Ale zpustlice se mému hroznému postavení jen smála, neboť má situace se jí zdála malichernou.

„Ach, hrome, pročpak jsi nešťastná, když máš podržet čtyřem chlapům, stavěným jako verdunští býci? Má drahá dcero, v Paříži by se našlo deset tisíc žen, ochotných zaplatit mnoho

peněz, kdyby nyní mohly být na tvém místě. Poslouchej, dodala po chvíli, mám dost moci nad těmi lidmi a mohu ti zajistit milost, ukážeš-li se jí hodnou.“

„Co mám učinit?“ zvolala jsem plačíc. „Poroučejte paní, jsem připravena.“

„Půjdeš s námi a zúčastníš se našich podniků. Za tuto cenu ti zaručuji, že se tě nikdo nedotkne.“

Nemyslela jsem, že smím váhat. Svolujíc, šla jsem do nových nebezpečí, uznávám to, ale nikdo nemohl překazit můj útek od nich. „Půjdu s vámi,“ řekla jsem Duboisové. „Půjdu kamkoli chcete, jen mne zachraňte od vilnosti těchto mužů.“

„Děti,“ řekla Duboisová čtyřem banditům. „Tato dívka patří k nám. Přijala jsem ji do tlupy a zakazuji vám jakéhokoli násilí.“

Ale vašeň mužů bývá tak silná, že ji žádný hlas nemůže zkrotit. A tito lidé již byli ve stavu, v němž je nic nemůže zadržet. Všichni čtyři ke mně přistoupili a ujišťovali Duboisovou, že bych se stala jejich kořistí, i kdyby tu stály šibenice. Jeden lotr, podle vzhledu nejstarší, jehož vašeň však měla nejméně trpělivosti, mne uchopil hrubě za obě nohy a posadil na stůl. Dříve než jsem mohla pomyslet na obranu, rozevřel má stehna a dýkou rozřízl kalhotky. Pohled na můj obnažený klín ho rozdivočel. Muž přemáhaný vášní spustil svůj poklopec, přičemž mně druhou rukou, v níž svíral dýku, držel za hlavu tak, že jsem se pod hrozbou smrti nemohla ani pohnout. Naříkala jsem a prosila Duboisovou tak tklivě, že by se stěny byly smilovaly. Trnula jsem hrůzou, ale právě když chtěl vložit svůj chlípny úd do mé svatyně, přiskočili ostatní a odstrčili ho.

„Nejdříve bude moje,“ pravil první a sevřel mne v náručí.“ „A kdo ti dal právo načínat?“ děl druhý a odstrkuje svého kamaráda, vyrval mne z jeho rukou. „U všech d'asů, dostaneš ji až po mně,“ zvolal třetí. Potom se všichni čtyři počali porážet, bili se a váleli po zemi. V pustém hlomozu rvačky, provázené hroznými kletbami, zazníval hlas Duboisové, která je nazývala smilnými kozly, ochotnými vyvraždit se pro jednu kundu a první mrd. Muži těžce oddychovali a pod jejich rozedranými šaty jsem viděla tyčit se jejich mohutné svalstvo, jehož silný nápor bych byla ani nesnesla

Byla jsem šťastna, že je vidím v půtce, která mi dává čas k útěku. Zatímco se Duboisová zaměstnávala pokusem odtrhnout je od sebe, vytratila jsem se ze světlice. Běžím do lesa a za chvíli ztrácím dům z očí. „Bytosti nejdražší a nejvyšší,“ pravím a vrhám se na kolena. „Bytosti nejvyšší, můj ochránče, měj slitování s mou bídou. vidíš mou bezmocnost a nevinnost, vidíš, s jako důvěrou vzpínám k tobě své naděje. Rač mne vyprostit z nebezpečí, která mne pronásledují anebo mne zavolej k sobě v smrti méně potupné, nežli je ta, jíž jsem právě unikla!“ Modlitba je nejsladší útechou nešťastných a člověk, který se pomodlí, je silnější. Vstala jsem s odvahou, a protože se začalo stmívat, ukryla jsem se v podrostu, abych přečkala noc. Zemdenost, již jsem cítila, a vědomí, že mne nic neohrožuje, přispěly k tomu, že když jsem se druhého dne probudila, bylo slunce již velmi vysoko. Probuzení nešťastných je hrozné a smutné. Vrací je ještě s větší intenzitou k uvědomění nesnázi a dává jim pocítit neštěstí v celé jeho tíži. „Jakou cenu má život, žitý v tak žalostném osudu?“ řekla jsem si, a uvažujíc o sobě, ronila jsem přehojné slzy.

Sotva jsem se vyplakala, zaslechla jsem nablízku hlasy dvou mužů. „Pojď, můj příteli, bude nám zde dobře. Nyní mi krutá a neblahá přítomnost matky nezabrání těšit se s tebou v rozkoších mně tak drahých.“

Přiblížili se a usadili se přede mnou tak, že ani jediný jejich pohyb, ani jediný projev mi nemohl ujít. A já jsem viděla...

„Spravedlivé nebe, paní,“ řekla nešťastná dívka, přerušujíc se. „Jak je možné, že mne osud vedl vždy před situace tak zvrhlé vášně, že studu obtížno je vyslechnout i vylíčit? A proč jsem se neustále musela dívat na pohlaví znetvořená chtíčem? Neumíte si, paní, ani přestavit muka, která vytrpěla má ctnost, bránící se všemi silami těmto nesmyslným obrazům, k nimž byla má nevinnost současně podivným způsobem přitahována. Viděla jsem je, jak se

milují způsobem, urážejícím přírodu a její zákony. Viděla jsem ten hnusný akt se všemi podrobnostmi.“

Jednomu z mužů, tomu, který druhého ovládal, bylo asi dvacet čtyři roky a měl na sobě čistý zelený oblek. Druhý muž, byl pravděpodobně jeho služebníkem, měl velmi krásnou tvář a nebyl starší šestnácti až osmnácti let. Jejich kratochvíle byla odporná a trvala dlouho. Já jsem se nesměla odvážit pohybu, abych nebyla pozorována.

Zločinní herci se konečně nabažili všeho a vstali. Zeleně oblečený muž se přiblížil ke křovisku, za nímž jsem se skrývala, a chtěl zde vykonat svou potřebu. Svlékl se a hluboký stud mne dojíhá, vzpomenu-li si na rýhu jeho ženské zadnice, zalepenou nečistým chámem jeho zvrhlého přítele. Když povstal, otíral svůj úd, plný výkalů, travou, na niž močil a třepal jím tak, že tekutina prýstící z něj, stříkala až na mne. Chtěla jsem uhnout, abych neviděla tento hrozný obraz a zaharašila jsem křovím. Mladík se překvapeně podíval směrem ke mně. Můj vysoký čepec mne prozradil. Muž mne zpozoroval a zavolal na mladšího. „Jasmíne, jsme prozrazení, jakási nezasvěcená dívka viděla naše hra. Pojď sem můj drahý, vyzdvihneme odtud tu darebačku a vyzvíme, co tu dělá.“

Nebránila jsem se, když mi pomohli vystoupit z mého útulku a padla jsem jim k nohám. „Ó, pánové,“ zvolala jsem, spínajíc ruce. „Slitujte se nad nešťastnicí, jejíž osud je hoden politování. Necht' postavení, v němž jste mne našli, nebudí vaše podezření. Je důsledkem mé bídy a nikoli mých nepravostí. Nerozmnožujte řadu běd, které mne stíhají, račte je naopak zmírnit prostředky, jež mi pomohou uniknout utrpení.“

V srdci pana de Bressac, to bylo jméno mladého muže, však nebylo soucitu. Zvrhlost smyslů tlumí v člověku milosrdenství a výsledkem zvrácenosti je zatvrzelost. V srdci pane de Bressac se družila k přirozené krutosti tohoto druhu tak velká nechuť k našemu pohlaví, a tak přílišná nenávisť ke všemu, co ztělesňovalo ženství, že bylo nesnadné vzbudit v jeho duši odezvu mých proseb.

„Co tu děláš, hrdličko lesní?“ řekl mi tvrdě člověk, kterého jsem chtěla obměkčit. „Mluv pravdu, viděla jsi vše, co jsem činil s tímto mladíkem, vid'?“

„Ne, pane,“ zvolala jsem ihned a myslila jsem, že zamlčujíc pravdu, nehřeším. „Bud' se jist, že jsem viděla pouze věc velmi obyčejnou. Viděla jsem vás a onoho pána sedět v trávě, a domnívám se, že jste spolu rozmlouvali. To je vše.“

„Chci uvěřit,“ odpověděl pan de Bressac. „To je k tvému štěstí, neboť kdybych se domníval, že jsi viděla ještě něco jiného, neopustila bys nikdy živa tuto houštinu. Vzhůru, Jasmíne, máme dost času a můžeme vyslechnout příhody této kurvy.“ Oba se posadili do trávy a poručili mi přisednout. Vyprávěla jsem jim upřímně vše, co se mi stalo ode dne, kdy jsem přišla do města.

„Pojď, Jasmíne,“ pravil pan de Bressac, vstávaje, sotva jsem skončila. „Spravedlivá Thémis sama odsoudila tuto tulačku. Necht' tato cudná kurva vytrpí trest, který si zasloužila. To, co činíme, není zločin, je to ctnostné jednání, drahý příteli, je to obnovování mravního pořádku a poněvadž je naším nešťastným údělem občas jej rušit, obnovme jej alespoň jednou, když k tomu máme příležitost. Oba surovci mne zdvihli a vlekli mne ke stromu, aniž je můj nářek a moje slzy dojíhaly. „Přivážeme ji takhle,“ pravil de Bressac svému sluhovi a postavil mne břichem ke stromu. Podvazky, kapesníky, řemeny a vším co měli s sebou jsem byla svázána tak nelidsky, že jsem nemohla pohnout jediným údem. Potom mi strhli sukni, zdvihli košili na ramena a začali se znova rozpalovat pohledem na mé trýzněné tělo, jehož nevinná spanilost nenalezla milost před jejich očima. Vysmívali se mým vnaďám, tupíce je hrubými výrazy, jež rozplameňovaly jejich chťíce stejně jako můj pláč. Kousali divoce pružné maso mého zadku, roztahovali rukama jeho oblínky a vráželi prsty do mé ubohé dírky. Trpěla jsem nesnesitelně. Svíjela jsem se bolestí a pouta se mi každým pohybem zařezávala hlouběji do těla. Řemen, protažený mezi nohama, palčivě drtil mou růžičku. Sluha posléze strčil svůj

tvrdý úd mezi mé zadní tváře a jeho pán mu své pohlaví vrazil do jeho nečisté zadní díry. Potom se oba šíleně zmítali a drásali mé tělo do krve tak dlouho, až mne v blažených vzlycích, které ze sebe vydávali, zaplavil horký výstřik sluhovy nečistoty. Zmocňovala se mne mdloba. Potom se chopili loveckých nožů. Domnívala jsem se, že mne zabijí nebo že rozřežou všechny části mého těla, které jejich nestoudnost obnažila. „Stačí,“ děl de Bressac. „To stačí, aby nás poznala, aby viděla, co bychom s ní mohli provést a stačí to, chceme-li ji učinit otrokyní. „Žofie,“ pokračoval, rozvazuje má pouta, „oblečte se, mlčte a následujte nás. Spolčíte-li se se mnou, nebudete toho nikdy litovat. Moje matka potřebuje komornou, uvedu vás k ní a zaručím se za vás. Jestliže zneužijete mé dobroty a zradíte mou důvěru, pak pohleďte na tento strom, který bude vaším smrtelným ložem.“

Oblékla jsem se a vrhla se k jeho nohám. Stěží jsem naléhala slova, kterými bych mu vyjádřila svou vděčnost.

„Pojďme,“ pravil de Bressac. „Vaše počínání bude mluvit na vás.“ Šla jsem pokorně a tiše za nimi. Za hodinu jsme dorazili do zámku hraběnky de Bressac. Rozkázali mi počkat v místnosti, kde mi Jasmín velmi slušně předložil něco k jídlu. Za půl hodiny přišel pro mne pan de Bressac, aby mne představil hraběnce.

Paní de Bressac byla krásná, čtyřicetipětiletá žena, zdála se mi naprosto počestnou. Byla již dva roky vdovou a byla nesmírně bohatá. Každého roku přispívala k příjmům svého syna značnou částkou peněz, aby kryla jeho nemírnou potřebu. Její dům měl alespoň sto tisíc zlatých ročního příjmu a pan de Bressac neměl bratra, ani sestry, takže bylo zřejmé, že veškerý majetek případně po smrti hraběnky jemu. Oba strávili na tomto statku tři měsíce v roce, jinak žili v Paříži.

Pan de Bressac mi poručil, abych vše vypravovala a když jsem skončila, řekla mi paní hraběnka: „Vaše cudnost a prostota nedovolují mi pochybovat o vaší nevinosti. Nechci od vás jiných důkazů, než prokázat, že jste opravdu dcerou muže, jež jste mi označila. Je-li to pravda, pak vám pravím, že jsem znala vašeho otce. Pokud jde o záležitost v domě Harpinově, postarám se o její urovnání. Postarám se, aby byl zrušen rozsudek a abyste se bez obav opět mohla objevit v Paříži. Ale rozmyslete si to vše dobře Žofie. Všechno vám slibuji pouze za cenu bezúhonného chování. Vidíte tedy, že vděčnost, již od vás požaduji, obrátí se vždy jen vám samé ku prospěchu.“

Padla jsem jí k nohám a ujišťovala jsem ji, že nikdy nebude mít příležitost k nespokojenosti. Od té chvíle jsem zastávala místo její druhé komorné. Na hraběncin dotaz přišly z Paříže během tří dnů dobré zprávy a z mé duše zmizela každá vzpomínka na neštěstí. Ale v nebi nebylo psáno, že ubohá Žofie bude šťastna. Jestliže jí náhoda přinesla několik pokojných chvil, stalo se tak pouze proto, aby hrůzy příštích dnů pocítovala ještě hořčeji.

Sotva jsme se vrátili do Paříže, začala paní de Bressac pracovat v můj prospěch. Byla jsem brzy ujištěna, že vyšetřování bylo zastaveno a rozsudek nade mnou pronesený byl zrušen. Snadno si představíte, jak mne to vše připoutávalo k paní hraběnce. A to právě bylo záměrem pana de Bressac. Zpozorovala jsem totiž velmi brzy, že svrchovaně nenávidí svou matku. Je pravda, že činila vše možné, aby zamezila jeho prostopášnosti a omezila hrozné pohlavní perverze, v něž se tento mladý muž v Paříži vrhal slepěji než na venkově. Ale vše bylo marné. Oddával se všemu s daleko větším zápalem a ubohá hraběnka nesklidila za svou snahu nic než nenávist.

„Nedomnívejte se Žofie, že jednání mé matky s vámi je ovocem dobrotivosti. Kdybych ji neustále nepobízela, ani by si nevzpomněla na pomoc, kterou vám přislíbila. Připomínám vám, že ten, kterému jste povinna vděčností, jsem já sám a vše splatíte službou, kterou mi prokážete. Jsem přesvědčen, že po tom všem, co jsem pro vás vykonal, naleznou ve vaší duši porozumění.“ Tyto řeči mi byly tak nesrozumitelné, že jsem nevěděla, jakým způsobem na ně mám reagovat. Odpověděla jsem tedy nazdařbůh a neurčitě, snad s přílišnou lehkověrností.

Madame, to je chvíle, kdy se vám přiznám k jedinému provinění, jehož jsem se ve svém životě dopustila. Co říkám – provinění? K výstřednosti, která nikdy neměla sebe rovna, a již, jak se zdá, použila ruka prozřetelnosti k mému svržení do propasti, otevírající se nepozorovaně přede mnou. Nemohla jsem totiž uzříti pana de Bressac bez něžného zachvění. Cítila jsem se k němu přitahována a touhu po něm ve mně nemohlo nic potlačit. Myšlenky tížící mou mysl pro jeho odpor k ženám, pro zvrácenost jeho zálib a pro mravní přehrady, které nás dělily – nic na světě, nic nemohlo změnit tuto rostoucí vášeň. A kdyby byl pan de Bressac chtěl můj život, byla bych mu jej obětovala bez rozmyšlení. Ale on vůbec nevěděl o citech, které jsem pečlivě uzavírala ve svém srdci. Ten nevděčník si neobjasn timer ani přibližně příčinu slz, které nešťastná Žofie prolévala denně nad neřestnými nevázanostmi, jež ho ničily. A přece nabylo možno netušit zápal, s nímž jsem spěchala učinit vše, co si usmyslil. Přece nemohl nevidět, jak jej předcházím ve všech jeho přáních. Mé srdce, pravděpodobně příliš zaslepené, zašlo až k tomu, že jsem začala sloužit jeho neřestem s skrývala je před jeho matkou. Mé chování mi přineslo jaksi jeho důvěru, a tak jsem jí byla oslepena, že jsem se pyšnila vírou v jeho náklonnost. Jeho zhýralost byla však tak veliká, že nejen dům, který jsme obývali, byl plný mladíků sloužících jeho zvrácenostem, ale on si i ve městě vydržoval mnoho špatných osob. Buď je navštěvoval, nebo přicházely k němu, aby za bohaté odměny hověly jeho žáru, který nemohl uhasit na žádné ženě, neboť příroda sama uzavřela jeho zvrhlé srdce sladkým rozkoším, jež muž nalézá v počestném svazku, v půvabech a milostném klínu panny. dopřávala mu ukojení zvrácené žádosti pouze v neřestné slasti, kterou v něm vzněcovaly údy jeho milců a již ukájel mezi mužskými hýžděmi. Poněvadž jsou tyto choutky velmi drahé, ničil se pan de Bressac marnotratně. Někdy jsem se mu odvážila vykládat všechny nepřístojnosti jeho života. Poslouchal mne, aniž odporoval, ale končil s ujištěním, že není záchrany z neřesti, která ho ovládá a která k sobě poutá až do hrobu všechny své nešťastné vyznavače. Ale když jsem se pokusila mluvit o jeho matce a o jejím zármutku, nespatriila jsem nic než hněv, špatný rozmar, podrážděnost a netrpělivost nad tím, že bohatství, jež mu bude náležet, je tak dlouho v jejích rukou.

Několikrát jsem užila prostředků, jež skýtá náboženství. Víra mne utěšila skoro vždycky a nyní jsem se pokusila vlít její sladkost do duše tohoto zvrácence. Byla jsem přesvědčena, že ho těmito pouty spoutám, jakmile ho učiním podílníkem jejich kouzelné moci. Ale on byl vyhlášeným nepřitelem naší svatých tajemství, tvrdošíjným odpůrcem čistoty našich dogmat. Zapřisáhl popíral existenci nejvyšší bytosti a místo, aby se dal obrátit, snažil se zviklat základy mé víry.

„Všechna náboženství, Žofie, vycházejí z chybných zásad,“ pravil mi. „Všechna předpokládají jako nezbytnost uctívat bytost jakéhosi stvořitele. Věř mi, Žofie, že bůh, kterého ty vyznáváš, není než plodem nevědomosti lidí. Kdykoli silnější chtěl spoutat slabšího, přesvědčoval ho vždy, že bůh posvěcuje okovy, které ho tlačí, a ten, zpitomělý svou bídou, věřil všemu, co mu první namluví. Všechna náboženství jsou osudné následky této prosté bajky a jsou, jako ona, hodna pohrdání, neboť není jediného, jež by neneslo znamení podvodu a hlouposti. Ve všech tajemstvích, rozechvívajících rozum, vidím jen dogmata, urážející přírodu a směšné obřady, vzbuzující jedině posměch. Sotva jsem počal chápat život, začal jsem nenávidět tyto hanebnosti a určil jsem si za povinnost šlapat po nich a přísahal jsem že jim nikdy v životě nepodlehnu. Chceš-li být rozumná, čini to, co činím já.“

„Ach, pane,“ odpověděla jsem mu. „Zbavujete nešťastnici její nejsladší naděje, odmítáte-li její náboženství, neboť ji utěšuje.“ Ale byla jsem pevně svírána tím, co náboženství učí a nedovedla jsem mu odporovat, neboť jsem nacházela jen důvody, čerpané ze svého srdce. Pan de Bressac se jen smál a jeho úskočná výmluvnost, živená zásadami čerpanými z knih, jichž jsem naštěstí neznala, vyvrátila vždycky všechny důkazy. Paní de Bressac věděla, že její syn ospravedlňuje svá poblouznění paradoxy nevěry. Plna ctností a lítosti, naříkala nad ním často

společně se mnou a ježto jsem se jí zdála poněkud rozumnější, než byly ženy, které jí obklopovaly, svěřovala mi rády své smutky.

Mezitím se špatné chování jejího syna zdvojnásobilo. Dospěl až ta, že jí řekl přede mnou: „Když budete napříště překážet mým choutkám, přesvědčím vás o jejich kouzlu tím, že se jim oddám před vašima očima.“ Naříkala jsem nad těmito slovy a nad jeho jednáním, pokoušela jsem se zadusit nešťastnou vášeň, jež sžírala mou duši. Ale copak je láska nemocí, z níž se můžeme uzdravit? Vše, co jsem vyhledávala k jejímu popření, rozněcovalo ještě živěji její plameny a pan de Bressac se nezdál nikdy hodnějším lásky, než tehdy, když jsem proti němu shrnula vše, co mi ho mělo zošklivit.

Žila jsem v tomto domě již čtyři roky, když pan de Bressac mi nenadále učinil hrozný návrh. Byli jsme právě na venkově. Jednoho večera po skončení práce, když jsem odpočívala na balkóně svého pokoje, zaklepal pan de Bressac na moje dveře a požádal mne, abych mu dovolila strávit noc se mnou. Běda! Každý okamžik, který mi tento hrozný původce mých strastí věnoval, byl mi přespříliš drahý, než abych mohla odřící.

Vstoupil, zavřel za sebou pečlivě dveře, vrhl se do křesla a váhavě promluvil. „Poslyš, Žofie, musím ti svěřit věci největší důležitosti. Přísaha, že nikdy neprozradíš nic z toho, co ti řeknu.“

„Ach, pane. Považujete mne za schopnou zneužít vaší důvěry?“

„Nevíš, jak mnoho dáváš v sázku! Pojal jsem plán zabít mou matku a tvou ruku jsem zvolil k provedení tohoto zločinu.“

„Mne, pane?“ zvolala jsem, ustupujíc hrůzou. „Ach, proboha, jak vám mohly dva takové plány vzniknout v mysli? Vezměte můj život. Je váš. Dělejte s ním, co chcete, ale nemyslete, že mne někdy přinutíte vykonat zločin, jehož obraz sám je nesnesitelný mému srdci.“

„Podívej, Žofie,“ řekl mi pan de Bressac, uklidňuje mne. „Nepochyboval jsem o tvém odporu, ale jsem přesvědčen o tvé inteligenci a myslím, že tě přesvědčím, že tento zločin, tak nesmírný ve tvých očích, je v podstatě věcí velmi jednoduchou. Buď ujištěna, že zničení bližního je jen pomyslné. Člověku není dána moc ničit, má nejvýše moc měnit formy. Před tváří přírody jsou si všechny formy rovné. V nesmírném kadlubu v němž se tyto proměny formy dějí, se nic neztrácí, všechny části, které do něj vrháme, obnovují se neustále v jiných podobách. Ať jsou naše činy jakékoliv, žádný neuráží přímo přírodu, neboť dílo ničení oživuje její moc, udržuje její sílu a nikdy ji neoslazuje. Ach, co záleží tvořivě přírodě na tom, když tento masitý útvar, tvořící dnes ženu, promění v hniající hromadu, plnou rozmanitého hmyzu? Nebo odvážíš se mi snad namítnout, že zničení člověka uráží přírodu více než zánik červa, a že to je snad důvodem k jejímu zvýšenému zájmu o nás? Jestliže stupeň její lhostejnosti je v obou případech týž, co sejde přírodě na tom, jestli se někdo promění v klubko červů činem, kterému říkáme zločin člověka? Až mi někdo dokáže, že člověk je v přírodě činitelem tak důležitým, že jeho zničením se její zákony nezbytně poboří, pak uvěřím, že to je zločinem. Ale dosud mi nejpromyšlenější studium přírody dokazuje, že vše, co na naší zemi žije, má stejnou hodnotu. Nikdy nemohu uvěřit, že proměna jediného z jejích tvorů z tisíce jiných by mohla urážet její zákony. Ale můžeš namítnout, že bytost, jíž usiluji o život, je mou matkou, tedy bytostí, která mne nosila ve svém lůně. A ty myslíš, že tato planá úvaha mne může zastavit? Proč? Mám být své matce vděčen za to, že se oddávala rozkoši? Ostatně matka sama nevytváří nový život. Lůno samice je pouze oplodněno samcem, a to je příčinou, proč bych nikdy neukládal o život otci. Zabití matky je věcí zcela prostou.“

„Oh, pane,“ odpověděla jsem panu de Bressac všecka polekána. „Lhostejnost, kterou přičítáte přírodě, je výtvozem vaší obraznosti a vašich vášní. Popřejte na okamžik sluchu svému srdci a umlčte hlas vášně. Uzříte, jak hrůza před zločinem vrývá do něj hroznou rány. Neříkejte mi, že vášně vyhledá tuto hrůzu v jediném okamžiku. Jakmile vášně vychladne, ozvou se v něm mohutným hlasem výčitky. Čím citlivější jste, tím drásavější bude jejich moc nad vámi. Často uzříte před svýma očima svou něžnou matku, kterou vaše barbarská ruka

zahrabe do hrobu, a často uslyšíte její žalostný hlas. Bude se vám zjevovat za večerů, ve vašem nočním bdění, bude vás trýznit ve vašich snech, otráví všechny vaše radosti a zakalí každou vaši myšlenku. Aniž co vytěžíte ze svých zločinů, zahrne vás smrtelná lítost nad tím, že jste měl odvahu je vykonat.“

Při těchto posledních slovech mne zalily slzy. Vrhla jsem se mu k nohám, zapřísahala ho vším, co mu může být nejdražší, aby zapomněl tohoto hanebného poblouznění. Slíbila jsem mu je zamlčet po celý život. Leč neznala jsem srdce, které jsem chtěla obměkčit.

Pan de Bressac vstal a chladně mi řekl: „Žofie, vidím, že jsem se zmýlil. Najdu jiné prostředky, vy u mne mnoho ztratíte, ale vaše paní nic nezíská.“

Tato hrozba změnila všechny moje myšlenky. Svolila jsem ke spoluvině, abych se tak kryla před jeho hněvem a zachránila jeho matku. Pan de Bressac mně uvěřil a padl mi kolem krku.

Jakou radostí by mne byl zalil tento pohyb, kdyby jeho barbarský úmysl nebyl zničil poslední zbytek citů, jimiž bylo zaplaveno mé slabé srdce. Ale přece jen šťastna, sklonila jsem hlavu na jeho prsa. Pan de Bressac mi ji však vtiskl do svého klína, a tu jsem poznala, že se snaží vložit svůj měkký tlustý úd do úst. Vyskočila jsem pobouřena hnusem a hloubkou jeho zvrhlosti a činila jsem mu trpké výčitky. Šlechtic, vida, že snad chybil, anebo sleduje jiných cílů, přitáhl mne znovu na svá prsa a prosil, abych mu jeho čin odpustila. Posléze pravil: „Jsi první žena, kterou objímám. Jsi rozkošná, paprsek filosofie pronikl tvým duchem.“

Potom jsme se radili o zločinu. Smluvili jsme si, že za dva, nejpozději za tři dny, podle toho, jak se naskytne příležitost, vhodím jed, který mi dá mladý pán, do šálku čokolády, již hraběnka vždy ráno pila. Pan de Bressac se mi zaručil, že nebudu prozrazena a slíbil mi doživotní rentu dva tisíce zlatých, které mohu utrácet buď v jeho společnosti, anebo v místě, kde se mi zalíbí. Tento slib mi dal písemně, aniž slovem naznačil, čím jsem si jeho přízeň zasloužila. Potom jsme se rozešli.

Nad mé postavení nebylo trapnějšího. Nevykonám-li čin, uvidí pan de Bressac, že jsem ho podvedla. Zpravím-li hraběnku, pozná, že je klamán, nechť se již hraběnka po prozrazení plánu zachová jakkoliv. Zbývala mi jediná cesta: udat jeho plány spravedlnosti. Ale za nic na světě bych k ní nebyla svolila. Konečně jsem se rozhodla bez ohledu na výsledek, říci vše hraběnce. „Paní,“ řekla jsem jí nazítří, „musím vám odhalit záměr největšího dosahu. Ale ať se vás týká jakkoli, jsem rozhodnuta zamlčet jej, neujistíte-li mne napřed čestným slovem, že svému synovi nedáte najevo žádné pobouření. Zařídíte se pouze podle toho, co vám řeknu.“

Paní de Bressac se asi domnívala, že jde o nějaké výstřednosti mladého pána, zavázala se mi požadovanou přísahou, a já jsem jí všechno pověděla. Nešťastná matka se rozplývala v slzách, když zvěděla celý tento podlouhý plán a zvolala: „Ten netvor! Což jsem kdy jednala jinak, než pro jeho dobro? Jaké jiné pohnutky kromě jeho štěstí mohly mne přimět k přísnosti a k zabraňování jeho zločinům? Ó, Žofie, můžeš mi dokázat jasně jeho černý úmysl, abych nemohla mít nejmenší pochybnosti?“ Tu jsem hraběnce ukázala balíček jedu, který jsem dostala. Daly jsme psovi polknout malou špetku prášku, potom jsme ho pečlivě zavřely. Po dvou hodinách pošel v strašných křečích. Hraběnka již nemohla pochybovat a poručila mi, abych jí vydala zbytek jedu. Poté ihned napsala dopis svému příbuznému, vévodovi de Souzoval, v němž ho žádala, aby se odebral k ministroví spravedlnosti a vylíčil mu černé úklady, jichž obětí se měla stát, aby si opatřil zatykač na pana de Bressac a přijel na její panství, kde ji co nejdříve musí osvobodit z moci netvora.

V nebesích však bylo psáno, že tento hrozný čin bude vykonán a ponížená ctnost ustoupí před padoušským násilím. Nešťastný pes, na němž jsme provedli pokus, nás prozradil. Pan de Bressac ho slyšel výt, a protože věděl, že je matčiným miláčkem, dotazoval se horlivě, kde je a co se mu stalo. Lidé, jichž se ptal, nevěděli a mlčeli. Tu pravděpodobně vzniklo v něm podezření. Viděla jsem ho po celý den neklidného a rozčileného a jakoby na stráž. Řekla

jsem to hraběnce, nesměla váhat a nezbývalo jí, než rychle poslat kurýra. Řekla, že posel chvátá do Paříže, požádat vévodu de Souzoval, aby se ujal projednávání pozůstalosti po strýci, po němž právě dědila.

Markýz však byl dobrým znalcem lidí, aby neviděl rozpaky na obličejích své matky a aby mu ušla stopa zmatku v mých rysech. Pod záminkou vyjížděky odejel se svými milci z a zámku a čekal na kurýra na místě, kudy musel nevyhnutelně jet. Tento muž, oddaný jemu více, než hraběnce, nečinil potíže a vydal mu dopis. Markýz nabyl jistoty o tom, co nazýval mou zradou. Vrátil se do zámku. Ovládal se skvěle. Potkal mne, laškoval se mnou mile jako obyčejně. Líbal mne na rty, dotýkal se jako žhavý milenec mých ňader, chválil jejich krásnou a okrouhlou pevnost, s uspokojením mi ohmatával boky, svíral mne v náručí, tiskna mi kolena mezi má stehna. Když měl jistotu, že tyto lichotky od něho přijímám jako od milence, tázal se mne, provedu-li čin již zítra a neprozrazuje se ani v nejmenším, šel si lehnout.

Druhý den po obědě, jakmile jsme vstali od stolu mi řekl: „Poslyš, Žofie, k dosažení svého cíle jsem objevil jistější prostředek, než je ten, který jsem ti navrhl, ale musím ti sdělit podrobnosti. Neodvažuj se tak často chodit do tvého pokoje, bojím se očí všech lidí. Přijď přesně v pět hodin do houští na konci parku, půjdeme spolu na procházku, kde ti vše vysvětlím.“

Přiznám se, šla jsem se svolením prozřetelnosti, z přemíry nevinnosti a ze zaslepenosti. Byla jsem si úplně jista mlčenlivostí a moudrými opatřeními hraběncinými a nikdy bych si nebyla pomyslna, že by je mladý pán mohl prohlédnout.

Oslovil mne v nejveselejším a nejupřímnějším vzezření a šli jsme spolu do lesa, přičemž stále žertoval a smál se, jak míval ve zvyku. Když jsem chtěla hovor obrátit k věci, pro niž mne vyzval na schůzku, řekl mi, abych posečkala. Došli jsme bezděčně k onomu křovisku a velkému dubu, kde mne uviděl poprvé. Když jsem toto místo nyní viděla, nemohla jsem se ubránit zachvění. Posuďte sama, jak se však mé leknutí zdvojnásobilo, když jsem u paty neblahého stromu, kde jsem již jednou zažila tak hrozný otřes, spatřila dva milence markýzovy. Když jsme se přiblížili, povstali, hodili na zem provazy, volské žíly a jiné různé nástroje, které ve mě vzbuzovaly hrůzu.

Tu mne pan de Bressac tiše oslovil ta, že ho mladí lidé nemohli slyšet: „Ty hovado, ty kurvo, poznáváš tento keř, odkud jsme tě vytáhl jako divoké zvíře, abych ti vrátil život, jež jsi zasloužila ztratit? Poznáváš tento strom, o němž jsem ti řekl, že bude tvým smrtelným ložem, jakmile mi dáš příčinu k tomu, že budu litovat své dobroty? Proč jsi svolila vykonat službu, jestliže jsi měla v úmyslu mne zradit? A jak jsi se mohla domnívat, že sloužíš ctnosti, ohrožujíc svobodu toho, jemuž jsi vděčila za svůj život? Byla jsi postavena mezi dva zločiny, proč jsi zvolila zlo větší?“

Nyní mi pan de Bressac vypravoval vše, co podnikl, aby zadržel dopis a jaké podezření ho k tomu přimělo. „Nehodná běhno,“ pokračoval, „co jsi obmyslela svou falší? Jestli mně znáš tak, jak mne máš znát, kde jsi sebrala odvahu oklamat mne? Domnívala jsi se, že ti odpustím pro tvé ženské vnady?“ Aniž mi dopřál času k odpovědi, aniž dal najevo sebemenší pohnutí nad proudy slz, které jsme prolévala, uchopil mne surově za rameno a vlekl mne ke svým kumpánům.

„Zde ji máte,“ řekl jim. „Zde je ta bídnic, která chtěla otrávit mou matku a snad již čin svůj provedla. Necht' jsem se jakkoliv snažil jí v tom zabránit. Snad bych moudřeji jednal, kdybych ji vydal světské spravedlnosti. Ale tam by ztratila život, který jí chci ponechat, aby dále trpěla. Svlékněte ji rychle a přivažte ji břichem k tomuto stromu, abych ji mohl potrestat podle zásluhy.“

Pacholci se na mne vrhli a servali mi oděv z těla, přičemž nešetřili hrubými žerty a bolestnými doteky všech skrytých míst. Mačkali zuřivě mé prsy a kopali mne botami do stehna a hýždí. Vilný šlechtic strpěl tyto ukrutnosti, neboť ho dráždili zdvižené poklopce jeho pochopů, mluvící jasně o tvrdé vášni, která jimi zmítala a která je poháněla k horečnému

spěchu. Do úst mi cpali šátek, poručili mi obejmout strom, přivázali mne k němu za ramena a nohy. Ostatní tělo ponechaly nahé a volné, aby je nic nemohlo chránit před ranami, které jsme měla dostat.

Pan de Bressac podivuhodně vzrušený, vzal do ruky býkovec, ale zaváhal udeřit mne, těše se zřejmě z mých slz a z vyděšeného výrazu mé tváře. Potom postoupil dva kroky ode mne, švihl a já jsem ucítila strašnou ránu v zádech. Potom švihl podruhé, potřetí a na chvíli ustal, aby se dotýkal surově všech právě poraněných míst. Krev prýštila z mých zad a cítila jsem ji horce stékat po hýždích i nohou. Rány, kterou mi zasadil mezi oblíny zadku, rozřízla kůži a připravila mne o vědomí. Přejížděl ji prstem, směje se, že tak purpurovou prdel ještě neviděl. Když jsem zmámena zavřela oči, cítila jsem, jak v ní smáčel žhavou hlavu svého údu, přičemž se oběma dlaněmi lačně rozněcoval na brunátné zduřelosti mé nešťastné prdelky. Nevím, co šeptla jednomu ze svých sluhů, ale v témže okamžiku mi zakryli hlavu šátkem a neměla jsme již možnost pozorovat jejich pohyby.

Když rány opět začaly dopadat na má záda a hýždě, obrátila jsem instinktivně hlavu a šátek se mi svezl poněkud z očí. Tak jsem mohla spatřit strašné divadlo. Pan de Bressac a jeho dva milci byli nazí a v rozkrocích se jim chvěla jejich sochorovitě zdvižené údy. Onen plavý mladík se opřel rukama o zem a svou tmavou zadnicí začal třít šlechticův úd, který do ní vnikal trhavými pohyby. Druhý milec stál za ním a obdělával ho rovněž zezadu.

„Ach, dobře, je to tak správné,“ pravil můj trýznitel. „Pocit’uji závratnou rozkoš, hnuli sebou dopředu i dozadu.“

V téže chvíli počaly dopadat na mé zmučené tělo rány ještě palčivější. Skloněný mladík sebou přestal třást a celá skupina hlučně oddychovala. Ruce se dotýkaly podruhé mých zmrskaných oblín a držadlo býkovec mi vnikalo do zadního otvoru.

„Je ta pozice dobrá?“ tázal se muž za panem de Bressac, který horečným hlasem odpovídal: „Blíž, ještě blíže, u čerta, přirážejte oba!“

Načež začal třetí útok na mé tělo a byl surovější předešlých. Markýz při něm strašně nadával a dvakrát třikrát opakoval: „Dělejte již, copak nechápete, že chci, aby zemřela mou rukou na tomto místě ve chvíli, kdy na ni vystřiknu dávku své rozkoše?“ A skloniv se, uchopil úd mladíka stojícího před ním a třeš jej tak náruživě, že zvrhlík křičel. Všichni sebou šíleně zmítali a rány, které na mne dopadaly, trhaly kůži z mých stehen.

Konečně šlechtic odhodil bič a krví zbrocenými prsty drásal mé hořící tělo a zmrzačené, rozedrané hýždě. „Dělejte, ach, dělejte, už budu hotov! Už...“

Toto slovo vyslovené vyšším hlasem, ukončilo jejich surovou řezničinu.

Odvrátila jsem hlavu. Šeptali ještě několik minut a konečně se má pouta uvolňovala. Tu jsem uzřela krev, již byl potřísněn trávník. Pan de Bressac stál sám opodál, jeho pomocníci zmizeli.

„Kurvo,“ řekl mi, dívaje se na mne očima plnými hnusu. „Poznáváš už, že ti ctnost přišla trochu draho?“

Padla jsem k patě stromu a byla jsem blízka bezvědomí. Vilný padouch nebyl však ještě spokojen. Krutě podrážděn při pohledu na mou trýzeň, šlapal po mně, tiskl mne k zemi, bil mne a rdousil. Smysly mne opouštěly. Klekl si na mne, trhal nehty bradavky mých prsou, kousal mne a když mi potom vytékala krev z ran, zasazených do břicha a boků, vymočil se na ně slaným proudem, který pátil víc, než snad pálí pekelný oheň. Posléze vnořil svůj úd, zakrvácený mou krví, mezi má rozbičovanáňadra, stiskl je a vyrážeje divoké skřeky a políčkuje mne neustále, dřel jej mezi nimi tak dlouho, až žhavý a neřestný výtok zaplavil celý můj krk a obličej.

„To ti zachránilo život,“ opakoval dvakrát nebo třikrát.

Potom mi poručil vstát a obléct se. Ale protože mi krev stékala po zádech, natrhala jsem hrst trávy a otírala jsem se jí, abych neumazala svoje šaty. Otok mých údů, krev stále ještě prýšící z ran, hrozné bolesti, kterými jsem trpěla, znemožňovaly mi oblékání. A netvor, který

mne tak zřídil, za nějž bych ještě před několika dny byla dala život, neměl se mnou ani trochu soucitu. Když jsem byla oblečena, přiblížil se ke mně a pravil: „Jděte kam chcete, nějaké peníze vám jistě zbyly v kapse, ale střežte se objevit v Paříži nebo kdekoli v mé blízkosti! Pro veřejnost jste vrahem mé matky, a dýchá-li ještě, vstúpím jí dobře tuto myšlenku do mozku. Zítřka vás udám soudu. Upozorňuji vás také, že Paříž je vám nyní nebezpečnější, než kdykoli jindy a vaše první záležitost pouze dřímá. Řekli vám, že je vše srovnáno, ale oklamali vás, rozsudek nebyl zrušen. Byla jste ponechána u mé matky pouze proto, aby bylo zjištěno, jak se budete chovat. Kromě toho jsem rozhodnut pronásledovat vás až do pekel, zneužijete-li svobody, kterou vám daruji.“

„Ó, pane,“ odpověděla jsem, „Nechť jste byl jakkoliv hrozný, nebojte se ode mne ničeho. Sbohem pane, nechť vám vaše zločiny přinesou tolik štěstí, jakou trýzní mne obdařila vaše krutost. Ať je váš osud jakýkoli, pokud mi Bůh zachová život, naplním ho prosbami za vás.“ Při těchto slovech se pan de Bressac na mne podíval a pravděpodobně z obavy před soucitem odešel, ani jednou se neobrátil.

Jakmile zmizel, klesla jsem k zemi a oddala jsem se úplně své bolesti. Skrápějíc trávu slzami, hlasitě jsem naříkala: „Ó, můj Bože. Podle tvé vůle se opět stala nevinná dívka obětí bídníka. Nechť utrpení, která snáším, tebe zbožňujíc, mne učiní hodnou odměny, již slibuješ slabým, kteří ti blahorečí ve svém ponížení.“

Snášela se noc. Nebyla jsem schopna pokračovat v cestě. Vzpomněla jsem si na keř, v němž jsem se skryla před čtyřmi roky. Dovlekla jsem se k němu a ulehnuvše, trápena krvácejícími ranami a zlomena duševním utrpením a žalem srdce, strávila jsem tu nejhroznější noc ve svém životě. Mé mládí a má naděje obnovily poněkud mé síly a za svítání, poděšena blízkostí zámku, opustila jsem jeho okolí. Vyšla jsem z lesa a rozhodnuta dojít nazdařbůh kamkoli, došla jsem do městečka Claye, vzdáleného asi šest mil od Paříže. Zeptala jsem se na dům ranhojičův a lidé mi jej označili. Řekla jsem mu, že prchám z Paříže a z domova a v lese u Bondy jsem padla do rukou lotrů, kteří se mnou naložili, jak sám vidí. Poprosila jsem ho, aby mne ošetřil. Vymínil si, že učiním u starosty oznámení, poskytl mi pomoc a řekl, že u něho mohu zůstat až do úplného uzdravení. Ležela jsem asi měsíc. Za nemoci jsem se dozvěděla, že hraběnka de Bressac náhle onemocněla a zemřela. Říkalo se, že byla otrávena komornou, která po činu uprchla. Mladý pan de Bressac smrtí své matky nesmírně zbohatl a musel se prý velmi přemáhat, aby skryl svou radost v předstíraném smutku. Naštěstí jsem nevzbudila žádné podezření a uvažujíc, že nikdo nebude hledat travičku blízko spáchaného zločinu, rozhodla jsem se zůstat v Claye a hledat si zaměstnání.

Pan Rodin, tak se jmenoval onen ranhojič, mi navrhl, abych u něj přijala místo posluhovačky. Byl to muž asi třicetipětiletý, tvrdé povahy. Byl prudký, ale jeho pověst v kraji byla dobrá. Jsa velmi zaměstnán, měl radost, že se mu někdo stará o domácnost. Nabídl mi sto zlatých ročně, kromě zpropitného od pacientů. Souhlasila jsem se vším.

Pan Rodin znal ženy příliš dobře, než aby si nedomyslí, že jsem ještě nepoznala muže. Jednoho večera byl poněkud podnapilý a navrhl mi, abych ho navštívila v jeho posteli. Vyprávěl mi dlouze o fyzických obtížích při menstruaci, o bolestech hlavy a v kříži, o dřevěném prstě, o chorobném pocení jako o následcích dlouho uchovávaného panenství. Poučil mne o děsivých halucinacích a úzkostných stavech, jimiž trpí bláhové panny. Když jsem ho rázně odbyla, řkouc, že ničím podobným se netrápím a myšlenky na nečistý dotek a spojení s mužem ve mně budí hrůzu a když zvěděl, že mým nejněuvěřitelnějším přáním je zůstat do smrti pannou, slíbil, že mne již nebude obtěžovat. Žila jsem u něj dva roky a ačkoliv jsem měla mnoho práce, těšila jsem se jakémusi klidu srdce, v němž jsem téměř úplně zapomněla na svá utrpení.

Ale prozřetelnost vyrvala mne opět z mé smutné blaženosti a smýkla mnou znovu do neblahého prokletí. Jednoho dne, když jsem pracovala v přízemí domu, zdálo se mi, že slyším ze sklepa jakési sténání. Sešla jsem dolů a rozeznala zřetelně dívčí hlas, ale dveře, odkud

vycházel, byly zavřeny. Hrozné myšlenky mi v onom okamžiku proletěly hlavou. Pan Rodin neměl děti ani sester a počestnost, s jakou žil přede mnou, nedovolila mi uvěřit, že by věznil nějakou dívku sloužící k ukojování jeho výstředností. Proč ji tedy zavíral?

„Běda,“ odpověděla mi nešťastnice. „Jsem dcerou dřevorubcovou a je mi teprve dvanáct let. Pán, který tu asi bydlí, využil otcovy nepřítomnosti a unesl mne včera s pomocí svého přítele. Neví, co se mnou chtějí učinit, ale poručili mi svléknout se do naha, prohlíželi mne a ptali se na můj věk. Potom řekl ten, který je podle mé domněnky pánem domu, že operaci odloží na pozítří večer, protože jsem příliš polekána. Pokus se jim prý lépe podaří, budu-li klidná.“ Po těchto slovech počala dívka horce plakat.

Utišila jsem ji slibem, že ji vysvobodím. Neuhodla jsem, co chtějí učinit s ubožačkou, ale podle toho, co mi sdělila, jsem usoudila, že mají v úmyslu vykonat na ní nějakou operaci na zkoušku.

Rozhodla jsem se, že si patřím jistotu. Když pan Rodin přišel se svým přítelem večer domů, vyzvali mne, abych šla spát. Předstírajíc poslušnost, skryla jsem se však, abych vyslechla jejich rozmluvu.

„Tyto věci,“ pravil Rodin, „se nepoznají nikdy dokonale, neprozkoumají-li se ve dvanácti nebo třináctiletém dosud neporušeném pohlavním ústrojí, jehož panenská blána se protrhne právě v okamžiku, kdy bolest zapůsobí na nervy. Potom je ovšem nutno vyříznout celou partii a je více než jisté, že dívka zemře. Skutečnost, že lidské ohledy brání pokroku vědy, je hodna zavržení. Jde jen o obětování jedince, aby milióny lidí byly zachráněny. Copak je poprava, a to je vlastně vražda, vykonaná podle zákona, něco jiného, že vražda, kterou my provedeme svou operací? Což není výkon spravedlnosti vlastně obětováním jedince v zájmu ochrany tisíců? Nechť nás tedy nic nezdržuje! Nesmíme váhat!“

Nebudu vám opakovat zbytek rozmluvy, která se pohybovala jen na vědeckém podkladě. Nepamatovala jsem si z ní téměř nic, neboť od té chvíle jsem se zabývala plánem, jak zachránit ubohou oběť vědychtivosti.

Nazítří, v den stanovený k provedení kruté vraždy, vyšel pan Rodin na obvyklou pochůzku a řekl mi, že se vrátí se svým přítelem až večer. Sotva odešel, začala jsem se zabývat záchranou dívky. Nebesa mi přála. Sestoupila jsem do sklepa a vyptala jsem se jí, zda ví, kam pán ukládá klíč, když od ní odchází.

„Nevím,“ odpovídá, „ale myslím, že jej vzali s sebou.“ Snažím se uhodnout, kde by asi mohl být klíč, když náhle ucítím pod nohou něco v písku. Shýbnu se – je to klíč. Otvírám dveře a ubohá, malá nešťastnice se mi vrhá k nohám. Smáčí mi ruce slzami a já tuším, čeho se odvažuji, vyvádím děvče z domu, aniž koho potkáváme, vedu ji stezkou k lesu, tam se loučíme a já se raduji z blaha, které pocítí její otec, až se objeví před ním, a rychle se vracím domů.

Večer pan Rodin a jeho přítel večeří rozjařeně a rychle. Po jídle sestupují do sklepa. Abych zakryla svůj čin, zlomila jsem zástrčku a klíč jsem ukryla tam, kde jsem jej našla. Jiná opatření jsem neučinila. Chtěla jsem vzbudit dojem, že dívka uprchla sama. Ale tito dva muži nebyli z těch, kteří se dají snadno oklamat. Za chvíli se pan Rodin vrátil nahoru. Zuřil. Vrhel se na mne a zasypává mne ranami, tázal se, co jsem učinila s dítětem, které zavřel. Nejprve jsem zapírala, ale má neblahá upřímnost mne donutila k přiznání.

Nic na světě se nevyrovná nadávkám a zlořečení, kterého užívali tito muži vědy. Jeden navrhoval, aby provedli pokus se mnou, když nemají dítě. Druhý souhlasil, dodává, že jde pro potřebné nástroje. Třásla jsem se strachy a než jsem se nadála, pustila jsem spodem vodu a ztrácejíc vědomí, padla jsem do své vlastní loužičky. Tu se jejich hněv utišil.

Pan Rodin mne vzkřísil a žádal, abych se svlékla donaha. Poslechla jsem, třesouc se na celém těle. Když jsem byla nahá, řekl pan Rodin, klada jakési železo do ohně: „Sebral jsem ji zmrskanou a pustím ji poznamenanou.“ Jeho přítel mne podržel a pan Rodin mi přitlačil na záda, na podbřišek, a na chodidla rozžhavené železo, jímž se znamenají zločinci. „Ať se ta

kurva teď odváží ukázat někde s tímto znamením hanby!“ řekl pan Rodin. Potom se mne chopili a zavedli mne na kraj lesa, kde mne bezcitně opustili.

Byla noc. Schovala jsem se do křoví a únavou jsem usnula. Když jsem se ráno vzbudila, přemýšlela jsem pouze o tom, jak bych se vzdálila z tohoto neblahého místa. Poněvadž ranhojič pečlivě opatřil rány, jež mi způsobili mohla jsem se vydat na cestu. Přesto, že poranění na nohou mi bránilo v rychlé chůzi, přece jen jsem ušla první den čtyři míle, druhý a třetí rovněž tolik. Nevyznala jsem se v kraji a nikoho jsem se neptala na cestu. A tak jsem bloudila stále kolem Paříže. Čtvrtého dne jsem došla do Lieusaint. Věděla jsem, že to městečko leží na cestě do jižní Francie. Rozhodla jsem se jít po ní. Naštěstí jsem u sebe měla peníze ušetřené u ranhojiče. V přemíře utrpení jsem byla šťastna, že mi nesebrali tuto oporu a utěšovala jsem se, že mi vydrží alespoň, než najdu nějaké zaměstnání. Znamení hany, které mi vpálili na tělo, nebylo vidět. Doufala jsem, že si mi vždy podaří ukrýt je tak, aby mi nebránilo vydělávat si na živobytí.

Bylo mi dvaadvacet let, byla jsem zdravá a hezká. Postavu jsem měla štíhlou a pružnou a tvář takovou, že ji lidé vychvalovali. Měla jsem některé ctnosti, jež mne těšili i přesto, že mi stále jen škodily. A měla jsem naději, že mne prozřetelnost jednou za vše odmění. Šla jsem cestou přes Sens a chtěla jsem si hledat štěstí až někde v Dauphiné. V dětství jsem o tomto kraji mnoho slyšela a byl pro mne vždy spojen s představou blaženého života. Asi dvě míle a Auxerrey jsem přecházela k večeru malé, zarostlé návrší, kde jsem se rozhodla občerstvit se několika hodinami spánku. Usedla jsem pod dubem, pojedla jsem kousek chleba a oddala jsem se sladkému spánku. Ráno, když jsem se probudila, se zalíbením jsem se dávala do kraje, ležícího přede mnou. V klínu lesa, rozprostírajícího se až na obzor, ve vzdálenosti asi tří mil, bylo vidět stříšku malé zvonice, trčící skromně k obloze. Sladká samota, řekla jsem si, je asi útlukem několika jeptišek nebo svatých samotářů, oddaných jedině modlitbám a vzdálených společnosti zlých lidí.

Z těchto úvah mne vytrhla dívka mého věku, která pásala několik ovcí na nedaleké rovnici. Zeptala jsem se jí na onu věžičku a ona mi odpověděla, že je to františkánský klášter, obývaný čtyřmi samotáři, jejichž zbožnosti, střídmosti a zdrženlivosti se nic nevyrovná. „Chodí se tam,“ pokračovalo děvče, „jednou za rok na pouť k zázračné Panně Lesů, od níž nábožní prosebníci obdrží vše, co žádají.“ Zachtělo se mi ihned prosit o pomoc a dala jsem si ukázat cestu. Pasačka mi ještě řekla, že páter kvardian, nejsvětější a nejctihodnější muž, mne nejen dobře přijme, nýbrž mi nabídne i pomocné prostředky, jsem-li snad v takovém postavení, kdy je potřebuji. Nazývají prý ho důstojným otcem Rafelem, neboť je původem Ital, ale od mládí žil ve Francii, kde se mu zalíbilo v této samotě.

Vypravování pastýřky mne rozplamenilo tak, že jsem se rychle vydala na cestu k svaté Panně Lesů. Octnuvši se na rovině a v lese, ztratila jsem zvonici z očí, takže jsem se mohla řídit pouze dohady a záhy jsme zabloudila. Teprve k večeru jsem přišla na ušlapanou lesní cestu, již jsem se dala nazdařbůh. Šeřilo se již, když jsem zaslechla ze vzdálenosti asi jedné míle hlas zvonku. Konečně jsem uviděla několik živých plotů, za nimiž dřímal klášter. Obrátila jsem se na zahradníka, jehož chatrč stála u zdi vnitřního asyly a tázala jsem se ho, zda mohu mluvit s páterem kvardianem. Dodala jsem, že náboženská povinnost a slib mne přivádějí do tohoto svatého místa a že bych byla dostatečně odměněna za všechny námahy cesty, kdybych směla na chvíli klesnout k nohám Panny Lesů.

Mnich mne vyzval, abych si odpočinula a zašel ihned do vnitřní budovy. Poněvadž byla téměř už noc a bratři dleli, jak mi řekl, u večere, vrátil se až za dlouhou chvíli a v průvodu jiného mnicha. „To je otec Kliment, slečno. Je správcem domu a chce vás dříve vidět, než se osmělí vyrušit pátera kvardiana.“

Otec Kliment byl asi čtyřicetipětiletý tlustý muž, obrovské postavy, divošského a ponurého vzhledu. Měl drsný a chraplavý hlas a polekal mne víc, než potěšil. Zachvěla jsem

se bezděčně, když mne oslovil: „Co chcete? Teď není hodina k návštěvě kostela. Vypadáte jako dobrodružka!“

„Svatý muži,“ pravila jsem, vrhající se na zem, „myslila jsem, že k návštěvě božího domu se hodí každá hodina. Přicházím z velké dálky, plna horlivosti a zbožnosti, a prosím, abych se směla vyzpovídat. Až poznáte mé srdce, uvidíte, jestli jsem hodna pokleknout před zázračným obrazem, který je ve vašem domě.“

„Ale teď není hodina vhodná ke zpovědi,“ řekl mnich hlasem mírnějším. „Kde strávíte noc? Byla byste lépe učinila, kdybyste přišla až ráno.“

Když jsem smutně mlčela, zamyslíl se a šel o tom zpravit otce kvardiana. Okamžik poté přišel kvardian sám a pozval mne, abych šla do kaple. Byl to asi čtyřicetiletý, vysoký, štíhlý muž s duchaplnou a sladkou tváří. Mluvil skvěle francouzsky, ale s nádechem italské výslovnosti. Celý jeho zjev vyzařoval laskavost. „Mé dítě,“ řekl mi půvabně. „Ačkoliv není vhodná hodina a nejsme zvyklí přijímat hosty a kajícíky tak pozdě, vyslechnu vaši zpověď a budu přemýšlet o tom, jak byste zde mohla strávit noc, abyste zítra pozdravila svatý obraz, který zde ukrýváme.“

Po těchto slovech poručil rozžehnout svíce u zpovědnice a řekl mi, abych klekla. Když odeslal bratra kostelníka a kázal zavřít všechny dveře, vyzval mne, abych se mu s důvěrou vyzpovídala. Byla jsem nyní úplně klidná a svěřovala jsem se mu prostě neponechávajíc ho v ničem v nejistotě. Přiznala jsem se ke všem chybám, líčila jsem mu všechny svá neštěstí. Ni jsem nevynechala, řekla jsem i o potupných znameních, jimiž mne poskvrnil pan Rodin.

Otec Rafael mne vyslechl pozorně. Nechal mne opakovat některé podrobnosti a byl pln soucitu a zájmu. Jeho hlavní otázky se týkaly asi těchto věcí: Je-li jisto, že nemám rodičů, přátel, ochrany a nikoho, komu bych psala? Zda je pravda, že jsem sirotek z Paříže? Nesmluvila-li jsem si s pastýřkou schůzku po svém návratu? Jestli je pravda, že jsem dosud pannou a je mi teprve dvaadvacet let? Ví-li určitě, že mne nikdo nesledoval a neviděl vstoupit do kláštera?

Když jsem mu vše zodpověděla, vstal a vzal mne za ruku. „Pojďte, mé dítě! Dnes je již pozdě, ale zítra budete přijímat pod obrazem svaté panny. Nyní však přemítejte, jak vám opatříme nocleh!“

Za této řeči mne vedl k zákristii. V jeho spěchu bylo něco tajemného, takže se mne zmocnil jakýsi nepokoj. Mnich to postřehl a otevíraje dveře, jimiž sousedil klášter se zákristií, řekl: „Půvabná poutnice což se bojíte strávit noc se čtyřmi mnichy?“ A zachechtal se strašlivě „Ach, uvidíte záhy, nevinný andělíčku, že nejsme tak pobožní, jak se zdáme a umíme se pobavit s krásnou dívkou.“

Zachvěla jsem se. „Spravedlivé nebe,“ pravím sama sobě. „Stanu se snad opět obětí své důvěřivosti a dobrot?“ Ale mnich mne táhl za ruku temnotou, až jsem uviděla schodiště. Potom mne pustil napřed a když zpozoroval jakési váhání a odpor, změnil tón svého hlasu a řekl zlostně: „Táhni, děvko! Brzy uvidíš, že by ti bylo lépe, kdybys byla padla do rukou zlodějů, než do spárů čtyř františkánů, jimž věčně stojí ocasy.“

Neměla jsem času děsit se nad jednotlivými slovy, který jsem ani nevnímala, neboť se před námi otevřely dveře a já jsem spatřila tři mnichy a tři mladé dívky, sedící okolo stolu. Všech šest se nalézalo v nejnecudnějším stavu. Dvě nahé dívky, jejichž těla pokrývaly stopy po bičování, seděly na klínech polonahých mnichů. Třetí ležela nadry na stole a za její vyšpulenou zadnicí stál kostnatý ohromný muž, jehož koňský úd právě vypadl z její zadní dírky. Mnich jej otíral o kůži mezi jejími stehny a ona trpělivě čekala, až jí dovolí vzpřímit se. Obě dvojice, rozjařené vínem, přihlížely tomuto chlípnému dílu, a ti dva mniši nutili ženy, aby rty a hrou prstů zdvihly jejich nedávnou zvrhlostí skleslá pohlaví.

„Drazí přátelé,“ řekl otec Rafael, „jedna nám chyběla. Tu je! Dovolte, abych vám představil opravdovou pannu, mající na zádech znak, zdobící nejprohnanější kurvy.“

Odpovědí mu byla salva smíchu a zpola opilý otec Kliment zvolal, že je nutno okamžitě ověřit tuto pravdu. Vstal a vrávoravým krokem ke mně přistoupil. Myslila jsem, že zemřu hrůzou a když se na mne upřely jeho smilně podlité oči, chvěla jsem se na celém těle. Zvrhlík mi prsknul do tváře, musela jsem se před jeho zapáchajícím dechem naklonit dozadu. Než jsem se nadála, vjel mi rukou pod sukň. Jeho hrubá pěst sevřela surově moji kundičku, která mne vždycky strhávala do neštěstí, neboť muži, místo, aby si nevinnosti vážili, pronásledovali a loupili ji, kdekoli se s ní setkali. Hnětl ji prsty, jakoby mi i chtěl vyrvat z klína. Potom do ní vsunul dva prsty, které mi způsobily hroznou bolest..

„Aj, jak je sevřená a tlustá ta vaše díra! Bude nám na ocase milejší než prsten svatého otce na prstě!“ A mihotaje ukazovákem u mé zadní branky, volal opile: „A tahle je ještě hezcí!“ Potom všichni s rouhavými slovy ověřili moje panenství. Přísahám vám, paní, nikdy můj stud netrpěl takovou trýzní, jako tehdy, když prsty zvrhlíků vnikala do mého dosud neposkrvněného otvoru, který mohl dát tolik slastí muži milovanému, kdybych svůj život nebyla zasvětila nevinnosti. Posléze ode mne odstoupili a přemáhajíc bujnost údů, klátících se tvrdě pod jejich břichy, posadili se ke stolu. Pro mne umístili židli mezi otcem Rafelem a starým mnichem Jeronýmem.

Pokusím se nejprve popsat lidi, s nimiž jsem se setkala. Otce Klimenta a otce Rafaela znáte již dostatečně. Třetí mnich, otec Antonín, byl malý hubený čtyřicátník se satyrskou tváří. Byl chlupatý jako medvěd, bezuzdně vilný a bezpříkladně zlý. Otec Jeroným byl starý, šedesátiletý chlípník, který předstihoval otce Klimenta v pití i v hřešení. Poněvadž byl přesycen obyčejnými požitky, musil se uchýlovat ke zvráceným perverzím a zvrhlým výstřednostem, v nichž jedině nalézal jakési záblesky rozkoše.

Floreta byla nejmladší ze tří dívek, které jsem spatřila. Pocházela z Dijonu, kde její otec byl váženým občanem. Bylo jí asi třináct let. Byla bruneta, velmi krásných očí a nesmírně štíhlého pasu, který se rozšiřoval přes hladké boky do oválné pánve nejčistší souměrnosti. Pod lehounce vypouklým břichem se rýsoval hustě zarostlý, havranovitě černý trojúhelník, od něž vybíhala mladá a štíhlá stehna. Floreta měla nejkrásnější ruce, jaké jsem kdy viděla. Kornelii bylo šestnáct. Tato rusovláska měla zajímavý vzhled. Malá, obtloustlá dívka, vzrypělých vnad, odstávajících prsů s velkými bradavkami a pevných, dozadu vystrčených hýždí, prazvláštní velikosti, a tlustého břicha, pod nímž splývalo nezvlněné, ohnivě červené rouno, mohla zajisté náramně dráždit zvrhlé chtíče mnichů. Ale její hořcově modré oči vyzařovaly smutnou nevinnost, již nemohlo porušit ani horlivé oddávání se neřesti. Její otec měl v Auxerre obchod s vínem. Byla svedena Rafelem, který ji tajně odvedl do tohoto povedeného kláštera. Omphale, třetí žena, byla třicátnice velké postavy, jemných tváří a nádherných vlasů. Měla silně vyvinuté a nádherné prsy. Její tělesné tvary svítily zralou, pevnou a vědomou krásou. Mezi vysokými boky byl vklíněn jemně utvořený trup, zakončený hrdě nesenými rameny, hodnými zajisté spíše purpuru vévodkyně než vilných výlevů mužské zvrácenosti. Měla majestátní postavu, která svou vznešenou jemností podmaňovala každého, kdo ji ušel. Byla dcerou bohatého vinaře z Joigny. Jeroným ji vylákal nejpodivuhodnějšími svody a unesl ji, když jí bylo šestnáct let, v předvečer jejího sňatku s mužem, který měl založit její štěstí. Taková byla společnost v domě, v němž jsem hledala ctnost a útěchu.

Jakmile jsem se octla v tomto hrozném kruhu, řekl mi otec Rafael: „Uhodnete snadno, milá kurvičko, že v tomto osamělém domě, kam vás vaše neblahá hvězda zavedla, je jakýkoli pokus odporu zbytečný. Vytrpěla jste, jak říkáte, již mnohá neštěstí, a vše nasvědčuje pravdivosti vašeho vypravování, ale uznejte, že v součtu vašich ponížení chabí největší neštěstí, které se ctnostné dívce může stát. Cožpak je panenství u dívky vašeho věku ještě přirozené? Není to zázrak, který nemůže již déle trvat? A nezpůsobuje tak dlouhé odříkání choroby přirození i nemoce ducha? Nemohla jste si přát lepšího zasvěcení. Omrdáme vás tu tak, že by vám to mnoho ctnostných žen závidělo. Shledáte, že naše ocasy, jejichž velikost a neúnavnou sílu jste viděla, vám dají výjimečné rozkoše.“

Nelpíme ovšem příliš na cestách určených přírodou a jako tvorové, jimž bůh dal rozum a svobodnou vůli, ponecháváme zvyk mrdat kundu zvířatům, neboť ve všech vaši, ostatně rozkošných otvorech a koutech – v zadnici, mezi rty, pod bradou a v podpaží (naleznete slast, po níž naše zjemnělé vášně touží. Ale nebojte se, že vaše kunda bude zahálet. Občas ji rozedřeme a rozcitlivíme tak, že ucítí slast již při pouhém přiblížení. Uvědomte si však, že se zde vše děje pro blaho mužovo a vaše rozkoš je vedlejší.

Zde zříté dívky, které se zpočátku bránily jako vy, ale konečně přišly k rozumu a podrobily se, když viděly, že je lepší s námi se radovat a spát v měkkých peřinách, než sloužit a prát nám naše špinavé kutny. Buďte rozumná a uvědomte si své osamocení ve světě, neboť nemáte příbuzných ani přátel, kteří by vás vysvobodili z rukou čtyř chlípníků, kteří nemají nejmenší chutí ušetřit vás. Ke komu byste mohla utéci s prosbou o pomoc? Není moci lidské, ani boží, která by vás vyrvala z našich rukou a zachovala nadále vaši nevinnost, na níž jste tak pyšná. Svlékněte se tady donaha, Žofie, a snažte se zasloužit si našeho laskavého chování nejdokonalejší povolností, neboť podrobíte-li se nám úslužně, nebudeme s vámi jednat hrubě.“

Po těchto slovech cítila jsem přespříliš dobře, že mi nezbývá nejmenší záchrany. Padla jsem Rafaelovi k nohám a prosila jsem ho, aby nezneužíval mého postavení. Trpké slzy smáčely jeho kolena. Pokusila jsem se odvrátit zlo nejohnivějšími slovy, jaká mi mé srdce napovídalo. Nevěděla jsem však, že pláč a slzy jsou v očích zločinných a zvrhlých pouze novým dráždivým půvabem. Nevěděla jsem, že vše čím jsem chtěla tyto netvory obměkčit, rozpaluje ještě více jejich smyslné choutky. Svíjela jsem se před ním na podlaze a prolévala jsem nejtrpčí slzy. Ale zvrhlík se mé kruté trýzni jen vysmíval, zlehčoval bezděčně pohyby, které mému tělu vnukala bolest.

„Nerejděte tak, schovejte si to, až ucítíte ocas v zadku, potom vám toho bude třeba,“ řekl mi a zvihnuv sukně udeřil mne několikrát těžkou dlaní do obou nahých tváří. Můj křik ho ještě více podráždil. Sklonil se a zahryzl se v zuřivě vášni do mé ubohé prdelky. Přitom sevřel mé hrdlo tak, že jsem se dusila. Konečně mne prudkým kopnutím odhodil od sebe a zuřivě se rozkřikl. „Chopte se té tulačky, Antoníne a svlékněte ji donaha před našima očima, ukažte jí, že soucit zde nemá místa.“ Otec Antonín mne tvrdě uchopil a za strašných kleteb strhal mi z těla šaty. Stála jsme úplně nahá před očima celého shromáždění.

„Sečkejte,“ řekl otec kvardian. „Znáte obřady přijímání, nechť je vychutná všechny. Tyto tři ženy se mezitím postarají, aby naše ocasy byly stále tvrdé.“ Všichni utvořili kruh kolem mne a moje nešťastné družky držely v rukou údy mužů a dráždily je mazlivými pohyby. Kdykoli se potom některý z nástrojů těchto zhovadilců sehnul, přiskočila kterákoliv a strčila jazyk do jeho nastavené hrozná díry.

Dovolíte, madame, pravila naše krásná zajatkyně s ruměncem studu na tváři, abych vám alespoň trochu vylíčila necudné podrobnosti této orgie, neboť ani nejzvrhlejší představa se nepřiblíží ke skutečnosti, kterou hřích smilstva vnukal chlípníkům. Prohlíželi mne dvě hodiny, píd' po pídí, potěžkávali mé prsy, srovnávajíce je s ňadry mých družek. Přestože na celém mém těle nerostl ani jediný chloupek, vyjímaje ovšem místa, kde je určila sama příroda, našli na mém levém prsu dva nebo tři jemné vlasy, které mně surově vyrvali. Když mi omakali skoro celé tělo, položili mne na záda a přinutili dívky, aby roztáhly mé nohy. Jejich neřestné ruce nevynechaly ani jediný kousek mé kundičky. Jeden po druhém vytahoval mého poštěváčka a srovnával ho s poštěváčky Omphale a Florety. Konečně mi otec Jeroným vsunul do zadnice rukojeť kříže a liboval si hloubku, již našel. Než kříž odložil, utřel rukojeť o chlopně přední dírky, což vyvolalo smích, přičemž otec Antonín kopnutím přinutil váhavou Floretu, aby mi ji čistě vylízala. Paní, ujišťuji vás, že bych byla cítila rozkoš, kdyby nebylo předcházelo takové rouhání, za které spravedlivý bůh musí tyto kacíře zatratit. Jazyk mé družky poněkud utišil bolest, již mi způsobila vilná zvědavost mnichů, ale to vše se nedá srovnat s činy, které následovaly!

„Pokračujme,“ pravil otec Rafael, jehož chtíč vydráždila Kornelie lízáním varlat tak, že jej jen s krajní námahou ovládal. „Nastal okamžik obětování, připravte se všichni na své oblíbené požítky, jichž vám její nevinnost dá přehojně.“ Zvrhlík mne položil na pohovku. Naříkala jsem, že bych byla kámen obměkčila a bránila jsem se zoufale. Antonín a otec Kliment mne zkroutili do kozelce, aby má nešťastná, k prasknutí zkroutená prdelka trčela do výše. Otec Jeroným mi potřel rýhu a díru olejem posledního pomazání a otec Rafael nasadil k ní svůj obludný úd. „Roztáhni prdel, kurvo, anebo ji nezavřeš do smrti!“ Oba mniši rozevřeli mé poloviny tak, že mi praskla kůže.

Madame, nezažila jsem nikdy takovou bolest a takovou hrůzu jako ve chvíli, kdy do mne vnikal onen obrovský kmen. Myslíla jsem, že zemřu. Trhal mne, čtvrtil mne, pronikal mi až k srdci, hýbal mi vnitřnostmi a má ubohá dírka, roztržená kolem dokola, vytržená ze svého místa, pálila jako pekelný oheň. Zmítala jsem sebou, křičela jsem, kousala jsem se do rukou, které mne držely, kroutila sebou, ale zvrhlík za mnou jen blaženě vzdychal a jeho medvědí tlapy, svírající mé boky, mne surově narážely na kůl čím dál tím hlouběji. Náhle zachroptěl a vykřikl něco, čemu jsem nerozuměla, protože mně jiný mučitel sevřel hlavu svými chlupatými stehny. Pod břichem jsem viděla, jak ženská ruka uchopila měch otce Rafaela a dva prsty se sunuly do jeho špinavého zadku. Zdálo se mi, že příšerný netvor v mém těle roste. Cloumal sebou, vzpínal se a drtil mé útroby, až najednou se ve mně začal šíleně rychle pohybovat a potom do mne vytékala horká řeka žhavého olova, znovu a znovu, a zaplavila mne uvnitř celou. Nikdy se žádný kozel tak nevytil do své samice. Nestydatá vášeň tohoto zhovadilého mnicha se ve mně vybila zezadu, aniž mne oloupila o panenství. Ó vrchole poblouznění! Všichni tito sveřepí smilníci zapomněli při volbě svých nízkých rozkoší na přirozenost přírody a domnívali se, že konají nějaké slavné činy. Otec Kliment, podrážděný pohledem na kvardiana a lechtán jazykem Florety, která jím neustále šimrala jeho úd po celé délce, přiblížil se ke mně a prohlásil, že ani on mou nevinnost neohrozí. Poručil mi kleknout si před něj a obejmout rty děsnou palici jeho údu. Políčky a ranami mne nutil sáti tento zduřelý a zvířecí nástroj, takže jsem ani neměla času naříkat nad úchylností jeho ukájení. Jeho úd mi klouzal až do hrdla a kdykoliv jsem se ho z neznalosti této zvrhlosti dotkla zuby, dal mi pár pohlavků. Má ponížená a zdeptaná duše plakala. Ačkoli bůh viděl mé neštěstí, nezničil jeho původce. Naopak, ten lotr vystříkl v křeči své hnusné semeno do mého krku v takovém množství, že jsem je nestačila polykat, abych se nezadusila, a přebytek chámu mi vytékal z úst, míse se s mými slzami. Potom se mne zmocnil otec Jeroným. Ale ani tento padouch nevnikl do mé svatyně. Dráždil se pouze pohyby v brance a ohledáváje vchod proti mé vůli mokrý, slinil těžkou hlavu svého kyje. Rozvášněn touto smilnou předehtou, jejíž chlípnost se nedá popsat, vrazil mi celý úd do zadnice s takovou divokostí, že mne obestřel mdloba. Bůh chtěl, abych poznala hlubinu trýzně! Cesta příliš roztržená netvornou zduřelostí opatova údu, nemohla ukojit jeho vášeň. Chopil se tedy důtek a ponořen do mne až po kořen, začal mne nemilosrdně bičovat. Rány dopadaly na mé boky, řemeny obtáčející mé tělo a uzle rvoucí kusy kůže z mých zad způsobily křečovitě vlnění. Sevřela jsem zadnici a svíjela jsem se jako na rožni. Když ve slepé zuřivosti, provázené hlasitým řičením, dospíval konec aktu, vytáhl úd, jehož se chopila Kornelie. Dodělávala mu oběma rukama úd, až konečně žhavý proud polil celé mé tělo.

Sotva byl otec Jeroným hotov, stál nade mnou otec Antonín. V hrsti si nadhazoval ocas, který v ničem nezadal mohutné jedinečnosti údu otce Rafaela. Jeho křivost a ohnutí jej však činily ještě hroznějším. Pravil: „Tak pojďte, kurvičko. Jste ohromně připravena pomstít se mnou nepřirozenosti mých bratří. Utrhnu květ prvničky, který mi jejich výstřednosti ponechaly.“

Líčit vám podrobně všechno, co se se mnou dělo, to je jako bych vše prožívala podruhé. Tento padouch byl ze všech nejhorší a nejchlípnější. Ač se zdálo, že jde přirozenými cestami, blížil se po nich nevhodně. A ač se zdál lidštějším v hrozném obřadu, odškodnil se na všem,

co mne mohlo hanobit. Bohužel, kdykoli v jsem v mládí, v obraznosti zabloudila k těmto slastem lásky, domnívala jsem se, že jsou cudné jako Bůh, který je vnuká a myslela jsem, že je příroda stvořila k potěšení lidí a věřila jsem, že se rodí z lásky a z něžnosti. Abyste si madame, mohla učinit přibližný obraz o všem, popíši vám jen část mnohých surovostí, jichž se mnich na mně dopustil, neboť podrobný popis by mne příliš ponižoval.

Otec Antonín zavolal Omphale a Kornelii, aby rozevřely má stehna, zatímco dva zhýralí mniši mne přidržovali na pohovce. Otec Antonín mi začal mrskat břicho, kundičku a vnitřní strany stehen. „Musíme zkyprít záhon, než do něj zasadíme nejkrásnější štěp!“ Konce řemínků se mi zasekávaly do kůže, vnikaly mi do záhybů a do otvorů a za chvíli jsem měla poupátko tak oteklé a rudé jako kus syrového masa. Zvrhlík se v něm prohraboval prsty, potom vzal karafu oleje a vylil ji do mého lůna. Posléze ukázal svým druhům na podivný koš, zavěšený u stropu. Vrhli se na mne a svázali mne do kozelce, koleny provlékli tyč a za ramena a za kotníky mne vytáhli do výše. Můj trýznitel stál přede mnou a otec Rafael vytahoval nebo spouštěl tak dlouho, až se má rozevřená kundička ocitla přesně proti hlavě údu otce Antonína. Nikdy bych byla netušila, že zvrhlost může mít tuto podobu. Otec Antonín položil ocas na kraj otvoru a klouzal jím chvíli v brance. Potom mne prudce odmrští a já, visíc na provazech, jsem se rozhoupala. Odhazoval mne stále výš a výš a vždy, kdykoli se jeho úd ocitl mezi pysky mé kundičky, zastavil pohyb. Všichni zhovadilci chválili jeho zručnost. Posléze, když jsem již začínala věřit, že svou hru ukončí a znásilní mne na pohovce, odrazil mne oběma rukama a čekal s připraveným údem, až se vrátím. Vykřikla jsem, až se zatřásla okna. Jeho ocas, tvrdý jako poleno, vjel do mne celou prudkostí mého rozhoupaného těla. Prorval mi nejen blánu, ale roztrhl mé ubohé pohlaví nahoře i dole. Otec Antonín, šílený vášní nastávajícího deliria, mne objal svými opičíma rukama a vystříkl se do mne v cukajících záchvěvech údu a beder. Křičel a chroptěl, kousal a líbal mne hnusnými lichterami rozvášněného tygra a v mdlobě, která mne přemáhala, domnívala jsem se, že jsem v objetí dravce, který svou vášeň ukojí jen, když mne sežere. Strhl mne na zem, rozvázal mne a válel se po mně, jako by byl ve smrtelné křeči. Potom zaťal zuby do mého pravého prsu a cítila jsem ještě, že se do mne vymočil.

Ztratila jsem vědomí. Potom prý otec Rafael poručil ženám, aby mne vzkřísily a ošetřily. Při probuzení mne přepadl záchvat šílené bolesti. Nemohla jsem se smířit s hroznou představou ztraceného věnečku a zneuctění lidmi, od nichž jsem očekávala pomoc a mravní posilu. Plakala jsem a naříkala, válela jsem se po zemi, rvala si vlasy a křičela jsem na své mučitele, aby mne zabili. Ale tito lotři byli příliš otrlí, aby je dojala má bolest a místo uklidňování a utišování zaměstnávali se znovu rozkošnými a smyslnými hrami se svými družkami. Konečně, když je můj křik počal obtěžovat, rozhodli poslat mne někam, odkud by mé lkaní neslyšeli. Když mne již Omphale chtěla odvést, vrhl se mne otec Rafael znovu a nevšímaje si mého hrozného stavu prohlásil, že nechce, abych odešla, aniž přinesu ještě jednu oběť jeho vášni. Smýkl mnou surově na pohovku, zdvihl svůj úd na můj krvavý zadek a vrazil jej do něj. Bolesti v této noci mne přemohly tak, že jsem cítila sotva tupé brnění a zůstala jsem bez pohnutí. Ale jeho vášeň vybíjená od večera v zadnicích Omphale a Florety, potřebovala prudšího dráždila a mnich do mne vylil svou nečistou zásobu chámu až tehdy, když mne bičováním donutil k vrtivým a skákavým pohybům. Leč tentokrát nepustil své semeno do mých střev: když cítil, že se chvíle výstřiku blíží, zajel surově do mé rozedrané přední dírky. Bylo toho méně než poprvé, ale přece ještě tolik, že málokterý muž napoprvé toho tolik vystříká.

Jaká přemíra zvrhlosti! Tito surovci dali mi trpět nejstrašnější fyzické bolesti právě v okamžicích mé největší mravní krize. „U d'asa,“ řekl otec Antonín, chystaje se znova na mne. „Nic není tak hojno následování jako příklady představených a nic nedráždí tolik jako opakování. Říká se, že bolest je přípravou k rozkoši. Jsem přesvědčen, že mne tato spanilá dívka učiní nejšťastnějším člověkem na světě.“

Přes můj křik a pláč stala jsem se podruhé obětí jeho zvrhlosti. Dopadl na mne, zdvihl mi kolena k ramenům a vedral se do mé vyhrželé dírký. Zmítaje se ve mně, kousal a líbal mne neméně dravě než poprvé a svíraje mne tak, že jsem již uvěřila ve svůj konec, byl hotov dvakrát za sebou bez vyndání, pokaždé v křeči, která svou zvířeckou surovostí a silou připomínala hry dravců s kořistí. Když se do mne vylil podruhé, vrazil dva prsty do mé zadní dírký a přinutil mne, abych učinila totéž. V návalu zoufalství jsem mu je tam strčila, jak jsem mohla hluboko a padouch byl šťasten, ježto mou odevzdanost zemřít považoval za rozkoš, kterou s ním sdílím. Konečně mne nechal odejít.

„Kdybych si to nebyl udělal tolikrát před příchodem této sličné kurvičky,“ pravil otec Kliment, „přísámbohu, neodešla by odtud tak lehce.“

„Čekáním nic neztratí,“ pravil otec Jeroným, schovávaje si pod kutnu své fialové moudí.

Otec Rafael ukončil orgie, odvedl si však s sebou na noc Floretu. Mne zavedla Omphale do našeho společného pokoje, který se nalézal v jakési čtyřhranné věži. Otec Kliment za námi zavřel dveře na dva západy. V naší komnatě byly kromě vchodu pouze jedny dveře a ty vedly do přilehlého záchodu, jehož okno bylo hustě zamřížováno. V místnosti samé nebylo nábytku: jediná židle a u každého lože malý stoleček a několik dřevěných kufrů, dva bidety a společná police na různé věci. To bylo vše.

Spravedlivé nebe, řekla jsem si uléhaje, jaké zlo jsem spáchala, chtějíc vykonat v toto domě zbožnou povinnost? Anebo jsem ta špatná od narození, že jsem urazila nebesa, snažíc se oddat zbožnosti a toto utrpení je odměnou mně přirozenou? Slyšíc mne vzlykat, Omphale přistoupila k mé posteli.

„Drahá družko,“ řekla mi, „Vzchop se již a netruchli! V prvních dnech jsem plakávala jako ty, ale zvykla jsem si. A ty si také zvykneš. První okamžiky jsou nejhorší. Naší trýzní není jen povinnost neustále ukájet bezuzdné vášně těchto zvrhlých mnichů, ale je jí také ztráta svobody. Poslouchej mne dobře,“ pravila. „Budu s tebou hovořit otevřeně, ale nezapomínej, že této důvěry nesmíš nikdy zneužít.“

Nejhroznějším naším utrpením je nejistota našeho osudu. Nemůžeme totiž předvídat, co se s námi stane, až opustíme tato místa, neboť je jisté, že o dívkách, mnichy zavržených a odtud vyhozených, nikdo nikdy neslyšel. Co se s nimi stane? Zavraždí je? Nikdy ani jediná z vyloučených nesplnila svůj slib, že propuštěna na svobodu, bude pracovat na našem osvobození a mnichy udá soudu. Když se ptáme těch, které přicházejí, po oněch, jež odešly, nevědí nikdy nic. Co se tedy stalo s těmi nešťastnicemi? Tato neblahá jistota je největší trýzní našeho prokletého života. Jsem v tomto domě čtrnáct let a za tuto dobu jsem viděla odejít přes patnáct dívek. Kde jsou? Proč nesplnila své slovo ani jediná, když všechny přísahaly, že nám pomohou? Náš počet je omezen na čtyři, alespoň v tomto pokoji, ale jsme víc než přesvědčeny, že jsou zde vězněny ještě jiné čtyři ženy. Důkazem toho jsou jisté zvláštnosti v chování mnichů a jejich řeči i to, že službu, možno-li tak nazvat orgie, jichž jsi byla svědkem, vykonáváme pouze obden, ač tito chlípníci nevypadají, že by měli jeden den újmy. O neblahém propouštění nerozhoduje věk nebo sešlost. Viděla jsem tu sedmnáctiletou ženu a mnoho dívek, jimž nebylo šestnáct, které odcházely tři dny po svém příchodu. Jiné odcházely za měsíc a některé teprve po letech. Ani chování nic nemění. Viděla jsem dívky, vyhovující ochotně jejich chtíčům a odešly po šesti týdnech. Jiné, mrzuté a lenivé, ze zůstaly po mnoho let. Je tedy zbytečné předpisovat příchozí dívce způsob chování. Fantazie a přání mužů jsou nevyzpytatelné. Vzbudí-li některá dívka jejich nelibost, tu jí nedomlouvají, ale hned potrestají. Jediným přijatým způsobem trestu je bič. Je to prosté. Bolest je jednou z epizod jejich rozkoše. Rány bičem pocítíš záhy. Všichni čtyři jsou tímto barbarství posedlí. Každý den je jiný mnich správcem domu. On přijímá zprávy od dívky, pověřené dozorem v pokoji, stará se o program při večeři, k níž jsou pozvány, on soudí chyby a sám je trestá. Náš denní život plyne asi takto: v devět hodin nám přinesou snídani skládající s z chleba a vody. Ve dvě se předkládá dost dobrá polévka, kus hovězího masa se zeleninou, trochu ovoce a láhev vína.

V pět hodin nás pravidelně navštěvuje denní správce a vyslechne stížnosti a žaloby, které, protože vpravdě žádné nejsou, musí si dozorčí dívky vymyslet, aby mniši měli příčinu nás týrat bičem. Potom se tento mnich obyčejně pobaví s některým děvčetem. Po jeho odchodu si můžeme dělat, co chceme. Číst, bavit se, jít na lože, není-li právě den naší večeře s mnichy. Máme-li však společnou večeři, zazní zvonek a připomene nám, že je nutno se připravit. Denní správce přijde, odvede nás do sálu, kde jsi nás právě viděla. Tam se nejdříve hlásí poklesky, jichž jsme se za den dopustil a tomu se přidají chyby a provinění té které dívky od minulé večeře. Obžalovaná se postaví doprostřed sálu a denní správce stanoví výši trestu. Dozorčí dívka ji svlékne donaha a správce ji zbičuje. Prohnanost mnichů ve hledání přestupků je taková, že není večeře, při níž by se netrestalo. Po večeři začínají orgie. O půlnoci se rozcházíme a každý mnich si má podržet dívku na noc. Tato vyvolená se k nám vrací až ráno. Ostatní jdou do pokoje. Někdy ráno před snídaní si některý mnich vyžádá dívku, jíž k němu odvede správce. Jakmile bratr ukojí své choutky, odvede ji sám zpět, anebo ji pošle s mnichem, který nás střeží. Tento Cerberus čistí náš pokoj, uvidíš ho brzy. Je to sedmdesátiletý, jednooký, němý bratr, který s tím, jehož jsi viděla u brány, posluhuje po celém domě. Náboženské povinnosti nevykonáváme nikdy a je zakázáno o nich mluvit. To je vše, co ti mohu říci,“ ukončila Omphale. „Zkušenost sama tě poučí o podrobnostech. Odřekni se však navždy představy světa s svobody.

„Drahá přítelkyně,“ řekla jsem Omphale, „děkuji ti za tato poučení. Vyjdu-li kdy odtud, přísahám, že buď zemřu, nebo zmařím tato padoušství. Slib mi to také!“

„Zajisté, ale nepochybuj o marnosti těchto slibů. Dívky zkušenější a snad ještě roztrpčenější, dívky urozené, k pomoci lépe opatřené, nedodržely nikdy podobného slibu. Dovol tedy, abych považovala tento slib za zbytečný.“

Usnula jsem Omphale v náručí. Ráno se vrátila Floreta z cely Rafaelovy a padla vyčerpaná na své lože. V devět hodin ke mně přišla něžná Kornelie budíc mne pláčem, pravila: „Ó, drahá slečno, jak jsme nešťastné!“ Potom byla přinesena snídaně. Den mi minul klidně. O páté hodině vstoupil otec Antonín a tázal se mne posměšně, jak se vpravuji do nového života. Neodpověděla jsem mu a když jsem sklopila oči plné slz, řekl s úsměškem: „Zvykne si, zvykne si! V celé Francii není domu, kde by dívky dostaly lepšího vychování.“ Prohlédl místnost, zaznamenal si poklesky, sdělené mu Omphalou, která jich ve své dobrotě mnoho neprozradila.

Odcházíje, vrhl se na Kornelii. Padouch přecpaný vilností si neodepřel žádné ze svých neřestných hříček, brutalit a zvrhlostí. Mrdal ji tak jako včera mne. Zdvihl jí nohy a šrouboval v ní svým údem, jakoby jí chtěl proniknout až do hrudi. Mezitím, co se na ní svíjel, dráždily jsme ho všechny tři, aby mu rozkoš prolula všemi údy a smysly. Floreta mnula jeho těžká a nevyčerpatelná varlata, ucpávajíc mu prsty jeho zadek. Já, stojíc před ním, musela jsem si vrazit do své kundičky svíci, která svou velikostí předčila úd otce Rafaela, a pohybovat jí rychle sem a tam. Omphale, aby nezahálela, strčila si také do zadního otvoru svíci a pohybovala jí velmi rychle a zručně.. Otec Antonín byl neúnavný. když se vylil do Kornelie, osvěžil se v mých ústech a prováděl své dravčí milování na Floretě. Konečně se ukojil a odešel.

Protože jsme nebyly s mnichy, byly jsme klidné. moje družky mne těšily, jak uměly, ale nikdo nemohl mírnit můj nesmírný žal.

Nazítří ráno v devět hodin přišel otec kvardian a otevřev jeden kufr v našem kabinetu, vyňal několik kusů ženského oděvu, košile, čepce a řekl mi: „Poněvadž nemáte nic s sebou, musíme myslet na vaše ošacení. Já sice myslím, že všechno šatstvo je zbytečné a nechybili bychom příliš, kdybychom nechali chodit dívky nahé, ale moji bratři jsou lidmi velkého světa. Chtějí přepych a parádu, myslíce, že oděné ženy jsou dráždivější a že zadnice vystrčená z šatu rozněcuje více než nahá a bez dekorace, a že stehno ukryté v hedvábí anebo v plyši ztopořuje i prsty, které je ohmatávají.“

Potom mi řekl, abych se svlékla. Zůstal u mne, neodpustiv si necudných slov a dotyků. Rozohniv se, poručil mi lézt před ním po čtyřech. Chtěla jsem prosit o slitování ale vidouc v jeho očích hněv a zlost, řekla jsem si „že učiním nejlépe, když poslechnu. Po několika minutách, když jsem se před ním plazila jako ubohá psice, rozhrnuv kutnu a obnaživ svůj bodec, chystal se vpálit ho do mé zadnice. Pochopila jsem jeho úmysl a rozložila jsem se před ním v žádaném postoji. Starý smilník poručil dívkám, aby nás obklopily a zpívaly mu písně. Uprostřed desáté sloky jakési nábožné hymny se ukojil podle svého zvyku, na účet přirozenosti, mravnosti a náboženství. Dala jsem mu asi silnou rozkoš, neboť mě při večeři chválil a nařídil mi, abych s ním strávila noc.

Rafael měl celou zařízenou rozkošnický a s vkusem. Jakmile za námi zapadla závora, svlékl se donaha a poručil mi učinit totéž. Posadil se do lenošky a chtěl, abych ho dráždila. Klekla jsem si mu mezi nohy a objížděla jsem jazykem splihlou hlavu údu. I v tomto pokleslém stavu, v němž jsem ji zřídka viděla, byla velká jako modrá aubergina a visela na tlustém laně, delším mé dlaně s prsty. Vnikala jsem mu jazykem do dírky, objížděla krček a po žíle až dolů po ohromný pytel do zadního otvoru. Anebo jsem ji vzala celou do úst a nafukujíc nebo vysávajíc ji, pomáhala jsem prsty jeho údu k topornosti. Když mu konečně vstal a trčel ve své hrozivosti, chvíli jsem mu jej mnula prsy, chvíli jsem ho svírala mezi zadními oblínami, anebo jsem ho kladla do své dírky. Ukájel se na všech cestách, v ústech, v uších, v pletencích vlasů, vpředu i vzadu, ale viděla jsem, že největší radost měl, když mi ho prudce vrážel do zadnice a potom, když mi ho dával k očištění do úst. mohu říci, že jsem se v oné noci naučila umění milovat tak dokonale, že bych mohla kdykoliv zahanbit i tu nejzvrhlejší dívku. Po čtvrtém nebo pátém čísle mi začala ze zadnice téci krev, ale on se jen smál. Když viděl, že mu nehodlám v ničem odporovat, kroutil mými údy a rozvracel mne. Šlehal metlami celé tělo a když bylo jako v plameni, ukájel na něm opětovně svou nekonečnou vilnost. Bezohledně vyléval se mi na krk a na záda a nic neuniklo zuřivé vášni prznitele. Jeho rozkoš se vytvářela a stupňovala podle výše mého utrpení.

„Lehněte si,“ pravil konečně. „Tato svatá cvičení mně nikdy neunaví.“

Užíval mne jako své otrokyně. Dělal mi to mezi sevřená chodidla a lámal mne tak, aby našel skulinu mezi mými lopatkami. Třikrát jsem musela spolknout jeho chám a devětkrát mne naplnil vpředu i vzadu. K ránu byl nejhroznější. Položil mne zády na stůl a musela jsem prsty obou rukou otevírat svou nebohou kundičku, aby do mne mohl vnikat v příšerných nárazech. Konečně žádal, abych si na něj sedla. Vrazil mi ho zezadu, vstávala jsem, odsedávala a kroutila se, zatímco on mne důtkami pobízel k rychlejším pohybům. Bolelo mne celé tělo. Nebylo na něm neznesvěceného místa. Využívajíc chvíle odpočinku, kterému se oddával v pauzách mezi jednotlivými smilnými výkony, prosila jsem ho „aby mi řekl, smím-li doufat v odchod z tohoto domu.

„Zajisté,“ odpověděl, „až se tě všichni nabažíme, domluvíme se o tvém odchodu a určitě tě propustíme.“

„Ale,“ pravila jsem s úmyslem zvědět více, „což neprozradí mladší a méně diskrétní dívky, než jakou já zůstanu po celý život, nikdy nic z toho, co se zde děje?“

„To je nemožné,“ řekl.

„Nemožné? Ach, ovšem! Mohl byste mi to vysvětlit?“

„Ne, to je naše tajemství. Mohu ti jen říci, nechť jsi mlčenlivá, nebo ne, nebudeš moci nikdy vyprávět o tom, co tu provádíme.“ Když domluvil, poručil mi neurvale změnit předmět hovoru a já jsem se neodvážila odmítnout.

V sedm hodin mne dal odvést do našeho pokoje. Spojila-li jsem smysl toho, co jsem zvěděla od otce Rafaela s tím, co mi řekla Omphale, získala jsem osudnou jistotu, že s propuštěnými dívkami bylo naloženo násilně. představovala jsem si, že opouštěly klášter v rakvích a že byly pohřbeny zaživa.

Za týden jsem se přesvědčila, že život v klášteře bude hrozný. Od otce Antonína jsem vytrpěla nejvíce. Nemůžete si představit, jak tento vyvrhel stupňoval své ukrutnosti, až dospěl k deliriu smilného šílenství. S oblibou vyhledával a nejrůznější pozice. Divila jsem se, že lehkomyšlný způsob, jakým do nás vyléval své semeno, neoplodnil ani jednu z nás a tázala jsem se Omphale, jak tomu zabraňuje. Odpověděla mi, že ničí veškeré zárodky života svým žářem, neboť jeho úd je prý podoben hořící pochodni.

Čas v tomto bordelu, majícím pověst svatyně, rychle plynul a přiblížila se doba slavného svátku. Nevěřila byste, paní, jakého hrozného rouhání se odvážili mniši v tento den. Řekli si, že by nějaký zázrak rozmnožil slávu a proslulost kláštera. Oděli Floretu, nejmenší a nejmladší dívku, všemi ozdobami panny Marie, přivázali ji na podstavec provazy, umístěnými neviditelně kolem pasu a rozkázali jí zdvihnout zbožně ruku k nebi při mši právě v okamžiku pozdvihování. Protože této malé nešťastnici vyhrožovali nejkřutějším trýzněním, nesehraje-li podle jejich návodu svou roli, provedla vše co nejlépe. Podvod se zdařil. Lidé křičeli, že se udál zázrak, zanechaly Svaté Panně v Lesích veliké dary a odešli přesvědčeni o svatosti místa, naplněného milostí nebeské matky.

Zpustlíci se však rozhodli dovršit své rouhání bezbožností ještě větší. Přivedli Floretu k večeři v šatech, které ji vynesly tolik poct. Kromobyčejnost tohoto rozmaru vybičovala jejich odporné vášně tak, že chtěli s ní souložit v tomto kostýmu. Když se všichni čtyři na ní vystřídali, byli podrážděnější než na počátku. Proto Floretu svlékli donaha, položili ji na břicho na veliký stůl, roztáhli jí nohy a mezi ně postavili kalich a hostie.

Každá dívka vzala mezi rty úd jednoho mnicha a když z něj vysála semeno, vyplivla jej do kalicha. Otec Antonín jej dolil vínem a začal sloužit svou ďábelskou mši. Chvěla jsem se hrůzou a očekávala jsem, že Bůh, který se zajisté nemůže dívat na tento příšerný obřad, zničí celý klášter ohněm a sírou.

Potom mniši rozžehli svíčky, načež se odvážili vykonat na ní posvátné obřady. Svlékly jsme se donaha a tři mniši vrazili své údy do našich zadnic a třesouce jimi, napodobovali hlasy zvonů. Při pozdvihování uchopil otec Antonín kalich, vymočil se do něj a dal nám pít. Potom četl latinskou modlitbu a máčeje důtky ve svěcené vodě, bil nás přes záda. První byl hotov kvardian. Když cítil svou chvíli, vytáhl úd, vstal a vypustil svou špínu do lůna Florety, kam otec Antonín zasunul několik hostií. Ostatní mniši učinili totéž. Floretina kunda, z níž vytékal chám, se pomalu pohybovala, jakoby nevýslovně trpěla onou svatokrádeží. Potom jsme šly přijímat. Musily jsme kleknout před jejím otevřeným klínem a hledat v něm jazykem hostie.

Omdlela jsem při tomto hrozném divadle. Musili mne odnést do pokoje, kde jsem v horečkách a blouznění tři dny oplakávala hrozný zločin, jemuž jsem proti své vůli sloužila

Žila jsem již šestý týden v tomto příšerném domě, když jednoho rána k nám vstoupil otec Rafael. Zdál se velmi rozčilen. Prohlížel si nás všechny, jednu po druhé nutil do poloh, hovějícím jeho choutkám a zdálo se, že se rozhoduje, kterou obšťastní svými svinstvy. Konečně se zastavil u Omphale a pozoruje její dráždivý postoj, zmocnil se jí, ale ačkoliv se v ní zmítal divoce, nemohl být hotov. Pln zášti, poručil jí vstát.

„Sloužila jste nám dost,“ řekl jí. „Propouštíme vás. Připravte se, přijdu pro vás, jakmile nastane noc.“

Sotva zavřel dveře, vrhla se mi zděšená Omphale do náručí. Vynaložila jsem všechny síly na uklidnění. Omphale přísahala slavně, že použije všeho, aby nás osvobodila, že mnichy obžaluje. Způsob, jakým to říkala, nenechal nás ani na chvíli v pochybnostech, že to učiní.

V šest večer přišel otec Rafael a řekl Omphale úsečně: „Jste připravena?“

„Ano, otče?“

„Pojďme tedy.“

Tu se ještě Omphale otázala, smí-li s sebou vzít své věci.

„Ne,“ řekl otec Rafael, „což všechno nenáleží klášteru? Z těch věcí vám již nebude ničeho zapotřebí.“

Naše nešťastná přítelkyně vyšla, vrhající na nás neklidný pohled plný slz.

Za půl hodiny přišel otec Antonín a odvedl nás k večeři. Pozorovaly jsem úzkostlivě otce Rafaela, který byl velmi rozčilen. Hovořil šeptem s mnichy a výsledek jejich tajného jednání byl ten, že nás odvedli do našeho pokoje mnohem dříve než obvykle. Mniši pili také nekonečně více, než měli ve zvyku a spokojili se s pouhým drážděním a rozněcováním svých žádostí, ale neukájeli se na nás.

Co jsme vyvozovaly z těchto poznatků? Neměly jsme dost odvahy domyslit vše od konce. A snad nyní, opakujíc vám, paní, tyto zvláštní podrobnosti, vyvolávám u vás též strašný pocit hrůzy, jaký jsem měla tenkrát po Omphalině zmizení.

Čekaly jsme čtyři dny na zprávu od ní, ale marně. Konečně jsme s zřekly všech nadějí. Čtvrtého dne po Omphalině odchodu nás odvedli jako obyčejně k večeři, ale jak jsme byly překvapeny, vidouce vstupovat v téže chvíli novou družku.

„Toť ta, která nahradí Omphale,“ řekl otec Rafael. „Žofie,“ obraceje se ke mně, „jste nejstarší z dívek, povyšuji vás na dozorkyni. Znáte své povinnosti, dbejte jejich bedlivého plnění.“

Byla bych ráda odmítla, ale neodvažovala jsem se. Uklonila jsem se tedy a slíbila vykonat vše k jejich spokojenosti.

Když naší nové družce sňali závoj z hlavy a z ramen, uzřeli jsme mladou, asi patnáctiletou dívku, okouzlující tváře. Její nádherné oči vylhly slzami, když si nás prohlížela. Mohu říci, že jsem v celém svém životě neuzřela obličej s rysy tak dojemnými a tak trpně smutnými. Husté, jako len zlaté vlasy se jí v pletencích kadeřily na ramenou. Její ústa žhnula svěží červení a byla tak svůdná, že nebylo možno vidět je a necítit se k nim váben.

Později jsme se dověděly, že se jmenuje Oktavie a je dcerou lyonského velkoobchodníka. Vracela se s vychovatelkou z Paříže ke svým rodičům a mezi Auxerrem a Vermentonem byla přepadena, unesena a zavlčena do tohoto domu. Nevěděla ničeho, co se stalo s vozem a s ženou, jež ji doprovázela.

Čtyři nemravové stáli před těmito půvaby chvíli jako u vidění. Dokonalá krása vzbuzuje úctu a i nejzkaženější padouch ji neposkvrní bez výčitek svědomí. Avšak tito zvrhlíci přestali brzy vzdychati.

„Nu, slečno,“ řekl kvardian, ukažte nám také své skryté vnady. Uvidíme, jestli se vyrovnají tomu, co může uzříti kdokoliv.“

Když se tato krásná nešťastnice zardívala, jsouc zmatena a nechápajíc jeho slov, chytil ji otec Antonín brutálně za rameno, zaklel a řekl: „Vy tedy nerozumíte, malá upejpalco? To znamená, abyste se okamžitě svlékla donaha!“

Nový pláč, nová obrana, ale již se jí chopil otec Kliment a za minutu zmizelo vše, co halilo stud této jímavé bytosti. Vnady, které skrývala, odpovídaly půvabům, jež morálka a společnost dovoluje odhalovat. Nikdy nikdo nespatriil bělejší pleti, krásnějších tvarů, tolik svěžesti, jemnosti a nevinnosti, sloučených v těle jediné bytosti. A to vše měli poplenit tito barbaři!

Žhavý otec Antonín neměl tolik sebevlády, aby se zdržel. Vrhel se na ni, vpadl krutě do rodících se půvabů a miliskoval je v slepé zuřivosti, že dívka naříkala srdcelomně. Panenství jí však nezbavil.

Otec Rafael již také nedovedl čekat. Sotva ji jeho zvrhlý druh pustil, objal ji, stočil do kozelce a musela si kleknout do lenošky a vystrčit svou zadnici, která se vypjala v této poloze v celé své bílé nádheře. Požádal otce Klimenta, aby mu ji přidržel a rozevřel její dvě polokoule.

Oktavie pláče a v očích strašného kvardiana plane oheň. Kliment rve obě poloviny široce od sebe, malá dírka mezi nimi vystupuje, otevírá se k prasknutí a velká hlava údu otce

kvardiana do ní vchází. Jaký nepoměr je mezi ohavností jeho svíce, jako vejce velkého žaludu s malým otvorem, do něž vniká!

Dívka se svíjí, hrůzný pot jí vystupuje na zádech a bocích. Křičí, chce uniknout avšak marně. Otec Kliment ji drží a plije do rýhy, aby Rafaelův úd snadněji vnikal a zvrhlý kvardian naléhá celou strašnou silou svých zvířecích beder. V záplavě krve se do ní konečně pohroužil celý a srdcervoucí řev nebohé oběti nám oznamuje její porážku. Avšak pyšní vítěz se nářkem dráždí, nic ho nedojímá, divokými skoky v její díře vylévá se do jejích útrob.

„Nikdy jsem nešel tlustější branou,“ řekl otec Rafael. „Myslil jsem, že budu hotov na polovici cesty.“

„Udělám jí to v jiné poloze,“ řekl otec Antonín a nedovoluje jí povstat, nadzdvihl ubohou dívku tak, že stála téměř na hlavě. Dva mniši mu ji pomáhali držet. Dvěma prsty každé ruky vnikl do malé kundičky a roztahoval ji na všechny strany. Když myslel, že ji dostatečně rozšířil, strčil do vchodu svůj úd. Strašný skřek zastavil krev v našich žilách. Oba mniši, kteří mu pomáhali, dali nyní slabou oběť do vodorovné polohy.

„Teď,“ řekl a surovci začali pomalu narážet bezvládné tělo na jeho ohromný kůl. Oktavie počala znovu zoufale křičet a v té chvíli byl obludný muž hotov.

„Díky, bohu, bez nářku byl bych pochyboval o skončení tohoto čísla. Vážím si pouze vítězství nad slzami.“

„Opravdu,“ řekl otec Jeroným. „Teď je na mně řada. Položíme ji do původní pozice, neboť vyhovuje dokonale mým smyslům.“ Prohlíží, ohmatává, hněte oblíny a stehna, šimrá prsty roztržené pohlaví a bere bič.

Hrozný svist syčí vzduchem. Krásné hýždě mění barvu, pleť nejživějšího inkarnátu pokrývá liliovou bělost a na vyvalených zadních tvářích naskakují dlouhé pruhy, z nichž prýští krev. Nic nezadrží sveřepého mnicha. Čím víc Oktavie nařká, tím je surovější. Brzy není na celém spanilém těle místa, které by nekrvácelo. Uzlovitý úd vstupuje střídavě do obou otvorů, které se podobají chuchvalcům krvavého masa. Dívka se dusí a sípe, jakoby umírala. Chvillemi sebou křečovitě trhá. Zvrhlík, nenalézající konec své chlípnosti ani v předním ani v zadním otvoru, vytahuje úd a rozdírá jím rány zasazené bičem až konečně postříká krvavé hýždě bílou záplavou. Ale ani teď není spokojen a proklínáje nedostatečnou rozkoš, bije rukou a pěstí její ubohou prdelku.

„Jsem něžný,“ praví otec Kliment a vine k sobě polovědomou krasavici. „Zde je oltář, na němž budu obětovat,“ dodává a tiskne hnusný polibek na její korálová ústa. Bere mezi své žluté zuby rty, jistě stvořené Venuší a rozvášňuje je. Potom k nim přikládá své nečisté pohlaví a nutí ubohou oběť ranami, aby je lízala. Fialová hlava se pohybuje mezi jejími rty a nadouvá jí tváře. Za chvíli jsou ústa, tento šťastný zdroj rozkoše a nejsladší útulek lásky, poskvřněna výlevem jeho páchnoucího semene.

Zbytek večera nezadal v ničem orgiím, které jsem právě vylíčila. Spanilá krása a dojemný věk této dívky rozněcovaly zvrhlíky k šílenství. Konečně přesyceni, poslali ji do našeho pokoje. Byla bych jí ráda utěšila, zejména této první noci, ale musela jsem jít spát s otcem Antonínem a sama bych tudíž potřebovala útěchy.

Když jsem se ráno vrátila, našla jsem naši novu družku v slzách. Řekla jsem jí vše, mluvila jsem k ní, jako kdysi Omphale mluvila ke mně. Ale tak krutá bolest se nedá zacelit za jediný den. tato mladá dívka měla velmi silný základ mravní výchovy, proto se jí zdál její osud tím krutější a beznadějnější. Ponenáhlu však čas hojil její rány a Oktavie se vpravila do svého neštěstí a těšila se jedině nadějí, že jednou vše skončí. Nedoufal marně. nebyla u nás ani šest týdnů, když jí otec Rafael jednoho dne přišel oznámit, že bude propuštěna. Oktavie, slíbíc nám totéž, co Omphale, zmizela, aniž jsme kdy zvěděly, co se s ní stalo.

Mniši za ni neustále hledali náhradu. Až konečně našli dvanáctiletou selskou dívku, která se jí však přesto, že byla svěží a hezká, nevyrovnala.

Uplynuly dva roky. Byla jsem nejstarší dívkou v klášteře. Kornelie také odešla, přísahajíc mi jako Omphale, že o ní ještě uslyším. Marně. Zapadla jako všechny předešlé Místo ní přišla jakési krasavice z Arles. Bylo jí patnáct let a pocházela ze vznešené rodiny. Oloupila mne k mé radosti o přízeň otce Antonína.

Také jiné známky, věštící blízkost mého propuštění, se množily. Utěšovalo mne to, ale zároveň jsem se chvěla bázní. Mniši mne zahrnovali nejhorším jednáním. Nebylo dne ani noci, aby si na mne nestěžovali. Mezi ranami bičem jsem se modlila k bohu a trpělivě čekala, co se se mnou stane. Jednou ráno, mimo naše nadání, se objevil v našem pokoji otec Antonín a zvěstoval nám, že otec Rafael, příbuzný a chránělec svatého otce, byl za zvláštní zásluhy jeho Svatosti právě jmenován generálem františkánů. „A já, milé děti, povýšil jsem na kvardiana v Lyonu. Místo nás sem přijdou noví otcové. Čekáme je již dnes. Neznám je, možná, že vás pošlou domů, ale stejně možné je, že si vás tu ponechají. Nechť je váš osud jakýkoli, radím vám ve vašem zájmu, abyste držely jazyk za zuby. Přiznejte je to, co nemůžete zatajit.“

Novina tak radostná nám nedovolila odmítnout otce Antonína, který se chtěl s námi po svém způsobu rozloučit. Neodepřely jsme mu ničeho a vyhověly jsme mu ochotně. Klekla jsem si, a nevíte, madame, jak ráda jsem mu otvírala svou, tolikrát zneuctěnou zadničku. Floreta mi vlezla na skloněná záda a také mu nastrčila svůj zadní otvor, čímž měl dvě díry nad sebou na vybranou. Dráždil se v obou, ale když cítil blížící se vrchol rozkoše, vsunul úd do dráždivého hnízda, utvořeného rýhou mezi oblinami a velkou kundou Florety. Vydává dračí skřeky, nechal vytékat svou šťávu na naše těla v takové hojnosti, že mi stékala po stehnech. Potom tuto kratochvíli opakoval s druhými dvěma dívkami. Svou rozkoš povzbuzoval pohledem na minet, který jsem před jeho očima prováděla se svou družkou. Než odešel, udělal mi to ještě jednou do úst a síla tohoto smilníka byla taková, že jsem nestačila jeho výtok polykat.

Oběd jsme držely jako obyčejně a asi hodinu později vstoupil k nám otec Kliment v průvodu dvou věkem i vzhledem úctyhodných mnichů, z nichž jeden pravil: „Připusťte, dobrý otče, že tato zpustlost je hrozná a je zvláštní, že ji nebesa tak dlouho trpěla.“

Otec Kliment neodporoval, připustil pokorně výtky, omlouvala se však že on, ani jeho bratři nezaváděli novot. Nalezli klášter v témž stavu, v jakém jej dne s odevzdávají. Jestliže časem vyměňovali dívky, přejali tento zvyk od svých předchůdců.

„Budiž,“ pravil cizí mnich. „Bud' jak bud', my odstraníme tyto zpustlé zvyky.“ A když se nás tázal, jaká jsou naše přání pro budoucnost, odpověděly jsme mu jednohlasně, že se chceme vrátit do svých domovů. „Stane se, dítky,“ řekl mnich. „Dostanete potřebnou částku na cestu, ale musíte odcházet jedna po druhé v dvoudenních přestávkách. Půjdete samy a pěšky. Běda vám, budete-li rozkřikovat události v tomto domě.“ Posléze nás vyzval, abychom přísahaly při nejsvětější svátosti, na stupních oltáře, že pomlčíme o všem, co se zde dělo. Ruším-li nyní před vámi svůj slib a vypravuji vám, paní, tyto příhody, vím, že z tohoto kláštera nevezjdou nikdy nepřijemnosti, jimiž by řád těchto otců trpěl.

Odešla jsem první. Prosila jsem o dovození jít do Grenoblu. Dali mi dva zlatáky na cestu. Vzala jsem si šaty, v nichž jsem do kláštera přišla a plna spokojenosti, že jej opustím způsobem dost příjemným a velmi očekávaným, stoupala jsem k lesu. Brzy jsem byla na silnici do Auxerre, na témže místě, kde jsem ji před třemi lety opustila, abych se střemhlav vrhla do onoho útulku neřesti. Chybělo mi několik neděl do mých pětadvacátých narozenin. Mou první radostí bylo pokleknout a prosit Boha, aby mi odpustil hříchy, jichž jsem se nedobrovolně dopustila. Modlila jsem se s velkým soustředěním a plakala jsem slzy lítosti, usmívajíc se štěstím.

Odpočívajíc několik dní v Lyonu, dočetla jsem se v novinách, patřících mé bytné, jak jsou zločiny odměňovány. Rodin, hlavní původcem mého neštěstí, padouch, který mne tak krutě potrestal zato, že jsem zabránila vraždě, stál na vrcholu slávy. Noviny psaly, že byl

jmenován tělesným lékařem švédského krále a že má velké příjmy. Necht' je šťasten, lotr. Pravděpodobně přece jen spáchal promyšlený zločin, řekla jsem si. Budu raději trpět, protože je psáno, že soužení a bolest jsou těsným údělem ctnosti.

Po třech dnech jsem odtud odešla a hnána pošetilou nadějí, že mne čeká štěstí v Dauphiné, vydala jsem se na cestu do této provincie. Šla jsem pěšky, jako obyčejně, nesouc na holi malý raneček s nejnnutnějšími potřebami. Asi dvě míle za Lyonem jsem potkala stařenu, která mne oslovila a s bolestným vzezřením mne zapřísahala, abych jí dala malou almužnu. Protože jsem soucitná, vytáhla jsem ihned sáček a chtěla jí dát několik drobných mincí. Ale tulačka, rychlejší mne, vyrvala mi celou peněženku a silnou ranou do žaludku mne srazila k zemi. Když jsem vstala, uviděla jsem ji v dálce, obklopenou čtyřmi chlapy, kteří mně vyhrožovali. Neodvážila jsem se jít za nimi.

„Ó, spravedlivé nebe!“ zvolala jsem trpce. Je tedy vyloučeno, aby sebemenší úmysl nebo čin nebyl hned vzápětí trestán nejsurovějším neštěstím?“ V tomto okamžiku mne opustila všechny odvaha a chuť k životu.

Dnes prosím nebesa o odpuštění, ale tenkrát jsem byla na pokraji zoufalství. Bez peněz zbývala mi jediná možnost. Vrátit se do Lyonu a žít tam jako kurva.

Rouhající se, představovala jsem si svůj život v tomto městě. Dosud, necht' mé tělo bylo jakkoli znásilňováno a zneuctěno, zůstávala moje duše čistá, neboť žádná z neřestí, do nichž mne uvrhl můj neblahý osud, se nedála pro rozkoš mého srdce a podle mé vůle. Kam ale vedou cesty ctnosti? nyní mi nezbývalo než poslání kurvy. Utěšovalo mne však, že je rozdíl mezi tím, co konáme dobrovolně a z donucení. Bůh ten rozdíl jistě vidí! Věděla jsem, že by nikdy žádný muž nebyl tak sveřepý jako mniši a nikdo by na mně nechtěl takové zvrácenosti, ale prosté pomyšlení, že bych měla dobrovolně roztáhnout nohy pro potěšení chlapa kterého si přivedu z ulice, mne děsilo. Nenáviděla jsem vše, co souviselo s pohlavím. Mé tělo, přesycené touto nečistotou, se ještě nevzpamatovalo. Můj zadek ukazoval stopy ran, má ubohá dírka neměla nikdy možnost se pořádně zahojit a srostla křivě, mé ohanbí bylo vypelichané a vydřené a prsy jsem měla poseté jizvami po kousání. A co by mne očekávalo v bordelu? Tytéž hry, tytéž pohyby zadnicí, kundička neustále drcená silnými údy chlípníků a nadto potupná odměna v penězích. Zdálo se však, že mi nic jiného nezbývá. Neumím nic, než mrdat všemi možnými způsoby a dráždit mužské vášně tak dlouho, až se ukojí.

Ale Bůh se nade mnou po tomto krutém rouhání slitoval a naplnil mé srdce novou jiskřičkou naděje. Šla jsem dále, umiňujíc si, že ve Vienne prodám své poslední věci, abych získala peníze na cestu do Grenoblu. Kráčela jsem pomalu, asi po půl míli jsem na planině vpravo u cesty zpozorovala dva jezdce, týrající nějakého muže, svíjejícího se pod kopyty jejich koní. Za chvíli ho s největší rychlostí opustili a zanechali ho ležet na zemi jako mrtvého.

Toto děsné divadlo mne dojalo k slzám. Běda, řekla jsem si, tento ubožák je politováníhodnější než já. Mně zbylo zdraví a síla. Mohu si vydělat na chléb, Ale on bude mrzákem do smrti. Není-li zrovna boháčem, co se s ním stane? A také nyní jsem nemohla odolat hnutí milosrdenství a šla jsem k umírajícímu. Otevřel oči, prozradil jimi svou vděčnost a vybídl mne abych ho ošetřila. Roztrhla jsem svou košili, nadělala z ní obvazy a zastavila jsem krev, tekoucí z mnohých ran. Napojila jsem ho vínem, které jsem u něho našla a zbytkem jsem vymyla jeho pohmožděniny.

Konečně se ubožák vzpružil a s vracejícími se silami se mu vrátila vůle k životu. Nezdálo se, že by byl jen chudým člověkem. Měl na sobě několik cenných předmětů – prsteny, hodinky a jiné klenoty, ale vše bylo poškozeno. Jakmile byl schopen řeči, tázal se, který anděl mne poslal na pomoc a co může učinit, aby mně dokázal svou vděčnost.

Ve své nepolepšitelné dobrotě jsem věřila, že duše vázaná vděčností mi bude bezvýhradně náležet. Myslíla jsem, že se budu těšit v bezpečí ze soucitných slz, které vypláče ten, jenž právě proléval slzy v mém objetí. Vypravovala jsem mu všechny své příhody.

Vyslechl mne pozorně a když jsem dopověděla i poslední příběh, z nějž mohl posoudit bídu, ve kterém se nacházím, zvolal: „Jak jsem šťasten, že alespoň budu moci zaplatit vše, co jste pro mne učinila! Jmenuji se Daville a mám v horách, patnáct mil odtud, krásný zámek. Nabízím vám v něm útulek, chcete-li tam jít se mnou. Jsem žena a moje žena potřebuje k ruce spolehlivé děvče. Nedávno jsme propustili nepoctivou komornou, jejíž místo vám nabízím.“

Děkovala jsem mu pokorně a tázala jsem se, proč se odvažoval cestovat bez průvodu a vydávat se nebezpečí přepadení.

„Jsem mladý a silný, ale poněkud tělnatý,“ odpovídal mi Daville, „proto jsem si zvykl chodit do Vienne pěšky, čímž získává zdraví i měšec. Nečiním to snad protože, že bych musel počítat s každým penízem, neboť jsem dost bohatý, o čemž se brzy přesvědčíte, když mi prokážete laskavost a doprovodíte mne. Dva muži, jež jste viděla, jsou darebáci, kteří mi dluží sto zlaťáků. Potkal jsem se náhodou a žádal jsem ty peníze. Viděla jste sama, jak mne zřídili.“ Litovala jsem dvojnásob nehody, jejíž obětí se stal a tu mi během hovoru navrhl, abychom se vydali na cestu. „Díky vaší péči je mi již lépe,“ pravil, „ale noc se blíží. Pojdme do hostince vzdáleného odtud asi dvě míle a odtamtud pojďme zítra ráno na najatých koních domů. Snad do večera dojedeme do zámku.“

Rozhodla jsem se využít pomoci, kterou mi nebesa seslala a podporovala jsem Davilla při chůzi a po dvou mílích cesty jsme skutečně našli hospodu, o níž mluvil. Večeřeli jsme spolu vesele a počestně a po jídle mne svěřil hostinské, která mne uložila ke spánku na lože vedle sebe. Nazítří jsme na dvou mezcích, vedených podomkem z hostince, dostihli hranic Dauphiné a jeli jsme stále hlouběji do hor. Daville byl však tak unaven, že jsme museli jet pomalu a často odpočívat. K večeru jsme se zastavili ve Virieu a můj společník byl ke mně právě tak pozorný a zdvořilý, jako včera. Ráno jsme pokračovali tímž směrem. Kolem čtvrté hodiny odpolední jsme odbočili do roklí a celé čtyři míle jsme stoupali serpentínami soutěsek. opustili jsem nadobro jakékoliv cesty a stezky. Proti mé vůli se mne zmocňoval jakýsi nepokoj. Bloudíc mezi strmými skalami, vzpomínala jsem na cestu ke klášteru Panny Marie v Lesích. Konečně jsme spatřili zámek, strmící nad strašnou propastí, takže se zdálo, že je nedostupný. Sestoupili jsme z mezků, Daville zaplatil čeledínovi a rozkázal mu, aby se vrátil. Stezka, kterou jsme nyní šli, se vinula nekonečnými oklikami a byla zavalena kamením. „To je můj dům,“ řekl, a když jsem se podívala, že obývá takovou samotou, povídal mi dost hrubě, že každý bydlí jak může.

Tón jeho řeči mne urazil, právě tak jako polekal, ale poněvadž jsem se již nemohla vrátit, nedala jsem nic najevo. Poznamenala jsem znova, jak ho mohlo napadnout usadit se v samotě, připomínající peleš lotrovskou ze strašidelných povídaček.

„Peleš lotrovská? Ne!“ řekl Daville, pozoruje mne potměšile, když jsme docházeli k bráně. „Není to peleš lotrovská, ale není to také obydlí poctivých lidí.“

„Ach, pane, rozechvíváte mne hrůzou! Kam mne to vedete?“

„Vedu tě mezi penězokazy, děvko,“ řekl, uchopiv mne za ruku a vlekl mne násilně přes padací most, který se sklonil, když jsme se přiblížili, aby se za námi okamžitě zdvihl. „Jsi mezi nimi,“ dodat, sotva jsme stanuli na dvoře. „Vidíš tuto studnu?“ tázal se, ukazuje na velikou cisternu, u níž byly přikovány dvě ženy, točící kolem, které vylévalo vodu do nádrže a poháněl patrně nějaký mechanismus v podzemí. „Zde jsou tvé družky, s nimi budeš pracovat dvanáct hodin denně. Nikdy již neokusíš svobody a až zemřeš vysílením, hodíme tě do propasti, již jsi viděla. Dopadneš ke třiceti nebo čtyřiceti jiným, které tam již odpočívají po této těžké práci.“

„Spravedlivé nebe!“ zvolala jsem u nohou Davillových. „Vzpomeňte si, že jsem vám zachránila život a chtěl jste se mi odvděčit!“

„Chybuješ, mluvíš-li zde o vděčnosti,“ pravil muž. „Měla jsi na vybranou dvě možnosti. Mohla jsi pokračovat v cestě, nevšímajíc si mne, anebo jsi mi mohla pomoci a jít se mnou. Zvolila jsi tu poslední. Z pohnutek, jež ti srdce napovídalo, oddala jsi se pouze hnutí vlastního

srdce. Jak se teď odvažuješ tvrdit, že se ti musím odměnit za radost, kterou jsi sama sobě způsobila? A jak tě mohlo napadnout, že muž, jako jsem já, zahrnutý zlatem a hojností, člověk, který se chce právě odebrat do Benátek, aby tam podlé své chuti užíval miliónového jmění, by se mohl tak snížit, že by zůstal něco dlužen bídnicí, jakou jsi ty sama! Nejsem ti ničím povinen, jakmile jsi pracovala pro své potěšení. Do práce, otrokyně, do práce! Pamatuj si, že civilizace, zdokonalující řád přírody, neporušila její původní podstaty. Příroda původně stvořila bytosti silné a slabé s úmyslem, aby druhé byly neustále podrobeny prvním, jako jehně je podrobena lvu a skřivan sokolu. Obratnost a inteligence člověka mění postavení jedinců. Podřadnost jedněch nadřazenost ostatních již neurčuje fyzická síla, nýbrž bohatství. Člověk nejbohatší se stává nejsilnějším, jedinec nejchudší je bytostí nejslabší. Vidíš snad u zvířat city, kterými ty se honosíš? A zvířata nám přece mají být ve všem příkladem! Ovládám-li tě nyní svým bohatstvím, musíš se vzdát myšlenky, abych tě dosadil vedle sebe a dal ti část svých práv. Popírám jakoukoli rovnost, neboť neexistuje nikde, ani v přírodě. Kdyby sloužil rovný rovnému, pýcha vznešenější duše tuto rovnost vždy poruší. Copak není ten, který dává, vždy ponižován obdarovaný? Nevděk není neřestí, je ctností hrdých duchů právě tak, jako je dobročinnost ctností duchů slabých. Ostatně prokazují tolik služeb, kolik je ti líbo, nalezněš-li v tom rozkoš, ale nežádej nic za to, že jsi měla potěšení někomu posloužit.“

Daville mi nedopřál, abych odpověděla na tato slova. Sotva domluvil, chopili se mne dva holomci, svlékli mne podle rozkazu donaha a přivázali řetězy k mým dvěma spolutrpitečkám, takže jsem musela pracovat u kola již první večer, aniž jsem si směla odpočinout po úmorné cestě. Banda penězokazů, končících právě svůj pracovní den, se nakupila u nás a prohlížela si mne, zahrnujíc mne posměchem a drzostmi na vrub mých potupných znamení. Dotýkali se mne hrubě na všech místech a posuzovali ve sprostých žertech, co jsem jim bezděčně musela ukazovat.

Po této bolestné scéně odstoupili a Daville se chopil biče. Napínaje všechny síly, zasadil pět nebo šest ran. Přitom mi řekl: „Viz uličnice, jak s tebou budu jednat, nesplníš-li všechny povinnosti, jež jsou ti uloženy!“ Každá rána mi z těla servala pruh kůže. Tak prudké bolesti jsem nepocítila ani v rukou pana de Bressac, ani v rukou chlípných mnichů. Svíjela jsem se ve svých okovech, vyrážejíc hlasitý nárek, který vzbuzoval jedině chechtot netvorů, kteří mne obklopovali. Člověk je tedy od přírody zlý, řekla jsem si. V deliriu vášní i za všech jiných okolností. Utrpení bližního nakonec každého člověka rozradostní.

Hned vedle studny stály tři od sebe oddělené temné kobky, podobající se žaláři. Jeden z lotrů mi ukázal mé doupě. Dal mi přiděl vody, chleba a bobů a zavřel mne do brlohu. Doufal jsem, že si konečně budu moci odpočinout. Když jsem však usínala, otevřely se náhle dveře a vstoupil Daville. Bez jediného slova postavil svíčku na zem a vrhl se na mne jako divoké zvíře.

Marně jsem se bránila. Pohrdal mou obranou a ochromoval mé pohyby ranami a kroucením údů, což mi působilo strašné bolesti. Hrozná síla jeho chtíče mi rozvrátila nohy, div mi je nevymkla a jeho hrbolatý úd, větší psího údu, se mi v palčivé trýzni vhroutil hluboko do podbřišku. Byla jsem zvyklá na lidské rozměry a výstřední zvrácenosti, ale Davillův úd, plný bradavic, tvrdých jako roh, mi způsobil takové utrpení, jakoby do mne byl někdo vrazil struhadlo. Tak se na mně tento lotr ukojil třikrát za sebou, aniž ho vyndal. Mé lůno bylo po této operaci ve žhavém ohni, který neuhasily ani býcí výstřiky jeho prokletého semene. Ale tato trýzeň mu nestačila. Když slyšel mlaskavé zvuky, doprovázející zarážení a vytahování sukovitého údu z ubohé přetékaající dírky, smál se surově a aby zvýšil mou bolest a stud, vrazil mi do zadnice tlustou násadu býkovce. Při každém náporu vnikala hlouběji a hlouběji, až jsem myslila, že zemřu vnitřním zraněním. Konečně jsem se nemohla přemoci a chcala jsem bolestí. Netvor se rozzuřil, zpola mne omráčil svou pěstí, svlékl kalhoty a vypustil své smrduté lejno mezi má nebohá ňadra, na něž Bůh uvalil již tolik ponižení. Potom vzal světlo, zavřel za sebou dveře a klidně odešel.

Mezi člověkem a divokým zvířetem není žádného rozdílu, řekla jsem si. Ale to se již zamřížovaným oknem do mého brlohu draly paprsky vycházejícího slunce a já, aniž jsem si odpočala, byla jsem odváděna, znovu připoutána a s pomocí ostatních jsem započala svou smutnou denní práci. Moje dvě družky byly dívky ve věku dvaceti pěti let a jevily na sobě ještě stopy někdejší krásy. Byly však otupělé strádáním a znetvořené přemírou tělesné práce. Smutný rozhovor s nimi mne poučil, že obě byly v různých dobách milenkami Davillovými: jedna v Lyonu, druhá v Grenoblu. Přivedl si je do tohoto smutného útulku a jako odměnu za rozkoše, které mu poskytly, jim dal tuto ponižující práci. Dověděla jsem se rovněž, že má rozkošnou milostnici, která ho pravděpodobně doprovodí do Benátek, kam v nejbližší době odjede, dostane-li náhradu za značné částky falešných peněz, jež nedávno poslal do Španělska. Nechtěl utrácet falešné peníze v Itálii a nikdy je tam neposílal, neboť se tam chtěl usadit. Takto prý mu nehrozí nebezpečí prozrazení.

Dověděvši se tyto podrobnosti, vzdychla jsem a řekla svým družkám: „Ach, prozřetelnost bude přece jednou spravedlivá. Takový netvor nemůže mít úspěch. My tři se zcela jistě dostaneme na svobodu, jsouc pomstěny.“ V poledne jsme měly dvě hodiny odpočinku. Šly jsme do svých kobek, najedly jsme se a odpočinuly si. Ve dvě hodiny nás uvázali znovu a musely jsme u studně šlapat kolo do setmění.

O půlnoci opět přišel Daville a ukojil na mně své choutky, právě tak jako předešlé noci. Chtěla jsem této chvíli využít a požádat o zmírnění pracovní povinnosti. Leč netvor mi odpověděl: „Jakým právem? Snad proto, že mám v noci chuť ukojit na tobě svůj chvilkový rozmar? Mám snad, kleče u tvých nohou, prosit tě o přízeň? Mé jednání je prosto lásky, kterou moje srdce nikdy nepotřebuje. Když cítím potřebu, užívám ženy, jako při jiné potřebě užívám nočníku. Ostatně k věcem, které si mohu za své peníze koupit, nepociťuji něžnosti. Nemám, proč bych projevoval svou vděčnost. To, že jsem pohaněl ženu, dává mi právo pohanět ji podruhé, ale nikdy to není dostatečným důvodem, abych ji odškodňoval.“

Pracovaly jsme do úpadu. Nesnesitelné vedro v létě bylo příčinou, že jsme pracovaly nahé. V zimě nás oděli do ovčích koží. Občas se na nás přišle Daville podívat a když viděl, že jsme nenačerpaly dostatečné množství vody, vzal býkovec a zpráskal nás všechny do krve. Ačkoliv mne nijak nešetřil, nebyly mu jeho surovosti překážkou, aby se mnou v noci nesouložil. Když jsem mu ukázala rány, které mi zasadil, a odvážila jsem se mu připomenout den, kdy jsem roztrhla košili, abych ošetřovala jeho rány, zodpověděl mé nářky jen pohlavkováním a hrůznými nadávkami. Byla jsem ráda, že ode mne ihned odcházel, jakmile byl hotov.

V tomto hrozném postavení minul rok. Konečně se rozšířila pověst, že bohatství Davillovo je nejen zajištěno množstvím cenných papírů pro Benátky, ale žádá se od něj ještě za několik miliónů padělaných peněz, za něž mu jednatelé dodají předem záruční listiny pro Itálii. Nemohlo ho potkat skvělejší a neočekávanější štěstí. Takový byl nový příklad, jímž mne prozřetelnost chtěla přesvědčit, že zločin je odměňován bohatstvím, a že ctnost je nerozlučně spojena a neštěstím a chudobou.

Daville se připravoval k odjezdu. Po půlnoci posledního dne mne navštívil a vypravoval mi o svém štěstí a o své cestě. Padla jsem mu k nohám a zapřísahala jsem ho, aby mi vrátil svobodu a poskytl mi nejnnutnější prostředky na cestu do Grenoblu.

„V Grenoblu mne udáš!“

„Ne, pane,“ pravila jsem, smáčeje jeho kolena slzami.

„Nepomohu ti,“ odpověděl mi tvrdě tento darebák. „Vše, co se zve almužnou, je mi odporné. Příroda tvořící lidi nestejných sil, pojala chudáka do svého řádu. Pomáhat mu, znamená ničit stanovený řád, pracovat k nebezpečné rovnosti ve společnosti, podporovat neschopnost a zahálku, učit chudého, jak by okradl boháče.“

Ó, pane, jak tvrdé jsou vaše zásady! Mluvili byste tak, kdybyste se nebyl narodil již bohatým?“

„Mnohé chybělo k tomu, abych se narodil boháčem. Ale brzy jsem se naučil způsobu, jak zbohatnout. Uměl jsem pošlapat fantom ctnosti, brzy jsem se naučil, že lidskost je vždy překážkou všemu, co tíhne ke štěstí. Proto jsem na troskách předsudků jiných lidí zabezpečil své vlastní blaho. Proč jsi neučinila podobně? Každý člověk je strůjcem svého štěstí.“

Nazítří, těsně před odjezdem, nám ukázal scénu, již není podobné v letopisech Endroniků, Neronů, Václavů ani Tiberů. Všichni se domnívali, že jeho milostnice, kterou předtím nechal dopravit do zámku, pojedje s ním. V okamžiku, kdy se chystala vstoupit na koně, ji však strhl a smýkl s ní k nám. „Tady je tvé místo,“ pravil a rozkázali jí svléknout se donaha. „Chci, aby na mne moji přátelé vzpomínali, proto jim zde přenechávám ženu, do které jsem se podle jejich mínění zamiloval. Poněvadž je však třeba pouze tří žen, a protože před nebezpečnou cestou, na niž se chystám, je nutné dobře vyzkoušet zbraně, zastřelím jednu z vás. Namířil pistolí na hlavu jedné mé družky a prostřeliv jí mozek dodal: „Řekni ďáblu, že Daville, nejbohatší lotr světa, vzdoruje nejdrzejším způsobem ruce nebes i pekel.“ Potom vsedl na koně a odjel.

Po dvou měsících nám oznámil jeho zástupce, že se Daville dostal šťastně do Benátek. Usadil se tam prý, uložil výhodně své jmění a těšil se ze svého blahobytu. Pracovaly jsem teď mnohem lehčeji, neboť jsme nebyly připoutány. Na hradě panoval klid a práce, ač zločinná, postupovala pod vedením Davillova nástupce lehce a vesele. Jednoho dne však, aniž jsme mohly něco předvídat, byly hradby náhle obklopeny vojskem, valy ztečeny a než se penězokazi se svou rotou vzchopili k obraně, naplnil se zámek více než stem biřiců. Nezbylo, než se vzdát. Spoutali nás a odvedli do Grenoblu.

Proces s penězokazy se konal ihned. Všichni jsme byli odsouzení k smrti na šibenici. Pokusila jsem se vzbudit soucit jednoho spravedlivého soudce, jehož dobročinnost a lidskost byla známa daleko široko. Jmenoval se Servant. Vyslechl mne a jsa přesvědčen o mé upřímnosti, ráčil mne utěšit svými slzami. Stal se mým obhájcem, moje slova byla vyslyšena, můj nárek dolehl ke všem uším a můj pláč stékal do srdcí. Velkomyslně se mi otevírala budoucnost. Povšechný dostatečný výslech zločinců podepřel příznivými výroky horlivost muže, který se o mne začal zajímat. Soud mne prohlásil za svedenou a bez viny, dokonale mne očistil, zprostil žaloby a propustil na svobodu. Můj ochránce uspořádal v můj prospěch jakousi dobročinnou sbírku, která mi vynesla skoro sto pistolí. Zdálo se mi, že se má předtucha o štěstí v Grenoblu vyplní.

Opustivší vězení, ubytovala jsem se v hostinci proti mostu přes Iseru. Ujistili mne, že tam mohu bydlet v počestnosti. Na radu pana Servanta jsem pojala úmysl prodlet zde do doby, než ve městě naleznu zaměstnání, anebo, nepodaří-li se mi to, do doby, než se vrátím do Lyonu.

V tomto hostinci jsem jedla, jak se říká, table de l'hôte. Již čtvrtý den jsem si všimla, že se na mně upřeně dívá jakási velmi tlustá dáma. Byla dobře oděná a nazývali ji paní baronkou. Prohlédnuvši si jí dobře, zjistila jsem, že ji odněkud znám. Přiblížila se ke mně, objala mne, ale já jsem stále nemohla vzpomenout, odkud ji znám. Konečně mi řekla: „Nemýlím-li se, jste dívka, kterou jsem asi před deseti lety zachránila z vězení. Nepamatujete se již na paní Dubois?“

Tento objev mne potěšil velmi málo, ale přesto jsem odpověděla zdvořile, neboť jsem stála proti nejchytřejší a nejprohnanější ženě na světě. Paní Duboisová mne zahrnula zdvořilostmi, řekla mi, že se zajímala o mou záležitost. Dala jsem se odvést do jejího pokoje, kde jsem jí vyprávěla o svých pronásledovatelích.

„Má drahá přítelkyně,“ řekla, znovu a znovu mne objímajíc. „Přála jsem si tě vidět mezi čtyřma očima jen proto, aby mohla říci, že mé štěstí je zajištěno a vše, co mám, je k tvým službám. Pohleď,“ pravila otevírajíc krabice plné zlata a diamantů. „Pohleď na výsledek mého snažení! Kdybych byla ctnostná jako ty, neměla bych dnes patrně nic anebo bych seděla někde v žaláři.“

„Ó, madame,“ odpověděla jsem jí. „Vděčíte-li za toto vše jedině zločinům, nedopřeje vám prozřetelnost, která je nakonec přece jen spravedlivá, dlouhého užívání tohoto bohatství.“

„Mýlíš se,“ pravila Duboisová, „nedej se svést k omylu okamžikem klamného štěstí! Zákonu života je zcela lhostejno, oddal-li se někdo neřesti nebo ctnosti. Vyslechni mně, Žofie, chtěla bych tě konečně přesvědčit! Ve světě dokonale ctnostném radila bych ti být ctnostnou, protože ctnost by nesporně vedla ke štěstí a byla by jistě odměňována. Ale ve světě zcela zkaženém nabádám tě jen k neřesti a doporučuji ti jen cestu zla. Kdo nejde cestou, po níž jdou všichni, hyne. Prozřetelnost, v níž ty věříš, chce marně řídit lidi cestou dobra. Jak by jinak bylo možné, aby tě po celý život pronásledovalo neštěstí? Neustále ses ubírala opačným směrem po cestě, jíž kráčeli všichni. Kdybys šla s proudem, došla bys ke klidnému přístavu jako já. Hovoříš stále o prozřetelnosti, ale kdo ti dokáže, že ona miluje řád a v důsledku toho i ctnost? Což ti nedává nepřetržitě pouze příklady svých nespravedlností a výjimek. A proč si představuješ, že se jí nelíbí neřestné bytosti, když ona sama tvoří neřestně a vše v jejích dílech je hříchem a zločinem? Nedala-li nám ostatně ruky prozřetelnosti všechny pudy, které nás vedou ke hříchu? A jsou-li nám neřesti užitečnější, proč bychom se jim bránili? Jakým právem bychom je měli potlačovat a jak bychom mohli odolávat jejich volání?“

„I kdybych byla tak slabá, madame,“ odpověděla jsem této vyznavačce zla,“ a poddala se vaší filozofii, jak by se vám podařilo zadusit všechny výčitky svědomí, které by mne do smrti pronásledovaly?

„Výčitky svědomí jsou chimérou, má drahá Žofie,“ pokračoval Duboisová. „Jsou bláhovými výkřiky duše příliš slabé ztlumit je.“

„Což je možno ztlumit je?“

„Nic není snazšího. Vyčítáme si pouze to, co nejsme zvyklí činit. Opakujte často činy, které probouzejí výčitky vašeho svědomí, a zničíte je brzy. Postavte proti nim pochodně vášní, zákony mocného zaujetí a rozeženete je brzy. Výčitky svědomí nedokazují, že jsme spáchali zločin, prozrazují pouze snadno podmanitelnou duši. Kdyby někdo dal nesmyslný rozkaz, který by ti zabraňoval opustit tento pokoj, nevyjdeš z něj bez výčitek svědomí, ačkoliv je zcela jisto, že bys neprovedla nic zlého. Není pravda, že pouze zločin probouzí výčitky svědomí. Zvykněme si považovat čin, vzbuzující výčitky svědomí, za úplně lhostejný. Opakujeme jej tak často, jak lze a pochodeň rozumu brzy zničí všechny odezvy svědomí. Drahá Žofie, síť neustálých neřestí a zločinů mne vede již třicet let krok za krokem k bohatství. Ještě dva nebo tři šťastné tahy a přeju do bídě prostřednosti, v níž jsem se zrodila, k bohatství. To jest k více než padesáti tisícům zlatých ročního důchodu. Myslíš, že v celé této kariéře mně výčitky svědomí, byť i jen jednou, daly pocítit svých trnů? Nevěř tomu, nikdy jsem je nepoznala. A kdyby mne v této chvíli nějaká strašná událost svrhla z nejvyššího vrcholu do nejhlubší propasti, nepřipustila bych si je. Stěžovala bych si pouze na svou vlastní neobratnost. Svědomí by mi dalo pokoj.“

„Budiž,“ řekla jsem, „Uvažujme však chvíli o zásadách filosofie, již hlásáte. Jakým právem se odvažujete žádat ode mne, aby moje svědomí bylo zrovna tak tvrdé jako vaše, jestliže od dětství nezvykalo přemáhání týchž předsudků? Jakým právem žádáte, aby, sestrojeno jinak než váš, přijímal tytéž mravní zásady a zákony? Připustíte-li, že v přírodě je tolik zla jako dobra, musíme připustit, že je třeba stejné množství lidí, kteří konají dobro, jako těch, kteří činí zlo. Říkáte, že nalézáte na své cestě štěstí, ale mně není možno je hledat jinde než na dráze po níž jdu. A nedomnívejte se, že bdělost zákonů nechá dlouho v klidu ty, kteří je přestupují. Což nevidíte příklad na vlastní oči? Z patnácti lidí, mezi něž mne přivedlo moje neštěstí, čtrnáct lotrů bude viset na šibenici. Pouze já jediná nevinná jsem byla zachráněna.“

„Co sejde na jejich bídném konci? Jsou to lidé bez zásad. Ostatně, jestliže nám čest není ničím než předsudkem, ctnost přeludem, budoucnost iluzí, a překročili-li jsme všechny zákony, není nám lhostejné, zda zemřeme takto nebo na své posteli? Na světě jsou dva druhy

lidí. Jedni, které před šibenicí chrání jejich nesmírné jmění a nevyčerpatelný úvěr a druzí, kteří se šibenici nevyhnou, jsou-li chyceni. Ti poslední se pohybují mezi bohatstvím nebo lámáním kolem. Zákony jsou bezmocné, neboť nezasahují ty, kdo mají moc, ani lotry, kteří kromě nože nemají jiné opory, neboť ty zákon neděsí. A myslíte, že na onom lepším světě neočekává nebeská spravedlnost člověka, kterého na zemi zlo ani šibenice neděsila? Myslím si, kdyby byl Bůh, bylo by na světě méně zla. Věřím, že existuje-li na zemi zlo, je hřích buď Bohu podobný a k jeho existenci nutný, anebo Bůh sám je zlo. Proto mu vzdoruji bez bázně a směji se jeho bleskům.“

„Budíte ve mně hrůzu, madame,“ řekla jsem vstávajíc. „Odpusťte, nemohu déle poslouchat váš prokletý rouhačský hovor.“

„Sečkej, Žofie, nemohu-li tě svést ke zločinu, neodpírej mi alespoň svou pomoc. Zde je sto zlatých. Dávám je stranou před tvýma očima, budou ti patřit, jakmile se podaří věc, v níž je mi třeba tvé součinnosti. Viděla jsi onoho mladého velkoobchodníka z Lyonu, který s námi již tři dny stoluje?“

„Dubreuila?“

„Ano. Řekl mi, že je do tebe zamilován. Má v malé skříňce u svého lože šest tisíc zlatých, něco ve zlatě a část v papírech. Namluvíš mu, že jsi ochotna vyslyšet ho, nechť je to pravda nebo lež. Co ti na tom sejde? Vyzvu ho, aby ti nabídl procházku za město. Namluvím mu, že výletem tě může získat. Ty ho pobavíš, zdržíš pokud možno nejdéle a já ho mezitím okradu. Neuprchnu však a ukradené peníze pošlu do Turína. Použijeme všeho k odvrácení jeho podezření a budeme mu zdánlivě pomáhat v pátrání. Za čas ohlásím svůj odjezd. Ty přijedeš za mnou a sejdem se v Piemontu, kde ti vyplatím slíbenou odměnu.“

„Svoluji, madame,“ řekla jsem Duboisové, jsouc pevně rozhodnuta zpravit ubohého Dubreuile o všem. „Ale pomyslela jste na to, že miluje-li mne doopravdy, mohla bych z něho vyrazit více než to málo, jež mi nabízíte vy? Stačí, když ho budu varovat nebo se mu poddám.“

„To je pravda, začínám věřit, že ti nebesa také dala sklony k zločinu. Dobře, zde je úpis na tisíc zlatých. Zkus mne nyní odmítnout.“

Téhož večera jsme začala obletovat Dubreuile a záhy jsem poznala, že je mi nakloněn. byla jsem však nesmírně vzdálena zločinu i kdybych z něj mohla vytěžit třikrát tolik, než mi bylo slíbeno, ale ošklivilo se mi také pomýšlení, že bych mohla přivést na šibenici ženu, již jsem vděčila za svobodu před deseti lety. Chtěla jsem zločinu zamezit, ale ženu neprozradit.

V den určený k vycházce, pozvala nás Duboisová k obědu do svého pokoje. Přijali jsme o po skončeném jídle jsem sešla s Dubreuilem dolů, abychom urychlili přípravu povozu, který jsme si zamluvili. Duboisová nás nedoprovázela, proto jsem byla s Dubreuilem před vstupem do vozu chvíli sama. Řekla jsem spěšně: „Pane, vyslechněte mne pozorně, bez pohoršení a učíňte vše, co vám poradím. Máte v hospodě spolehlivého přítele?“

„Ano, má zde mladého obchodníka, kterému plně důvěřuji.“

„Dobře pane, jděte ihned a řekněte mu, aby šel do vašeho pokoje a střežil jej po celou dobu naší vyjížďky.“

„Co znamená tato přemíra opatrnosti? Vždyť mám klíč k té místnosti ve své kapse.“

„Je to důležitější, než si myslíte. Učíňte tak, pro smilování boží, nebo s vámi nepojedu. Žena, u které jsme obědvali, je bídnic, uspořádala náš výlet jenom proto, aby vás mohla pohodlně oloupit. Pospěšte si, pane, pozoruje nás a je velmi nebezpečná. Nechť nevzbudíme dojem, že vás varuji. Odevzdejte rychle klíč svému příteli, ať jde ihned do vašeho pokoje ve společnosti ještě několika osob, může-li, a nehnou se z místa, pokud se nevrátíme. Ostatní vám vysvětlím ve voze.“

Dubreuil mne poslouchá, tiskne mi ruku vděčností a letí dát rozkazy podle mé rady. Vráť se, vyjedeme, a cestou mu vykládám celý příběh. Mladý muž mi projevuje vděčnost za službu, kterou jsme mu prokázala. Když mne zapřísahal, abych mu vyprávěla pravdivě o

svém postavení a já jsem mu vyhověla, řekl, že nic z toho, co jsem mu o sobě řekla, mu nebrání nabídnout mi ruku a své bohatství. „Naše společenská postavení jsou si rovny. Můj otec byl velkoobchodníkem jako váš, můj osud byl šťastný, váš nešťastný. Jsem nesmírně rád, že mohu napravit všechny chyby, jichž se na vás prozřetelnost dopustila. Uvažujte o tom, Žofie! Jsem svým pánem a nezávisím na nikom. Cestuji do Ženevy, abych výhodně umístil částku, kterou vaše upozornění zachránilo. Pojedete se mnou, hned se vezmeme a v Lyonu se již objevíte pod mým jménem.

Taková nabídka mi příliš lichotila. Neodvázila jsem se odmítnout, ale nechtěla jsem ji také přijmout, aniž jsem dala možnost Dubreuilovi poznat vše, čeho by mohl později litovat. Řekla jsem mu všechno o svém neštěstí. Naléhal ještě s větší neústupností. Hle, jak jsem byla nešťastná. Nabízelo se mi štěstí, ale jen proto, abych živěji pociťovala smutek z jeho nedosažitelnosti.

Asi dvě míle za městem jsme vystoupili, abychom užili přírodních krás na břehu řeky. Usedli jsme, můj společník mne něžně objal v pase a já jsem položila na jeho rameno svou unavenou hlavu. Mé myšlenky, plny naděje, letěly vstříc krásné budoucnosti. Přimknutí k sobě v těsném objetí snili jsme o svém příštím společném životě. Dubreuil se ke mně choval nanejvýš korektně, nedovolil si vůči mně nic, co by se nesrovnávalo s dobrým vychováním a společenským taktem.

Pojednou jsem pocítila, že se můj přítel chvěje a jeho bledou tvář obestírá pot. Řekl mi, že je mu velmi špatně a vyvinul se mi z náručí. Odstoupil a přepadl ho strašný pocit dávení. Zavolala jsem kočího, naložili jsme ho na vůz a šílenou rychlostí jsme se vraceli do Grenoblu. Jeho stav překvapil přátele, kteří podle jeho rozkazu neopustili jeho pokoj. Lékař konstatoval, že Dubreuil byl otráven. Sotva jsem zvěděla tuto hroznou zprávu, letěla jsem do svého pokoje. Skříň vyla vypáčena, těch několik věcí a peníze, které jsem měla – vše zmizelo. A Duboisová, jak mi řekli, již před třemi hodinami odjela Turinskou ulicí.

Není pochybnosti, že ona byla strůjcem těchto zločinů. Při obědě otrávila mého průvodce jenom proto, aby se po návratu zabýval více záchranou svého života, než jejím pronásledováním a poskytl jí čas k útěku. A konečně aby podezření z těchto činů padlo na mne a nikoliv na ni. Spěchám opět k Dubreuilovi, nedovolují mi však přiblížit se k němu. Zemřel v kruhu svých přátel, ale sňal ze mne veškeré podezření, ujistiv všechny že jsem nevinná.

Běda, mohla jsem hořce neoplakávat ztrátu jediného muže, který se velkomyslně nabídl, že mne vysvobodí, věda o mé ztrátě panenství? Mohla jsem nelitovat krádeže, která mne znovu uvrhla do neblahé propasti bídy, z níž nebylo pro mne úniku? Svěřila jsem se Dubreuilovu příteli. Litoval mne a želel trpce osudu svého nešťastného druha. Káral mne však pro nadbytek jemnocitu, který mi zabránil udat zločin ihned, jakmile jsem o něm zvěděla. Pomýšleli jsme, že učiníme udání. Řekli jsme si však, že tato strašná žena dojede o Itálie dřív, než vymůžeme rozkaz k jejímu stíhání. Příhodou by však byl těžce postižen majitel hostince, který by mohl v sebeobraně snadno zničit i mne, která jsem v Grenoblu stěží unikla ztrátě hrdla. Tyto důvody nás přesvědčily o marnosti udání a mne polekaly tak, že jsem se rozhodla neprodleně odtud odjet. Dubreuilův přítel toto rozhodnutí schválil a netajil se mi, že by při nezbytném výsledku musel říci věci mne kompromitující, vyprávět o mém styku s Duboisovou a o naší vyjíždě. Ujistil mne pak, že proti mně nikdy nic nepodnikne. Řekl mi: „Přál bych si, aby mi Dubreuil byl dal nějaké dispozice vzhledem k vám. Splnil bych je s největší radostí, chtěl bych aby mi byl potvrdil, že vám děkuje za radu, podle níž jsme za jeho nepřítomnosti střežili jeho pokoj. Ale on řekl je, že nejste vinna jeho smrtí a přál si, abychom vás nechali na pokoji. Musím se tedy omezit pouze na vykonání jeho rozkazů. Neštěstí, do kterého jste pro nás padla, by mne mělo pohnout k pomoci, ale já pro vás nemohu zholat nic učinit. Začínám teprve obchodovat, a mé prostředky jsou velmi skromné. Z Dubreuilových peněz, na něž se těšila ta bídnic, mi nepatří ani jediný zlatáček. Vráťím vše

jeho rodině. Dovolte mi, Žofie, abych se mohl omezit na jedinou službičku. Zde je pět zlatých.

Potom zavola jakousi ženu, s níž jsem se v hostinci ji setkal a řekl mi: „Zde vidíte poctivou obchodnici z mého kraje, z Chalon-sur-Saone, vrátí se domů po jednodenním pobytu v Lyonu, kde má jakousi práci.“

„Paní Bertrandová,“ řekl mladík představuje mne té ženě, „zde je mladá dívka, kterou vám doporučuji. Ráda by našla na venkově zaměstnání, a prosím vás, abyste ji v našem kraji našla místo, odpovídající jejímu původu a vychování. Necht' až do oné chvíle nemá nejmenších vydání: vše vám zaplatím při příštím setkání.“

„Sbohem, Žofie!“ Přijala jsem jeho nabídku a přísahala si, že budu pracovat jen proto, abych mu mohla peníze v budoucnu vrátit. Na odchodu jsem si řekla: I když mne cit pro spravedlnost uvrhl do neštěstí, mám aspoň poprvé zdání útěchy v této děsné propasti zla, do níž mne vhání dobro. Odjela jsem, jak bylo určeno, v noci po Dubreuilově smrti s paní Bertrandovou z Grenoblu, aniž jsem se rozloučila se svým dobrodincem, panem Servantem. Paní Bertrandová měla malou osmnácti měsíční dcerušku, kterou ještě kojila a kterou jsem si ke svému neštěstí okamžitě oblíbila takovou láskou, jakou ji mohla milovat jen ta, jež jí dala život. Jely jsem v krytém voze, který jsme střídavě řídily. Brzy jsem poznala, že paní Bertrandová je megera bez vychování a bez ducha. Byla podezřívavá klepna, nudná a omezená, jako všechny ženy z lidu. Vždy večer jsme vynášely cenné věci z vozu a přenocovaly jsme v hostincích v jednom pokoji. Přijely jsme bez nehody do Lyonu, kde má společnice obstarávala své záležitosti.

Jednou odpoledne, procházela jsem se po nábřeží Rhony s jednou ze služek naší hostinské, jsem náhle viděla otce Antonína, kráčejíciho proti nám. Tento kat mého panenství, s nímž jsem se seznámila v klášteře Svaté Panny v Lesích, byl nyní kvardianem františkánského kláštera v Lyonu. Antonín mě dvorně oslovil a tázal se mne před služkou, nechtěla-li bych jej navštívit a obnovit tak naše někdejší rozkoše.

Při této řeči jsem s nesmírně zarděla a snažila jsem se ho znamenými přimět, aby se před mou průvodkyní alespoň trochu krotil. Ale nic neucpalo ústa tohoto drzého chlapa a jeho výzvy se staly ještě naléhavějšími. Konečně, když jsem rozhodně odmítla jít s ním, tázal se nás, kde bydlíme. Abych se ho zbavila, udala jsem nepravou hospodu. Zapsal si ji do modlitebních knížek a opustil nás s ujištěním, že brzy přijde na návštěvu. Vracely jsme se domů. Cestou jsem se snažila vysvětlit své družce příběh této neblahé známosti. Ale služku to, jak se zdálo, neuspokojilo. Z jejích řečí a ze slov paní Bertrandové jsem soudila, že se dohadují pravdy o známosti s hovadským mnichem. Nicméně otec Antonín se již neukázal a my jsme odcestovaly.

Kteréhosi dne v šest hodin večer jsme přijely do Vollefranche, kde se mi přihodilo neštěstí, které mne k vám přivedlo v poutech zločince. Rychle jsme se navečeřely a šly jsme spát, abychom nazítří urazily větší díl cesty. Neodpočívaly jsem ani dvě hodiny, když do ložnice vnikl hustý dým a my jsme se probudily. Někde nablízku hořelo. Oheň se již rozmohl s hroznou děsivostí. Polonahé jsme otvíraly dveře, ale ze všech stran jsme slyšely pouze strašný praskot trámů, lomoz bortících se stěn a hrozný řev nešťastníků. Do tváří nám zavanuly šířivé jazyky plamenů a nám zbyl jen okamžik k útěku. Vyrázily jsme ven a záhy jsme se octly mimo nebezpečí na dvoře v zástupu zpola upečených nešťastníků. Má družka, paní Bertrandová, omdlela. V této chvíli jsem si vzpomněla, že Bertrandová zapomněla na své dítě.

Neřekla jsem nikomu nic a letěla jsem plamen zpět do našeho pokoje. Oheň mne oslepoval, na mnoha místech sežehl mé tělo, ale přesto jsem děťátko našla. Vrhla jsem se zpět, abych je přinesla matce. Opřela jsem se o zpola prohořelý trám, ale smekla se mi noha. Pudově jsem před sebe vztáhla ruku a tento impulsivní pohyb sebeobranu mne přinutil pustit drahocenné břemeno. Nešťastné děvčátko spadlo před matčinými očima do plamenů.

Poloomdlelá strašná žena nemyslila na účel mého jednání, kterým jsem její dítě chtěla zachránit. Zdrčena jeho ztrátou, divoce na mne skočila, zasypala mne ranami a puzena šílenou bolestí, obvinila mne z vraždy.

Mezitím byl požár uhašen. První starostí paní Bertrandové bylo, aby se vrátila do našeho pokoje, který zůstal jednou z nejméně poškozených místností v hostinci. Zde vypukla pláč a vyčítala mi, že jsem měla nechat dítě tam, kde bylo, že by mu nehrozilo nebezpečí.

Zpozorovala jsem, že všechny její věci někdo ukradl. Naslouchajíc pouze hlasu svého zoufalství, obvinila mne z požáru, abych jí mohla snadněji okrást. Řekla, že mne udá, a také to okamžitě učinila. Marně jsem jí zapřísahala svou nevinou. Neposlouchala mě.

Úředník, po němž se ptala, nebyl daleko. Pronesla obžalobu a aby jí dodala váhy a věrohodnosti, vyzdobila ji vším, co jí napadlo. Vylíčila mne jako špatnou děvku, která v Grenoblu unikla provazu, řekla, že jsem osoba, kterou jí proti její vůli svěřil mladý muž, patrně milenec. Mluvila o františkánovi z Lyonu, nezapomněla na nic, čím by všechny přesvědčila, že jsem vinna. Řekla vše, co jí zoufalství mohlo vnuknout.

Soudce počal vyšetřovat. Poznali, že oheň vznikl na půdě. Několik lidí tvrdilo, že mne tam k večeru viděli vstupovat. Byla jsem zatčena souzena podle všech pravidel. Vyslechli svědky a nechtěli slyšet mou obhajobu. Křivé svědectví jim stačilo k důkazu, že jsem žhářka, usoudili, že mám spoluviníky, kteří kradli, zatímco já jsem unikala plamenům. Nazítří ráno mne odvedli zpět do vězení v Lyonu a zavřeli mne jako žhářku, vražednici dítěte a zlodějku. Jsem od mládí zvyklá trpět křivými obviněními a pomluvami, nespravedlností a pronásledování, proto jsem pociťovala bolest spíše tupou než hlodavou a má lítost se projevovala tichým pláčem více než naříkáním. Hledala jsem však přitom všechny cesty, jimiž bych unikla z propasti, do které mne vrhl nešťastný osud.

V této tísní jsem si vzpomněla na otce Antonína. Ačkoliv jsem se děsila setkání s ním, požádala jsem ho, aby přišel. Nevěda, kdo pro něj vzkazuje, přišel a tvářil se, jakoby mne neznal. Teprve, když jsem s ním osaměla, ptal se mne, proč jsem uvězněna. Padla jsem mu k nohám a zapřísahala jsem ho, aby mne zachránil. Vyslechl mě pozorně a odpověděl: „Žofie, poslouchej mne a nerozčiluj se jako obvykle, když se člověk dotkne tvých zatracených předsudků. Nyní se můžeš snadno přesvědčit, že neměly nikdy jiného účelu, než smýkat tebou z propasti do propasti. Zanech jich, chceš-li, abych ti zachránil život. Vidím pouze jediné východisko. Vrchní soudce je mým příbuzným, zpravím ho o všem, tys řekneš, že jsi jeho neteř, vyžádá si tě právem strýce, slíbí, že tě uzavře do kláštera a já jsem přesvědčen, že se mu podaří soudní řízení zastavit. Před veřejností zmizíš. Já pak přejmu všechny starosti o tebe až do chvíle, kdy vše utichne a změněné okolnosti dovolí vrátit ti svobodu. Ukryji tě, ale za tom mi budeš náležet, staneš se mou otrokyní a budeš ukájet všechny mé chťiče! Znáš mne. Vol tedy mezi mnou a šibenicí a nenech mne čekat na odpověď.“

„Odejděte, otče,“ řekla jsem. „Jděte pryč! Jste netvor, jestliže máte odvahu zneuctít a zneužít tak surově mého bědného postavení. Odejděte! Dovedu zemřít! A zemřu alespoň bez výčitek svědomí.“

Mé protesty však rozvášnilly padoucha tak, že se odvážil ukojit na mně svůj hrozný chťič a neostýchal se myslit pod šibenicí, která mne čekala na své smilné choutky. Honil mne po cele, a konečně mne porazil na nešťastnou slámu mého lože. Rozepjal příklopec a vyhrožuje mně smrtí, budu-li křičet, vyňal svůj nelidský úd, který mi způsobil již tolik bolesti a na jehož ojedinělou velikost jsem již dávno zapomněla. Vysmál se mému zděšení a pravil: „Kurvo, dej si ho do huby a nafukuj pořádně!“

Se srdcem ronícím slzy a duší zdeptanou na dno hanby, učinila jsem, co žádal a brzy mne zaplavil horkým proudem nečistoty. Když jsem chtěla ustat v hrozném pohybu úst, dal mi políček a syčel: „Pokračuj, ještě jednou!“

Neukojil se však již mezí mými rty, obrátil mne, zdvihl mé nohy a rozdivočelý pohledem na zralý zadek, oblá stehna, vhroužil svůj toporný kyj do otvoru mezi hýžděmi. Zapomněla jsem

již na tyto bolesti, má zadnice byla opět normální a mohl sotva pojmout děsný obušek, který se do ní úporně zavrtával. Cítila jsem dvojnásobné bolesti a neodvažujíc se křičet, sténal jsem tiše pro sebe a prosila jsem boha, aby mi seslal anděla smrti. Konečně se smilník vylil do mé prdelky a vyčerpav svou zuřivou chlípností, mrštil mnou o zem.

„Opouštím tě,“ pravil mi, zapínaje se a zaklepal. Biřic vstoupil a padouch mu řekl: „Tato dobrá dívka se mýlila. Mluvila o otci Antonínovi, který je v Bordeaux, neznám ji a nikdy jsem ji neviděl, ale prosila mne, abych ji vyzpovídal. Vyhověl jsem jí tedy. Znáte zákon a víte tedy, že existuje zpovědní tajemství. Buďte oba pozdraveni.“ Domluviv, vyšel z vězení. Byla jsem odsouzena k smrti a jsem na cestě do Paříže, kde má být tento rozsudek potvrzen.

Děkuji vám, paní, že jste mne ráčila vyslechnout a že jste se a mne dívala pohledem plným slitování a útrpnosti. Prosím vás o prominutí, že jsem měla odvahu zneužít vaší trpělivosti. Ale slunce již vychází a stráž mne brzy zavolá. Zaplaťte na osudem ubohé Justiny! Nebojím se smrti, neboť smrt zkrátí mou trýzeň a ukončí mé utrpení. Smrt mi připadá hroznou pouze u bytosti nešťastné, jejíž život byl plný jasu. Nešťastný člověk, který žije toliko v bídě, člověk, jenž šel pouze trním, žena, jež nepoznala muže, leč zneuctění a která žila jen proto, aby život proklela, tak, již krutý osud odňal rodiče, sestru, věno, pomoc a ochranu přátel, ta, jež svými slzami svlažovala jen svou bolest, taková žena očekává smrt bez zachvění, žádá si jí a touží po ní jako po přístavu, kde dojde míru a pokoje.

Pan a paní de Corville vyslechli toto vypravování v hlubokém pohnutí. Po chvíli mlčení paní de Corville, v níž omyly mládí nezničily něhu a citlivost srdce, řekla: „Slečno, nelze mi slyšet vás bez zachvění, smím-li se vám přiznat, pudí mne k vám nějaký nevysvětlitelný pocit, cit hlubší, než může být soucit, přenáší do mého srdce vaše hoře. Změnila jste své jméno, skryla jste svůj původ. Zapřísahám vás, odhalte mi své tajemství! Nedomnívejte se, že marnivá zvědavost mne pudí k této prosbě. Co kdyby bylo pravdou to, co tuším? Ó, Justino! Kdybyste byla mou sestrou! Justino!“

„Madame! Ó, Julietto! Jsi to ty, kterou slyším?“ zvolala nešťastná dívka a vrhla se do objetí paní de Corville. „Velký bože, jak jsem se rouhala, pochybujíc o tvé prozřetelnosti. Ach, zemřu nyní méně nešťastna, ježto jsem mohla alespoň ještě jednou obejmout svou sestru!“ A obě ženy plakaly, ležíce si pevně v náručí.

Pan de Corville nemohl potlačit pohnutí. Tiše opustil pokoj a odešel do své pracovny, kde napsal ministru spravedlnosti list, v němž ohnivě líčil nešťastný osud ubohé Justiny. Zaručil se za její nevinnost a přiložil žádost, aby Justina byla až do revize procesu vězněna na jeho zámku. Slíbil také, že ji na první rozkaz nejvyššího soudu přiveze do Paříže. Dopsav list, zavolal jednoho biřice a rozkázal mu, aby okamžitě vsedl na koně a odnesl list do hlavního města. Potom ohlásil ostatním, že přejímá na svou odpovědnost uvězněnou dívku do své ochrany. Biřicové, kteří věděli, s kým jednají, nebáli se uposlechnout.

Mezitím předjel vůz. „Pojeďte, krásná nešťastnice,“ řekl pan de Corville Justině, ležíc odsud v loktech své sestry. „Tímto okamžikem mění se celý váš osud. Doufám, že vaše ctnost bude odměněna již zde na zemi a že nikdy vás nepotká nic špatného. Pojeďte s námi!“

„Muži hodný úcty, rovněž tak lásky,“ zvolala hraběnka de Corville, objímajíc svého manžela, tot' nejkrásnější čin vašeho života! Pouze ten, kdo zná lidské srdce, smí soudit člověka.“ Vyjeli. Pana a paní de Corville těšilo vědomí, že neštěstí Justiny mohou zmírnit pohodlím, jež skýtá bohatství. Předkládali jí nejlepší a nejchutnější pokrmy, spala v hedvábí a činili vše podle jejího přání.

Justina stávala se den ze dne krásnější. Byla modlou obou manželů, kteří se přestihovali ve snaze zahladit vzpomínky na její minulá neštěstí. Jeden slavný lékař odstranil potupná znamení na jejím těle.

Stopy přestálých hrůz zvolna mizely z čela rozkošné Justiny a ustupovaly půvabům, které ji kráslily. Popelavou barvu její kdysi úbělové pleti nahradil růženec, podobný barvě jarních růží. Úsměv tak dlouhou ztracený snesl se opět na její rty.

Pan de Corville, povzbuzení ještě horlivostí pana Servanta, který se s ním spojil, pohnul těžkopádnou spravedlností a královským dekretem byla Justina konečně očištěna od všech nařčení a osud jí vrátil počestné jméno, které jí právem patřilo. Justina by byla málem onemocněla samou radostí, ale jsouc nedůvěřivá, říkávala: „Nejsem zrozena k takové přemíře blaha a není možné, aby mé štěstí bylo trvalé!“

Léto se chýlilo ke konci. Jednou chtěli pan a paní de Corville se svou chráněnkou jít na procházku, ale strašná bouře jim nedovolila vyjít, takže trávili siestu v pokoji, kde je nesmírné vedro přinutilo otevřít všechna okna. Divoké blesky osvětlovaly setmělou místnost a strašný vítr metal proudy deště dovnitř. Hrozný úder hromu děsily paní de Corville a Justina, chtějíc uklidnit svou sestru, povstala, aby okna zavřela.

Okamžik zápasí s větrem, který jí v tom brání. Blesk ji zabije.

Zaplaťte nad její mrtvolou! Byla zasažena do pravého prsu, blesk spálil jí obě ňadra a vyšel ústy, znetvořiv její cudnou tvář.

Skončeno po čtrnáctidenní práci osmého července 1787.

Trpěl jsem bolestí očí, píše toto.

DOSLOV

Prozřetelnost, možná božské povahy, utváří na světě vše. Dobré i špatné. Ani mravní pokleslost není v rozporu s působením prozřetelnosti, i zpustlík jedná v souladu s ní. A ve světě, který je svou podstatou dravčí a nespravedlivý, se ukazuje, že nejvíce šancí má ten, kdo se těmto podmínkám dokáže přizpůsobit, využít jich. To je jeden z filosofických názorů markýze de Sade, který zřetelně vyslovuje právě ve své knize Justina aneb prokletí ctnosti. De Sade nepřesvědčuje, ani neagituje. Prostě vyslovuje svůj názor, nad nímž stojí zato přemýšlet. Donatien-Alphonse-Francois markýz de Sade patří k lidem, kteří se nepohodli se svojí dobou. Byla pro ně příliš těsná. A byla by pro něho možná těsná každá doba, právě pro svá měřítká běžné konvence.

Markýz de Sade patřil tedy k vyděděncům. Nejenom pro svou sexuální výchylku, ale i pro filosofickou platformu, způsob myšlení i jednání, se kterými nemohl uspět v racionálním, osvíceném a optimistickém XVIII. Století.

Od 2. Června 1740, kdy se narodil v pařížském paláci Condé, až do své smrti prožil tento božský markýz, ale také otrok svého sexuálního handicapu, tři desítky let ve vězení. Není jisté, zda jeho choroba, hledající sexuální rozkoš v bolesti partnera, provokovala sama o sobě ke skandálnímu chování na veřejnosti. Tolik toho o tomto spisovateli, jehož jedni velebili a druzí – dodejme, že většina – zatracovali, nevím. Jisté je, že bez skandálu, aféry a vesměs tvrdého postihu se neobešel ani žádný se Sadových románů, příliš silných na svou dobu a zdá se, že pro mnohé příliš silných dodnes. Jak jinak si vysvětlit, že v učebnicích francouzské literatury se o něm – a nejen v Československu – většinou dosud mlčí.

De Sade psal literaturu, které těžko dát jméno. Někteří ho nazývali pornografem čili šířitelem nemravností a stejným způsobem na něj nahlédla i historie. Přitom dnes nacházíme v jeho dílech sice silnou, až surovou erotiku, ale zároveň i velmi svobodný, originální, v řadě ohledů i jasnozřivý rozum. Jak napsal Jindřich Štýrský ve svém žádoucím, bohužel neuzavřeném spise o životě de Sade, teprve historie vypreparovala z legendy o jeho životě živou a skutečnou osobnost, která nezaslouží, aby visela mezi loutkami historie, takže dne s mohou vidět v markýzovi de Sade pornografa jen hlupáci a pokrytci.

Uznání za to patří představitelům francouzského surrealismu a osobně literárnímu vědci Maurici Heinemu, ale i zájemcům o Sadův život a dílo z lékařských, psychiatrických kruhů,

kteří sice akcentují psychopatologickou úchylku, ale seriózním náhledem na markýzovu osobnost přispívají k jejímu věcnému zhodnocení. Zásahu na tom má přirozeně i prohlubující se civilizační poznání a lidská zkušenost, která mnohé Sadovy závěry potvrzuje, byť znějí sebenemilosrdněji a pro mnoho možná cynicky. Na tuto skutečnost ostatně upozorňoval již v roce 1909 Guillaume Apollinaire, když o Sadovi napsal: „Tento muž, který zdánlivě neznamenal nic pro celé 19. století, by mohl zato ovládnout století dvacáté.“

Nestalo s tak přirozeně doslova, přesto však de Sade, jeho dílo i filosofie se vynořili z hlubin zapomnění a mají možnost svobodně vstoupit do konkurence snažení lidského ducha. V našich podmínkách zasluhují v tomto směru uznání Lidové noviny, které dokázaly zaznamenat 250. výročí narození markýze de Sade a v zasvěceném příspěvku Drahoslavy Janderové přiblížit širší veřejnosti tuto osobnost, doposud u nás prakticky neznámou.

Do tohoto proudu liberalizace, demokratizace v přístupu občanů k nejrůznějším formám lidské seberealizace s snažíme zapojit i my. Jsme si vědomi rámce, který vytváří naše edice tím, že si klade za prvořadý cíl zkrácení dlouhé chvíle při cestování poskytnutím zábavy a pokud možno i trochy poučení. Kniha de Sade tento účel plní. Čtenář má právo si vybrat: Někdo možná zůstane pohoršen a pobouřen, bude volat po zákazu a přísném cenzurování všeho, co údajně kazí morálku. Jiný položí důraz na vzrušení a dráždivost erotické literatury vlastní. Někdo si možná najde čas i na Sadovy filosofické úvahy, aby s ním souhlasil, pochyboval nebo je vyvrátil. To je normální, to odpovídá lidské přirozenosti, jejímuž průzkumu věnoval markýz de Sade vlastně celý svůj strastiplný život. Rozhodně se domníváme, že čtenář má právo seznámit se se vším, co je pro veřejnost vhodné a co ne. Tímto směrem bude naše agentura při vydávání Čtení na cestu postupovat i nadále. Nechceme čtenáře nudit, ale maximálně zaujmout (i když nikoliv výlučně eroticky zabarvenou literaturou), a proto budeme trvale poskytovat prostor dílům, která to dokáží zabezpečit – třeba i provokativně, třeba i s rozporuplným ohlasem.

MARKÝZ DE SADE: Justina čili prokletí ctnosti.

Vydala Agentura CESTY v edici Čtení na cestu jako svoji 1. publikaci. Praha 1990

Cena 14,80 Kč

Agentura CESTY, Šumenská 3227, 143 00 Praha 4

Vydavatelský kód 458, Povoleno MKČR č. 7891/90-III/1